

nguyễn nhật ánh

bảy
bước
tới mùa
truyện dài hè

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

BẢY BƯỚC TỚI MÙA HÈ

Tác giả: **Nguyễn Nhật Ánh**

Truyện dài

Ebook: **Cuibap**

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Mục lục

- [Mở Đầu](#)
- [Một](#)
- [Hai](#)
- [Ba](#)
- [Bốn](#)
- [Năm](#)
- [Sáu](#)
- [Bảy](#)
- [Tám](#)
- [Chín](#)
- [Mười](#)
- [Mười Một](#)
- [Mười Hai](#)
- [Mười Ba](#)
- [Mười Bốn](#)
- [Mười Lăm](#)
- [Mười Sáu](#)
- [Mười Bảy](#)
- [Mười Tám](#)
- [Mười Chín](#)
- [Hai Mười](#)
- [Hai Mười Một](#)
- [Hai Mười Hai](#)
- [Hai Mười Ba](#)
- [Hai Mười Bốn](#)
- [Hai Mười Lăm](#)
- [Hai Mười Sáu](#)
- [Hai Mười Bảy](#)
- [Hai Mười Tám](#)
- [Hai Mười Chín](#)
- [Nhân Xét](#)
- [Phụ Lục \(Tặng Kèm\)](#)

Mở Đầu

Câu chuyện về một mùa hè ngọt ngào, những trò chơi nghịch ngợm và băng khuâng tình cảm tuổi mới lớn. Chỉ vậy thôi nhưng chúng tỏ tác giả đúng là nhà kể chuyện hóm hỉnh, khiến người đọc cuốn hút từ tựa đến trang cuối cùng, có lẽ chính vì giọng văn giản dị và trong trẻo của Nguyễn Nhật Ánh, và kết thúc thì có hậu đầy thuyết phục. Câu chuyện cho tuổi học trò, đọc xong là thấy ngập lên khao khát quay về một thời thơ bé, với tình thầy trò, bè bạn, tình xóm giềng, họ hàng, qua cách nhìn đời nhẹ nhõm, rộng lượng. Bảy bước tới mùa hè sẽ là món quà mà nhà văn Nguyễn Nhật Ánh dành tặng bạn đọc thân thiết, một lần nữa ông đánh thức “Những năm tháng ấu thơ”, trở lại tuổi học trò đầy nghịch ngợm, trong veo với những băng khuâng tình cảm “treo ngược cành cây” ... Ông vẫn dùng cây đũa thần là giọng kể chuyện hóm hỉnh của mình, khiến ai đọc qua cũng thấy xao xuyến với một thưở hồn nhiên cấp sách đến trường.

Một

Khoa kẹp chân vào cán chổi, hai đầu gói cụng vào nhau để giữ thăng bằng, cứ thế Khoa đong đưa trong gió như một con diều.

Theo cung cách mà Khoa thể hiện thì Khoa đúng là chàng phù thủy trẻ tuổi đang cưỡi chổi bay trong một ngày đầu hè tuyệt đẹp. Có thể thấy rắng chiều đỏ ối phía chân trời phản chiếu óng ánh trên mặt chàng.

Ở trên cao, lưng chừng trời, chàng phù thủy trẻ mắt vẫn không ngừng bám cứng hàng rào mỏng tơ nhà hàng xóm, miệng ngân nga một giai điệu chả biết có đúng phép tắc âm nhạc hay không nhưng chắc chắn là rất rục rờ trữ tình:

- Trên chiếc chổi bay này tôi nhớ em

Giữa cơn gió lạnh tê người này tôi nhớ em...

Em ở đây, trong trí não của chàng phù thủy trẻ tuổi tên Khoa, là nhỏ Trang con gái bà Chín Ghe.

Nhỏ Trang vào giờ này thường ra sau hè ngồi lật rau, vo gạo.

Khoa biết vậy nên nó cứ đu đưa trên cây chổi mà gào thật to, giống như kiểu các thợ săn vẫn gõ thanh la để đánh động thú rừng.

Cây chổi được treo toong teng trên nhánh ổi bằng hai sợi dây cột ở hai đầu, trông tựa tựa cái xích đu nhưng thế ngồi của Khoa thì đúng là thế ngồi hùng dũng của một kỵ sĩ đang xông ra chiến trường (ở đây là... tình trường).

Một tay nắm chặt cán chổi, tay kia níu nhánh cây trên đầu cho khỏi ngã, chàng phù thủy bạo dạn và lãng mạn của chúng ta cứ kẹp cứng lấy cây chổi mà buông ra những lời nhăng nhít. Trời lưng lửng chiều, nóng hầm hập, nhưng Khoa vẫn ca cảm "giữa cơn gió lạnh tê người" cho ra vẻ thống thiết.

Nhưng nhỏ Trang chẳng biết biến đi đằng nào. Khoa ra sức gào rít cả họng nhưng chẳng thu hoạch được gì.

Đã thế, cái trò tán tỉnh rẻ tiền của nó chỉ đem lại tai họa.

- Mà làm cái trò om sòm gì thế, thằng khỉ kia?

Dì Liên thò đầu ra khỏi cửa ngách, quát.

Rồi nhác thấy thằng cháu bảo bối đang lơ lửng trên cao, mặt dì từ đó

chuyên qua xanh:

- Ôi trời ơi! Mày leo lên tám tầng trời làm gì thế, có xuống nhanh đi không!

Giọng dì chột dịu xuống, lo lắng khi thấy Khoa đang luống cuống:

- Từ từ thôi cháu! Coi chừng té gãy cổ bây giờ! Từ từ mà trèo xuống, dì không phạt cháu đâu...

Đang chuyển giọng ngọt ngào, dì chột nhận ra cái mà Khoa đang kẹp giữa hai chân là cây chổi dì tìm mỗi mắt từ trưa đến giờ, thế là dì chuyển giọng một lần nữa - lần này là từ thấp lên cao:

- Trời ơi là trời! Thế ra là mày đã lấy cây chổi của tao mà nghịch đấy!

- Dạ... dạ...

Khoa ấp úng đáp, chẳng biết mình phun ra từ gì vì vậy ý nghĩa của chuỗi "dạ... dạ" kia thật vu vơ, vừa đảo mắt tìm chỗ đặt chân.

Chân nó khều khều hươ hươ trong khoảng không, một lát cũng mò trúng được chỗ chạc ba. Nó dồn trọng tâm lên chân phải, nhưng đến khi nó rút chân trái ra khỏi chiếc "xích đu" gót chân nó lại vướng vào cán chổi.

"Phụt" một tiếng, sợi dây treo đứt ngang, cây chổi chúc một đầu xuống đất nhưng vẫn lơ lửng trên không bởi sợi dây bên kia vẫn còn bám chắc trên cành. Trong khi đó, Khoa mất đà, bổ nhào xuống cỏ. Khác với cây chổi, Khoa đã lao là lao thẳng một lèo.

Khoa không nhớ mình tiếp đất bằng bộ phận nào, nó chỉ nghe một tiếng "bình", rất giống tiếng mít rụng, mông đau nhói.

Nhánh ổi mà Khoa treo cây chổi thực ra cao chưa tới hai mét nên cú ngã của nó không lấy gì làm đau khổ tang thương cho lắm.

Nhưng mà ngã xuống rồi thì Khoa rú lên một tiếng như còi xe lửa, lăn qua lăn lại kha khá vòng - một động tác chỉ có ở người sắp về châu ông bà, và tất nhiên cuối cùng là nó nằm bất động như một thằng người bằng gỗ - lần này thì là tư thế của kẻ đã gặp ông bà rồi.

Chàng phù thủy Khoa không chỉ gan dạ, lẳng mạn, tình tứ mà còn một ưu điểm nữa là rất ranh mãnh. Chàng nghĩ mình chỉ có chết đi thì dì của chàng mới không tóm lấy tai chàng lôi xềnh xệch vào nhà và sau đó trừng phạt

những tội trạng mà chàng đã gây ra bằng một thứ gì đó có hình thù na ná cây chổi, nhỏ hơn nhưng mềm hơn, vì vậy đét vô tình thì đau hơn. Vũ khí đáng gờm đó, xưa nay dân gian vẫn gọi là "roi".

Khoa nghĩ quả không sai. Di Liên đã rắp tâm sẽ tóm lấy vành tai thằng cháu hoang đàng khi nó đặt chân xuống đất và tiếp theo sẽ nghĩ ra những hình phạt thích đáng cho nó, nhưng khi thấy Khoa không đặt chân mà đặt mông xuống đất (và sau khi lao xuống đất bằng tư thế khó coi đó rồi thì Khoa có vẻ không chết cũng đã trọng thương) thì di không còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện trừng phạt thằng bé nữa.

Hồn vía lên mây, di quýnh quýnh chạy lại phía Khoa, miệng mồm mếu xệch:

- Khoa, Khoa! Cháu có sao không?

Khoa vẫn nằm im lìm, trông bộ dạng thì có vẻ sẽ không bao giờ dậy nữa.

Nước mắt rùng rùng trên má, di Liên ôm vai Khoa lay lay như người ta đang lắc một chiếc xe cạ xăng, hy vọng sẽ đánh thức một giọt sinh khí còn sót lại đâu đó trong cơ thể bất động kia.

- Ôi, cháu làm sao thế Khoa! Cháu vừa nói chuyện với di đây mà!

Di Liên nức nở ghê quá khiến Khoa cảm thấy mềm lòng. Nhưng hồn nó đã trót lìa khỏi xác, Khoa cố mím chặt cả môi lẫn mắt, biết rằng bất cứ một sự bất cẩn nào cũng khiến cặp mông nó trả giá. Thậm chí nó ép mình nín thở càng lâu càng tốt.

Di Liên sờ tay lên mũi nó, thấy cháu mình hoàn toàn tắt thở thì khóc rống lên:

- Ôi, tội nghiệp thằng bé! Nó chỉ nghịch cây chổi thôi mà mình đã khiến nó ra nông nổi này. Cây chổi thì có đáng gì cơ chứ. Ngoài chợ người ta bán hàng mớ, muốn mua mấy cây chả được. Thế mà thằng bé phải bỏ mạng chỉ vì một cây chổi vứt đi!

Di khóc, nói một tràng, ngưng khóc để xì mũi rồi tiếp tục ca cẩm trong đau thương, rồi lại tự dần vặt bản thân, trông cái cách di kịch liệt lên án mình có cảm tưởng nếu có thể tổng được mình vào tù di không ngần ngại gì mà không làm. Cuối cùng di quyết định bày tỏ sự hối hận to lớn đó bằng hành động.

Dì lục lọi trong túi áo, moi ra một cây compa, đặt vào bàn tay "giá lạnh" của Khoa:

- Dì trả cho cháu nè. Sáng nay dì tịch thu nó chẳng qua dì sợ cháu dùng nó đánh nhau với bạn...

Khoa mừng quá, suýt chút nữa nó đã co các ngón tay lại để nắm lấy món đồ tưởng đã ra đi không bao giờ trở lại đó.

Dì lục túi áo bên kia, lần này dì tìm thấy một hòn đá đen, nhẵn thín, lớn bằng quả ôi sê. Lại đặt vào bàn tay kia của Khoa, không để ý bàn tay đó vừa rồi nắm hờ nay đã xòe ra từ lúc nào:

- Dì trả cho cháu luôn hòn đá khi nãy này. Bây giờ thì cháu không thể dùng nó để ném vỡ đồ đạc nữa rồi.

Dì nhìn cây compa bên tay này của Khoa, rồi nhìn hòn đá bên tay kia của Khoa, bất giác động lòng ôm mặt khóc rầm rức.

Dì mãi khóc làm Khoa sốt ruột quá. Nó nhớ dì Liên đã tịch thu của nó bao nhiêu là thứ và thật không có cơ hội nào thuận lợi hơn lúc này để thu hồi tài sản.

Thế nhưng sau khi trả lại cho Khoa hai món đồ, dì dường như quên mất chuyện tiếp tục bày tỏ sự hối hận với thằng cháu tội nghiệp bằng cách trả các món thứ ba, thứ tư...

Khoa he hé mắt liếc trộm dì, thấy dì vẫn vùi mặt vào giữa hai bàn tay, thút tha thút thít, và cứ cái kiểu này có vẻ dì không còn nhớ gì đến những món đồ đã thu giữ của Khoa.

Sau một thoáng lưỡng lự, Khoa liều cát tiếng:

- Còn bộ bài cát-tê nữa...

- Ồ, bộ bài dì giấu trong ngăn tủ quần áo. - Dì Liên thôi bung mặt, dì dùng cườm tay quẹt nước mắt lẫn nước mũi và lão đảo đứng lên - Để dì vào nhà lấy...

- Còn con dao nhíp... - Khoa nhắc, lòng tham ùn ùn trời dậy.

- Cháu yên tâm! - Dì gật đầu dễ dãi, giọng tràn ngập bao dung - Dì nhớ con dao đó rồi...

Nhưng vừa dợm bước, như sực nhớ ra điều gì, dì Liên quay ngoắt lại,

miệng há hốc:

- Ủa, Khoa!

Trong nháy mắt, dì Liên biến thành con người khác, tương phản hoàn toàn với con người dịu dàng vừa rồi. Giọng dì rít lên, the thé:

- Tao tưởng mày chết rồi mà, Khoa! Thế ra...

Không đợi dì Liên nói hết câu, Khoa trượt đi bằng hai gót chân, thoát khỏi cú tóm của dì. Thêm một cái chửi tay nữa, Khoa lật người lại, lồm cồm bò dậy và nhanh như cheo, nó lạng tuốt ra xa, phóng về phía hàng rào cuối vườn, tay vẫn nắm khư khư hai món đồ béo bở.

Khoa nghe rất rõ tiếng giậm chân bình bịch và tiếng gọi í ới của dì nó ở phía sau nhưng nó mặc kệ. Như một vận động viên nhảy cao, nó búng người bay qua hàng giậu mỏng tờ, vướng chân vào bụi tơ hồng, ngã đánh ạch.

Khoa nén đau, lóp ngóp đứng lên, quay mặt đá chân vào hàng giậu để trả thù cú té rồi tập tễnh đi tiếp.

Hai

Gần như mùa hè năm nào, Khoa cũng được ba mẹ cho về chơi quê ngoại.

Vì vậy nó chẳng lạ gì nhỏ Trang, con bà Chín Ghe.

Nhà bà Chín Ghe là hàng xóm của ông nó. Hai khu vườn cách nhau một bờ giậu mỏng toi.

Nhưng xưa nay Khoa chẳng bao giờ để nhỏ Trang vào mắt. Con bé này chỉ nhỏ hơn Khoa một tuổi nhưng Khoa vẫn xem nó là đồ con nít ranh.

Nhỏ Trang hay mặc bộ đồ vải hoa, thỉnh thoảng chạy qua nhà ông nó, lúc thì xin dì Liên cho nó hái măng tre ở bờ rào hoặc lang thang trong vườn hái nấm, lúc thì mượn cái siêu sắc thuốc bắc hay xin rơm về lót ổ cho gà đẻ.

Nhỏ Trang còn chạy qua nhà ông nó vì nhiều lý do linh tinh khác nữa, nhưng Khoa không nhớ hết.

Khoa chỉ nhớ là nó không bao giờ chơi với con nhỏ này. Có một quy ước bất thành văn giữa bọn con trai với nhau: đưa con trai nào chọc cho con gái khóc, đưa đó là anh hùng; còn đưa nào đánh bạn với con gái, đưa đó là đồ bỏ đi, không xứng mặt nam nhi và dĩ nhiên bị bạn bè chọc ghẹo, xa lánh.

Khoa tất nhiên tự coi mình là anh hùng. Vì trước nay nó khiến cho nhỏ Trang khóc không biết bao nhiêu là lần.

- Ê, mày đánh cắp chai xì dầu của nhà tao hả Trang?

Chẳng hạn có lần, trước mặt thằng Mừng, Khoa ra oai khi thấy nhỏ Trang cầm chai xì dầu từ trong nhà bếp của ông nó bước ra sân.

Nhỏ Trang quay mặt lại, rụt rè:

- Dạ, đâu có. Em hỏi mượn dì Liên mà.

- Xạo đi mày! Mày hỏi mượn dì Liên sao tao không biết.

Dĩ nhiên là Khoa không thể biết. Vì dì Liên ở trong bếp, còn Khoa đang ngồi chơi với thằng Mừng trên bậc thềm trước hiên. Nhưng nó vẫn nạt nộ nhỏ Trang như thể nó tận tay bắt quả tang con bé này đang lấy trộm chai xì dầu.

Thấy Khoa giở giọng ngang phè, nhỏ Trang đứng thộn mặt giữa sân, cái

lưỡi thụt đi đâu mất.

- Còn đứng ì ra đó nữa hả! - Khoa lại gầm lên, rất ghê, như sắp phun khói qua lỗ mũi - Đem chai xì dầu trả lại cho nhà tao đi!

Nước mắt bắt đầu ứa ra trên mặt nhỏ Trang. Nó bị khép tội ăn cắp thật là oan ức quá. Đã vậy, lúc này có tới bốn con mắt đang nhìn nó chăm chăm khiến nó ngượng chín cả người. Khi bạn không làm gì sai, nhưng bỗng có một người kết tội bạn, còn người đứng bên cạnh không những không lên tiếng bênh vực bạn lại trở mặt ra nhìn bạn như nhìn một tên tội phạm, tự nhiên bạn có cảm giác bạn giống như là tội phạm thật. Nhỏ Trang đang rơi vào cảm giác tội tộ đó. Thế là một tay nắm chặt chai xì dầu, một tay quẹt nước mắt, nó cúi đầu lầm lũi quay vào nhà bếp.

Tự nhiên Khoa thấy tội tội con nhỏ. Nó thấy nó ra oai như thế đủ làm cho thằng Mừng nhìn nó bằng cặp mắt lé xệ rồi.

Thế là Khoa lại quát:

- Thôi, tha cho mày! Tao cho mày mượn chai xì dầu đó. Đem về cho mẹ mày đi!

Dĩ nhiên nhỏ Trang đâu có thèm nghe Khoa. Tủi thân, uất ức, xấu hổ, bẽ bàng, cả mớ cảm xúc đang trút lên người con bé như một đồng gạch khiến tai nó ù đi. Nhưng cho dù nghe rõ những gì Khoa nói thì nhỏ Trang chắc chắn cũng chẳng dừng chân.

- À, mày dám bướng với tao hả? Tao... tao... tao...

Khoa vừa giận vừa thẹn, giận con bé cứng cổ không thèm nghe lời nó và thẹn với thằng bạn đang thô lỗ mắt chứng kiến cái cảnh đó, cho nên Khoa cứ ngắc ngư mãi vẫn không nói được hết câu.

Đúng vào lúc Khoa định rượt theo cốc đầu con nhỏ này một cái cho hả tức thì dì Liên đột ngột xuất hiện trước cửa bếp.

Mắt dì mở to khi thấy nhỏ Trang cầm chai xì dầu quay lại:

- Ủa, sao cháu không đem chai xì dầu về nhà cho mẹ đi cháu?

- Anh Khoa bắt cháu trả lại.

- Sao lại trả?

- Ảnh bảo cháu ăn cắp...

Nói tới đây, như không nén được, nhỏ Trang òa ra tức tưởi. Từ lúc bị Khoa hiếp đáp, nước mắt đã chảy dài trên mặt con bé nhưng nó cố kềm tiếng khóc. Nó không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt bọn con trai. Nhưng câu hỏi của dì Liên giống như một mũi khoan xoay vào nỗi đau của nó. Thế là lòng nó thủng một lỗ to tướng: bao nhiêu dồn nén tích tụ này giờ bất thần xì ra. Nhỏ Trang khóc ồ ồ như vòi phun.

Dì Liên ôm lấy con bé, dỗ dành, và trợn mắt về phía bậc thềm:

- Thằng quỷ con kia! Mà hết chuyện làm rồi sao mà bắt nạt con gái hả?

Nhưng cũng như mọi lần, Khoa đã mất dạng từ hồi nào. Thằng bạn nó cũng biến nhanh như khói. Hiên nhà vắng tanh, như chưa từng có ai ngồi đó.

**

Đó không phải là lần duy nhất Khoa chọc nhỏ Trang khóc.

Giật đồ chơi, giật tóc, cốc đầu, véo tai, đá đít, tóm lại không có trò mất dạy nào là Khoa chưa làm với nhỏ Trang trước ánh mắt tán thưởng của thằng Mừng. Và mỗi lần lập được thành tích, mặt Khoa lại nghênh nghênh y như nó vừa đánh thắng một ông mãnh nào lớn xác lắm chứ không phải bắt nạt một đứa con gái bé bỏng.

Nhưng đó là nói những mùa hè trước đây. Là chuyện đã qua.

Năm nay nhỏ Trang vẫn là con gái bà Chín Ghe, vẫn là hàng xóm của nó, vẫn thỉnh thoảng qua nhà ông nó để chơi với dì nó nhưng nhỏ Trang không còn là nhỏ Trang như nó từng biết.

Mới hè năm ngoái đây thôi, nhỏ Trang vẫn còn là một con bé mảnh khảnh và đen đúa, hễ nhìn thấy là Khoa ngứa mắt chỉ muốn cốc đầu giật tóc.

Thế mà chỉ sau một năm không gặp, nhỏ Trang xuất hiện trong mắt Khoa y như một con người khác. Mười bốn tuổi, con bé tự nhiên lớn phồng lên, đã ra dáng một thiếu nữ hảnh hoi. Tóc nó dài ra, cơ thể nó đầy đặn lên, cặp mắt nó long lanh và đen lay láy như hai hạt nhãn.

Cách đây nửa tháng, Khoa vừa xách ba lô bước vào cổng nhà ông ngoại nó đã thấy nhỏ Trang đi ra. Nhỏ Trang nhận ngay ra Khoa nhưng Khoa thì không nhìn ra con bé.

Đến khi nhỏ Trang bẽn lẽn cất tiếng chào thì Khoa mới ngó ra:

- Ủa., ủa...

Khoa chỉ thốt được mấy tiếng chẳng đâu vào đâu. Đến khi Khoa định thần, tính khen "Em mau lớn quá há Trang?" thì nhỏ Trang đã khuất dạng bên kia bờ giậu mỏng tơ.

Khoa đứng đực giữa sân có đến một lúc, thấy lòng tự nhiên băng khuâng lạ. Con bé hàng xóm sao bữa nay trông khác quá. Ngay cả Khoa nữa, Khoa cũng thấy mình khang khác. Những mùa hè trước đây, mỗi lần về quê gặp nhỏ Trang, việc đầu tiên Khoa làm là giật tóc con nhỏ này cho nó la oai oái chơi.

Lần này Khoa không những không nhắc tay nhắc chân nổi mà nói cũng không ra hơi.

Đã thế, tuy chưa thốt nên lời nhưng mẫu câu Khoa định nói cũng tự nhiên thay đổi: "Em mau lớn quá há Trang?". Trước nay, Khoa toàn xưng tao gọi mày với con nhỏ này. Bữa nay Khoa đột ngột gọi nó bằng "em", dù là gọi trong tâm tưởng. Chỉ nhớ lại thôi, Khoa đã thấy kỳ kỳ: Sao lạ vậy ta? Khoa tự hỏi, nghĩ ngợi, không tìm ra câu trả lời rồi lại tự nói thầm lần nữa, vẫn thấy đầu óc tối mò mò, đành tặc lưỡi xách ba lô đi thẳng vô nhà.

Buổi chiều, mãi theo thằng Mừng đi lặn hụp ở sông Đá Nhọn, hôm sau lại theo thằng này đi bắn chim tận Gò Thung đến tối mịt mới về, Khoa quên mất nhỏ Trang.

Nhưng qua ngày thứ ba, Khoa đang tha thần trước sân chờ thằng Mừng qua rủ đi xem tát đìa, bỗng thấy nhỏ Trang bước qua.

Nhỏ Trang liếc Khoa một cái rồi lật đật đi một mạch vô bếp. Nó sợ Khoa kêu lại rồi ngứa tay cốc đầu giật tóc như trước đây.

Nhỏ Trang không biết thằng Khoa năm nay không còn là thằng Khoa quen bắt nạt như nó từng biết.

Thằng Khoa năm nay vừa nhắc thấy nhỏ Trang, bụng giật thót một cái và háp tấp quay mặt đi chỗ khác.

Đợi nhỏ Trang đi một quãng, nó rụt rè ngoái cổ nhìn theo rồi lại quay đầu nhìn ra giàn hoa giấy trước cổng; đầu óc tự dung nghĩ ngợi vẩn vơ.

Ba

Rót lại, về quê được nửa tháng rồi mà Khoa vẫn chưa trò chuyện với nhỏ Trang được lần nào. Khoa bắt gặp nhỏ Trang qua nhà ông nó không ít lần nhưng lần nào cũng vậy, Khoa chỉ biết đưa mắt nhìn trộm con nhỏ này, mỗi khi thấy con nhỏ này sắp quay mặt về phía Khoa thì Khoa lại vội nhìn đi đâu đó như thể ta đây đang mãi mê ngắm cảnh.

Khoa cố nghĩ như vậy thật, tự đánh lừa mình rằng thực sự nhỏ Trang là cái thá gì mà phải quan tâm nhưng đến khi nhỏ Trang ra về rồi thì Khoa lại thở dài, tự trách mình sao mà nhát cáy. Cũng có khi Khoa chạy qua nhà bà Chín Ghe và gặp nhỏ Trang ở đó. Đó là những hôm Khoa làm dì Liên tròn xoe mắt trước sự nhiệt tình đột xuất của nó.

- Để cháu đi cho dì.

- Cái gì? Cháu qua nhà bà Chín Ghe mượn cái sàng cho dì thật à? Ồi trời ơi, mà có định làm cho dì xiù không vậy, thẳng lười chảy thây kia!

Khoa trả lời dì bằng cách vọt ra cửa, vù qua nhà bà Chín Ghe theo cái cách của người hăm hở đi dự tiệc. Nhưng tới nơi rồi thì vẻ hùng hổ của Khoa lập tức tiêu tan, y như một thực khách vừa tới nơi bỗng thấy bàn tiệc đã bị dọn mất.

Khoa đứng lấp ló trước cửa, lăm lét nhìn vào nhà. Bà Chín Ghe đang ngồi trên chõng loay hoay nhặt bông cỏ trong thúng gạo trước mặt, còn nhỏ Trang đang ngồi đằng bàn học bài. Con nhỏ này học bài thật hay giả vờ thế nhỉ? Đang nghỉ hè kia mà! Khoa nhủ bụng, cảm thấy phân vân quá.

Khoa không nghĩ sẽ gặp bà Chín Ghe. Vào giờ này, lẽ ra bà đã xách giỏ đi chợ hoặc xắn quần lội ruộng thăm lúa. Nhưng làm như biết trước Khoa sẽ mò qua chọc ghẹo con gái mình, bà quyết tâm ở nhà để canh chừng kẻ gian hay sao ấy. Đó là những ý nghĩ xuất hiện trong đầu của kẻ "có tật giật mình" là Khoa, và khi suy đoán như vậy, Khoa thấy trái tim trong ngực nó bắt đầu giã gạo.

Đúng vào lúc Khoa dợm chân định bỏ chạy, bà Chín Ghe bất giác ngừng đầu nhìn ra sân.

- Ô! - Bà kêu lên khi nhắc thấy mái tóc bù xù của Khoa thập thò ngoài cửa - Cháu đi đâu đó, Khoa?

Mặt Khoa đỏ như gấc, rõ ràng là vẻ mặt của tên trộm bị bắt quả tang.

- Dạ... dạ... - Khoa ú ớ, nhất là khi nó biết nhỏ Trang cũng đang quay đầu nhìn nó mặc dù Khoa không dám đánh mắt về phía bàn học.

Bà Chín Ghe gỡ bí cho thằng bé:

- Cháu vào nhà đi đã.

Y như tháo được miếng băng keo vô hình dán ngang miệng, đôi môi Khoa lập tức cử động trơn tru:

- Dì Liên sai cháu qua nhà bác mượn cái sàng về sàng gạo.

Bà Chín Ghe quay sang nhỏ Trang:

- Con ra sau nhà lấy cái sàng đưa cho anh đi con.

Khoa đã bớt sợ; ngực nó nhẹ dần. Bà Chín Ghe dịu dàng quá. Hôm nay bà không ra khỏi nhà chắc là vì bà phải nhặt bông cỏ chứ không phải để canh chừng mà thộp cổ Khoa như Khoa tưởng tượng,

Khoa thử nhúc nhích vai và hông, thấy cơ thể không còn căng cứng như khi nãy. Khoa hít vào một hơi, kiểm tra lại lưỡi và môi; sung sướng thấy mọi thứ đâu vẫn còn nguyên đó.

Nhưng điều đó cũng chẳng giúp ích được gì cho Khoa. Khi nhỏ Trang cầm cái sàng từ nhà bếp lên đưa cho Khoa, Khoa lại thấy tay chân yếu ớt như không còn chút hơi sức, chỉ lí nhí được hai tiếng cảm ơn rồi quay mình đi như chạy.

Thật chả ra làm sao! Khoa tự mắng mỏ mình; đá tung một hòn gạch trước mặt, kêu "oái" một tiếng vì hòn gạch cứng quá, rồi đi cà nhắc về nhà.

**

Nhỏ Trang ngồi đằng bàn chúi mặt vào tập hôm nọ hóa ra là nó học bài thật chứ không phải giả vờ. Khoa phát hiện ra điều đó khi tình cờ nhìn thấy con nhỏ ôm tập đi ngang trước cổng nhà ông nó.

Nó chui hàng rào, chạy qua nhà thằng Mừng:

- Ê, nghỉ hè rồi mà sao tao thấy nhiều đứa trong làng vẫn ôm tập đi học há mày!

- Tụi nó đi học hè.

Dò hỏi một hồi, Khoa biết thầy Tám đang mở lớp dạy hè cho tụi học trò chuẩn bị vô lớp chín Nhỏ Trang đang học lớp này.

Thế là hôm sau Khoa nằng nặc xin dì Liên cho nó đi học.

- Mà siêng học từ bao giờ thế, Khoa!

- Cháu siêng học lâu rồi; tại dì không biết đó thôi.

- Tao mà không biết mà á? Tao còn lạ gì mà hả Khoa! - Dì Liên rọi mắt vào mặt Khoa, như muốn lục lọi xem sự dối trá nấp ở đâu đằng sau vẻ thật thà đáng ngờ của thằng bé - Những mùa hè trước, tao thấy mày toàn chạy nhảy nghịch phá, tập vở mày vứt tận đâu đâu kia mà.

Khoa nặn ra vé mặt của một con mèo giận dữ:

- Tại những năm trước cháu còn bé. Năm nay cháu lớn rồi mà dì.

Dì Liên nghiêng đầu qua một bên, dùng mắt soát xét thằng bé từ đầu tới chân, rồi từ chân lên đầu. Dì rà rà như vậy một lúc rồi gật gù đôi giọng:

- Ờ, cháu lớn rồi mà dì không để ý.

Dì âu yếm đặt tay lên vai Khoa, giọng ngọt ngào như làm từ mía:

- Dì nói là nói thế thôi. Cháu mà để tâm đến chuyện học, dù chỉ bằng nửa con mắt thôi, dì cũng đã vui lắm rồi!

- Dì vui thì cho tiền cháu đóng học phí đi chứ! Khoa nhắc.

- Học phí bao nhiêu vậy cháu?

- Cháu nghe nói hai tháng là sáu trăm ngàn,

- Ồi trời ơi, tao làm gì có tới chừng đó tiền, Mà tưởng tao là cái ngân hàng há Khoa?

- Thì đi hỏi xin ông hộ cháu!

Thế là Khoa ôm tập đi học. Nó vô lớp muộn hơn tụi bạn nửa tháng nhưng thầy Tám vẫn nhận vì nó đóng đầy đủ học phí cả hai tháng. Thầy dạy toán, lý hóa, bảng đen hôm nào cũng chằng chịt những chữ số trông nhức cả mắt.

Dĩ nhiên là Khoa chả coi những bài toán trên bảng ra cái củ cà rốt gì. Khoa chuẩn bị vô lớp mười, nó chui vào lớp dành cho tụi học trò vừa học xong lớp tám chỉ để có dịp ngồi gần trò chuyện với nhỏ Trang thôi.

Di Liên chả biết thằng cháu của mình học thứ gì; Ở lớp nào, chỉ thấy một đũa quanh năm lêu lổng như Khoa bỗng nhiên ham học là di mở cò trong bụng, đâu có biết nó đánh lừa di lấy tiền chui vô cái lớp mà nó đã học qua rồi.

Trong làng, chỉ có thằng Mừng là ngạc nhiên.

Ngay ngày đầu tiên Khoa đi học, vừa ra về đã bị thằng Mừng chặn đường hỏi ngay:

- Ra là mày đi học đây?

Cái kiểu hỏi giống như chế giễu của thằng này làm Khoa chột dạ:

- Ờ... ờ...

- "Ờ ờ" cái gì! - Mừng nhếch mép. Năm ngoái mày đã học lớp chín tại sao bây giờ mày lại chui vô lớp dành cho mấy đứa sắp lên lớp chín?

Mặc dù biết trước thế nào thằng Mừng cũng hỏi câu này, Khoa vẫn đực mặt ra một lúc. Rồi Khoa vờ ngẩng đầu nhìn trời:

- Tại sao hả? - Ờ, tao cũng không biết tại sao nữa. Để tao nhớ xem...

Thằng Mừng nhìn Khoa như nhìn một đũa vừa va đầu phải góc cây:

- Mày... mày...

- À! tao nhớ rồi. - Khoa toét miệng cười - Năm ngoái tao học lớp chín nhưng cuối năm tao phải ở lại lớp vì bị xếp hạng học sinh yếu.

Khoa nhìn Mừng bằng ánh mắt đắc thắng, sướng vì đã nghĩ ra được cách nói dối. Khoa bảo mình bị lưu ban mà vẻ mặt nó tươi hơn hờ như đang khoe mình đứng nhất lớp.

Nhưng Mừng đã làm Khoa cụt hứng:

- Nếu mày bị lưu ban thì năm nay mày phải học lại lớp chín chứ có tụt xuống lớp tám đâu mà phải học hè chung với tụi lớp tám?

Khoa gằn như chết đứng trước câu vắn vẹo của Mừng. Nó quên phất sự thật đơn giản đó. Mặt ửng lên, Khoa đưa tay gãi gáy:

- Ờ há! Vậy để tao nhớ lại lần nữa xem.,.

- "Nhớ, nhớ" cái đầu mày! - Mừng hừ mũi, vẫn nhìn lom lom vô mặt Khoa - Mày nói thật đi! Mày chui vô lớp học của thầy Tám để làm gì vậy?

Lần này Khoa biết mình không thể vòng vo được nữa. Khoa duỗi ra co vào mười ngón tay, đầu xoay như chong chóng. Mãi một lúc Khoa mới ngập ngừng:

- Tao nói với mày; mày không được nói lại với ai đó nhé!

- Ồ. - Mừng mau mắn gật đầu, nó hồi hộp nhìn chăm chăm vào đôi môi Khoa, làm như nếu Khoa há miệng thế nào cũng có một con chuột hay một con mèo từ trong đó nhảy ra.

- Sở dĩ tao theo học lớp này là vì... là vì..

- Vì sao? Mừng giục.

- Là vì... là vì...

Khoa ấp úng mãi vẫn không làm sao nói tiếp nửa câu sau. Dù thằng Mừng là bạn thân của Khoa, Khoa vẫn thấy ngượng ngượng nếu thú thật mục đích đi học hè của mình.

Mừng há hốc miệng, không biết thằng bạn nó thường ngày mồm mép như tép nhảy, hôm nay ăn phải thứ gì mà đột nhiên ngọng lú ngọng lo.

Nó sốt ruột quá, co chân đá vào chân Khoa:

- Vì sao, mày nói lẹ lên đi! Tao sắp phải về nhà nấu cơm cho bà tao rồi.

Khoa nhắm mắt lại, như thể nếu mồm nó sẽ không đủ can đảm thốt ra câu trả lời:

- Là vì... vì tao muốn được... ngồi cạnh nhỏ Trang.

- Ngồi cạnh nhỏ Trang!

- Nhỏ Trang con bà Chín Che hả?

- Ồ.

- Mày ngồi cạnh nó để làm gì?

- Thì... để trò chuyện với nó.

- Mừng ngẩn tò te:

- Chỉ vậy thôi?

- Chỉ vậy thôi.

- "Chỉ vậy thôi" cái con khỉ! Mừng đá Khoa cái nữa - Nó ở cạnh nhà ông mày, lại thường xuyên chạy qua chơi, mày muốn trò chuyện với nó lúc nào

mà chẳng được, sao phải chui vô lớp của thầy Tám để trò chuyện?

Thắc mắc của Mừng chính đáng quá. Nhưng chính vì vậy mà nó làm Khoa bối rối, Khoa nuốt nước bọt hai ba lần, bụng rủa thầm thằng bạn đàn độn này toi bời.

Mừng lại thắc mắc, như thể muốn chứng minh Khoa chửi thầm nó là đúng:

- Mà mày định trò chuyện gì với nó! Với tụi con gái, cóc đầu đá đít là đủ rồi, có gì mà phải trò chuyện!

Nếu như thằng Mừng thốt ra câu này vào mùa hè năm ngoái, Khoa sẵn sàng công nhận đó là chân lý. Nhưng bây giờ là mùa hè năm nay, Mùa hè năm nay, Khoa thờ ra:

- Tao hết muốn cóc đầu đá đít nó rồi.

Cặp mắt Mừng tròn xoe:

- Sao vậy?

Khoa thờ ra lần thứ hai:

- Tao cũng không biết nữa.

- Bây giờ mày chỉ muốn trò chuyện với nó? – Khoa liếm môi, thừa nhận một cách khó khăn.

Mặt mừng lộ vẻ căng thẳng, có cảm giác nó đang gồng người lên:

- Tức là mày muốn kết bạn với nó!

- Ờ.

Mừng ngơ ngác mất một lúc. Đến khi biết chắc mình không nghe lầm, nó xì nước bọt qua kẽ răng:

- Đồ tồi!

- Ờ.

- "Ờ" là sao?

Khoa xụi lơ:

- "Ờ" tức là tao nhận tao là "đồ tồi"!

Mừng không ngờ Khoa nhận tội một cách tỉnh bơ như vậy. Nó gầm lên:

- Tao không chơi với mày nữa! Đồ phản bội!

- Tao mà phản bội á?

- Chứ gì nữa! Mà phản bội giao kèo của tụi con trai. Con trai là không chơi với bọn con gái mít ướt!

Cảm thấy đã là con gái mà chỉ có mỗi tội "mít ướt" thì nhẹ quá, Mừng hằm hè bổ sung:

- Vừa mít ướt vừa nhiều chuyện. Lại ưa mách lẻo nữa!

Nói xong, Mừng phẩy tay một cái, điệu bộ hết sức là kiên quyết, rồi ùng ùng bỏ đi.

Khoa nhìn theo bạn, muốn nói một câu gì đó để Mừng quay lại nhưng nó không biết phải nói gì, đành thò tay vặt mạnh một nhánh cây bên đường rồi lúi thúi ôm tập rẽ sang hướng khác.

Bổn

Bị thằng Mừng tẩy chay, Khoa buồn lắm.

Buồn nhất là Khoa không biết phải giải thích với Mừng như thế nào để thằng này đừng giận nó.

Bọn con trai trong làng thực ra có giao kèo giao ước gì đâu, nhưng xưa nay vậy: đã là con trai thì chỉ chơi với con trai, con gái thì tùm tùm với con gái.

Con trai không đời nào thèm chơi các trò nháy lò cò, nhảy dây hay đánh đũa của bọn con gái. Bọn con gái tất nhiên không thích trèo cây, đá bóng, vật nhau hay ném đất như tụi con trai.

Tự nhiên mà thành luật.

Con trai không chơi trò con gái, chỉ có chọc cho con gái khóc. Con gái khóc, con gái về méc mẹ thì lại thêm cái "tội" mách lẻo, con trai càng có cớ để châm chọc, lên án.

Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, Khoa lớn lên trong thế giới chia đôi đó, không chút thắc mắc. Khoa hồn nhiên tuân thủ luật lệ không biết do ai bày ra, cảm thấy đã là con trai thì phải như thế, phải "làm trai cho đáng nên trai", Không chỉ ở làng, ngay ở trường thị trấn Khoa cũng chỉ chơi với đám bạn trai. Con gái thì Khoa cách. Ngược lại, tụi nó cũng không thèm chơi với Khoa.

Thế mà không hiểu sao, mùa hè năm nay Khoa bỗng nhiên không muốn tuân thủ luật lệ đó nữa. Khoa không muốn rút tóc hay cốc đầu nhỏ Trang, không muốn chọc cho nhỏ Trang khóc. Khoa chỉ muốn trò chuyện với nhỏ. Vậy có phải là "phản bội" không ta? Khoa tự hỏi cả trăm lần trên đường về và khi về tới nhà rồi Khoa lại tự vấn lương tâm thêm một trăm lần nữa để rút cuộc khổ sở nhận ra đầu óc mình vẫn mít đặc.

Thực ra, cho đến lúc đó Khoa vẫn chưa nói chuyện với nhỏ Trang được câu nào trong lớp.

Lúc Khoa lò dò xin vô học, lớp đã kín học trò và chỗ ngồi đã được sắp xếp đâu vô đó. Rốt cuộc thầy Tám nhét Khoa vào dãy bàn thứ hai, tự dung

trông một chỗ do có một đứa xin nghỉ học ngày hôm trước.

Trong lớp có vài đứa biết Khoa nhưng không đứa nào biết Khoa đang học lớp mấy nên chẳng cái miệng nào đặt dấu hỏi về động cơ học hè của Khoa.

Không bị nghi ngờ hay gặng hỏi, Khoa cảm thấy yên tâm. Chỉ yên tâm thôi, chứ chẳng thích thú gì. Vì Khoa ngồi bàn hai trong khi mục tiêu của Khoa là nhỏ Trang lại ngồi bàn năm - cách nhau ba dãy bàn mà sao Khoa thấy khoảng cách vời vợi như trái đất với mặt trăng. Khoa rầu rĩ nghĩ bụng: Kiểu này chắc tới tết Công Gô mình mới mong trò chuyện được với nó.

Qua ngày thứ hai, Khoa nghĩ ra được một kế. Khoa lại gần thẳng nhãi mặt mụn ngồi cạnh nhỏ Trang trong lớp, gạ:

- Mà đổi chỗ với tao đi, Bông!

- Đổi chỗ là sao?

- Là mà lên ngồi chỗ tao, tao xuống ngồi chỗ mà. Tao bị cận thị, muốn xuống bàn dưới ngồi nhìn bảng cho rõ.

Chỗ này rõ ràng Khoa phía. Những đứa bị cận thị càng ngồi xa càng không thấy chữ trên bảng. Nhưng thằng Bông không để ý. Nó thờ ơ buột miệng:

- Vậy hả?

- Ồ. - Khoa gật đầu, thấp thỏm mừng thầm - Ngày mai bắt đầu đổi ha!

- Tao thích ngồi bàn dưới hơn. - Bông bắt ngờ từ chối - Ngồi bàn dưới khỏi sợ thầy Tám kêu lên bảng.

Gặp phải thằng học hành dốt đặc cán mai rồi! Khoa chán nản nhủ bụng, cảm thấy hy vọng cận kề người đẹp sắp tiêu tan.

- Thôi được, - Bông chột nói.

Y như người chết đuối vớ được phao, mắt Khoa sáng trưng:

- Mà đổi ý rồi hả?

- Ồ. - Bông nhếch môi, ranh mãnh - Nhưng với một điều kiện:

- Điều kiện gì?

- Sáng mai mà mua cho tao một ổ bánh mì thịt.

Đề nghị trắng trợn của Bông khiến Khoa tức muốn nổ đom đóm mắt. Khoa rất muốn đá thẳng này một cái nhưng nó cố kềm lại, một phần vì Bông

to con hơn Khoa, phần khác Khoa không muốn kế hoạch mà nó hoài công sắp xếp bị đổ bể.

- Vậy cùng được.

Khoa gượng gạo gật đầu, bụng chỉ mong thẳng Bông tới nay trúng gió nằm bẹp một đồng cho rồi. Như vậy thì Khoa vẫn được xuống ngồi cạnh nhỏ Trang mà khỏi phải tốn một ổ bánh mì.

Sáng hôm sau, Khoa dậy từ tờ mờ sáng, đau khổ vét hết tài sản dành dụm được, co giò chạy lên tiệm bánh mì bà Ký trên đường quốc lộ.

Cầm ổ bánh mì trên tay, Khoa vừa thèm vừa tức, Khoa chả bao giờ được điếm tâm bằng bánh mì. Bánh mì thật là thứ xa hoa, thỉnh thoảng Khoa mới được đi Liên mua cho một ổ, thường là vào một dịp đặc biệt nào đó. Buổi sáng, Khoa toàn com chiên với nước mắm.

Săm soi ổ bánh mì một hồi, càng nhìn càng thấy ổ bánh hấp dẫn quá, Khoa nuốt nước bọt liên tục. Cuối cùng, không nhịn được, Khoa mở hé ổ bánh mì, nhón một lát chả cho vào miệng, chớp chớp nhai.

Khi Khoa chạy tới lớp, Bông đã đứng đợi ngay cổng. Nó đón lấy ổ bánh mì trên tay Khoa, đưa lên miệng cắn một phát, chẳng may may nghi ngờ.

Khoa nhìn thẳng này ngôn ngẫu ổ bánh bằng ánh mắt thèm thường và bực bội:

- Vậy lát vô lớp, tao xuống ngồi chỗ mày nha?

- Ồ, - Bông nhồm nhoàm đáp.

Nhưng số Khoa là số con rệp. Bữa đó Khoa tốn một ổ bánh mà chẳng được tích sự gì.

Thầy Tám vô lớp, đảo mắt một vòng, phát hiện thẳng Bông từ bàn năm đã tót lên bàn hai.

Thầy chỉ tay vô người Bông, trừng mắt:

- Trò Bông sao lại lên trên này!

Bông đứng dậy, quay đầu nhìn xuống chỗ Khoa ngồi:

- Thưa thầy, em và bạn Khoa đổi chỗ cho nhau ạ.

Thầy Tám quét mắt về phía Khoa:

- Trò Khoa đứng lên.

Khoa rụt rè đứng lên, mặt lộ vẻ hoang mang.

Thầy khoát tay:

- Hai trò về lại chỗ cũ đi! Cao ngòi sau, thấp ngòi trước, tôi đã sắp xếp rồi, các trò không được tự tiện đổi chỗ!

Rốt cuộc, Khoa mới đặt mông ngòi xuống cạnh nhỏ Trang, chưa nói được tiếng nào, đã phải ôm tập lui thủi quay về chỗ cũ. Lúc thằng Bông ôm tập bước ra khỏi bàn, Khoa lấy vai huých vai thằng này, rít khê:

- Thầy không cho đổi chỗ, sáng mai mày phải mua trả lại ổ bánh mì cho tao đó!

- Trả cái cùi chỗ tao đây nè! - Bông không vừa, gầm gừ vặc lại.

Hai đứa đi ngang qua nhau, hằm hè nhìn nhau - giống hệt hai con sói con. Nếu không có thầy Tám đứng trên bảng nhìn xuống, thế nào cũng xảy ra đánh nhau.

Sau đó mười phút thì xảy ra đánh nhau thật. A, không phải là đánh nhau. Vì chỉ có một bên đánh còn bên kia bị đánh.

Bên đánh là thầy Tám, còn bên bị đánh là chàng Khoa xui xẻo của chúng ta.

Chẳng qua do Khoa buồn quá. Không được ngòi cạnh nhỏ Trang, đòi Khoa coi như toi. Toi ổ bánh mì thịt. Toi luôn sáu trăm ngàn học phí. Quan trọng là toi luôn kế hoạch lãng mạn của Khoa.

Vừa buồn vừa chán, chẳng biết làm gì, học chẳng có gì để học, Khoa lấy bút ra vẽ bậy vào tập để giải khuây.

Khoa vẽ một người đàn ông. Vẽ thế thôi chứ Khoa chẳng có chủ đích vẽ ai. Khoa vẽ mặt người, thêm khúc mình, rồi thêm tay thêm chân. Tay và chân dài loẵng ngoẵng trông rất gớm ghiếc.

Ngắm bức tranh một lúc, Khoa loay hoay vẽ thêm râu.

Khoa loay hoay thêm lúc nữa, trên đầu người đàn ông mọc lên hai cái sừng.

Lúc này Khoa bắt đầu nghĩ đến thầy Tám. Càng nghĩ lòng nó càng dậy lên nổi oán hờn.

Thế là Khoa bổ sung thêm cái đuôi cho hình nhân dị dạng kia. Rồi Khoa

khoái trá ghi hai chữ "thầy Tám" thật to bên dưới bức chân dung.

Trong khi Khoa đang cặm cụi tô thật đậm hai chữ "thầy Tám" thì thằng bạn ngồi cạnh ghé mắt nhìn.

Thế là tai họa ập xuống đầu Khoa. Thằng này lập tức phun ra một tràng âm thanh rùng rợn như đang bị ai thọc lét:

- Há há há...

Chuỗi cười kinh dị và rất không đúng lúc đó khiến cả lớp đồng loạt quay mặt nhìn về chỗ bàn hai.

Rất nhanh, thậm chí là quá nhanh so với tuổi tác của thầy, thầy Tám đã đứng sững ngay đầu bàn của Khoa, không biết thầy di chuyển bằng cách nào.

- Trò nào vừa cười? - Thầy quét mắt khắp dãy bàn, hừ mũi hỏi, cây thước kẻ trên tay thầy rung rung đầy đe dọa.

Thủ phạm rụt rè đứng lên, lí nhí:

- Thưa thầy, em ạ!

- Trò tưởng lớp học là cái chợ vịt hả, Ninh!

Thầy Tám gầm lên, tay giơ cao cây thước kẻ.

Trong khi cả lớp nín thở chờ cây thước vụt xuống, cánh tay thầy đột ngột dừng lại trên không.

Mắt xoáy vào tên học trò mặt mày xanh lét, thầy gằn giọng:

- Nhưng trước khi ăn đòn trò hãy nói cho tôi biết tại sao trò rú lên một cách ngu ngốc như thế!

Thằng Ninh bây giờ mới sực nhớ ra suýt chút nữa nó bị đòn oan. Ồ, có phải tự nhiên nó phá ra cười đâu. Nó đâu có khùng. Thế là Ninh sung sướng giải thích cho thầy nó hiểu:

- Thưa thầy, tại em nhìn thấy bức tranh bạn Khoa vẽ ạ.

Ngay từ khi thằng Ninh vừa cất lên tiếng cười, Khoa đá linh cảm được chuyện chẳng lành, liền nhanh tay gấp cuốn tập lại và nhét sâu vào trong ngăn bàn.

- Bức tranh nào?

Thầy Tám lia mắt sang Khoa, thấy Khoa đang ngồi khoanh tay trên bàn

và giương đôi mắt ngây thơ lên nhìn thầy, dáng vẻ ngoan ngoãn và trong sáng đến mức ai nhìn thấy cũng liên tưởng ngay đến một thiên thần.

- Bức tranh bạn Khoa vẽ trong tập ạ. - Ninh tiếp tục tố cáo, quyết không để thầy Tám bị vẻ mặt thánh thiện của Khoa đánh lừa.

Ninh còn tích cực chỉ chỗ Khoa cất giấu tang vật:

- Bạn Khoa giấu cuốn tập trong ngăn bàn đó thầy.

Thầy Tám chìa tay trước mặt Khoa:

- Trò Khoa lấy cuốn tập ra đây!

Khoa thù thằn Ninh léo mép này đến bầm gan, nhưng Khoa không dám từ chối yêu cầu của thầy.

Khoa nom nớp thò tay vào ngăn bàn, cố mò mẫm thật lâu để kéo dài thời gian, bụng chí mong cuốn tập đột nhiên biến thành vô hình nhưng dĩ nhiên là cuốn tập vẫn nằm sờ sờ ra đó và cuối cùng Khoa vẫn phải đau khổ lôi ra nộp cho thầy.

Trong khi thầy Tám nôn nóng sẫm soi cuối tập thì cá lớp hồi hộp sẫm soi gương mặt thầy.

Trừ thằn Ninh, không đứa nào biết Khoa vẽ gì trong tập. Vì vậy, tụi nó hết sức ngạc nhiên khi thấy vàng trán thầy Tám đột ngột nhả tím, mày cau lại, môi thầy mím chặt và đến một lúc thì tụi nó không thấy đôi môi thầy đâu, chỗ là cái miệng bây giờ chỉ còn là một đường kẻ nằm ngang. Mặt thầy nhảy từ vàng qua trắng, rồi nhảy qua xanh, và chưa hết xanh lại chuyển tiếp sang đỏ khiến hai màu này phối với nhau để cho ra màu tím bầm là cái màu cuối cùng tụi học trò nhìn thấy trước khi thấy tiếp một hình ảnh còn ghê gớm hơn trong buổi sáng hôm đó: thầy Tám bắt thần vung tay ra xa, không nói tiếng nào, và quật vút cây thước kẻ vào lưng Khoa.

Cú đánh quá nhanh, quá mạnh. Cả lớp chỉ thấy nháng lên một tia ngoằn ngoèo, đã nghe một tiếng "cốp", cây thước gãy làm đôi, mỗi mảnh văng mỗi hướng.

Khoa đáu người một cái, chắc đau lắm nhưng nó cắn chặt hai hàm răng vào nhau.

Thầy Tám nêm xoạch cuốn tập xuống trước mặt Khoa, chỉ phất tay ra

cửa, mắt vẫn những gân đỏ và găm lên như một con sư tử vừa bị chọc gậy vào mũi:

- Ra khỏi lớp ngay, đồ mất dạy!

Năm

Khoa vừa đi vừa khóc. Khóc bằng cả mắt lẫn mũi.

Nhưng Khoa cứ để mặt mình ướt mềm như thế, chả buồn lấy tay lau.

Chắc chắn Khoa khóc không phải vì đau. Mà vì tức. Tức thầy Tám ra tay ác độc. Lại ra tay trước mặt cả lớp. Đặc biệt là trong lớp đó có một con nhỏ tên Trang.

Thầy vụt thước vào lưng Khoa, nhưng với Khoa thì hành động của thầy chẳng khác nào thầy đâm xuyên cây thước qua tim nó.

Tim nó từ nay đã thủng một lỗ to ơi là to. Khoa cạy cục xin tiền dì Liên để đi học lớp của thầy Tám chẳng qua là để được ngồi cạnh nhỏ Trang và trò chuyện với con nhỏ này.

Thế mà mộng ước của Khoa bỗng chốc tan thành mây khói. Khoa chẳng được ngồi gần nhỏ Trang đã đành, còn bị ê mặt trước người đẹp khi thầy Tám vụt thước vào lưng và đuổi nó ra khỏi lớp.

Khoa vừa đi vừa ngẫm nghĩ, oán trách và thở than. Rồi Khoa đi đến chỗ quyết định nghỉ học luôn. Ngày mai nếu Khoa quay lại xin lỗi thầy một câu thế nào Khoa cũng được vào lớp. Nhưng Khoa đã quyết rồi. Nghỉ luôn. Bỏ hẳn. Chẳng lẽ một đấng nam nhi chân chính nào lại vác mặt quay trở lại cái nơi mình vừa bị hạ nhục. Hơn nữa, cái lớp ấy chẳng quan trọng gì với Khoa. Người quan trọng nhất với Khoa là nhỏ Trang thì từ nay chắc nhỏ đã nhìn Khoa như nhìn một con cóc ghê rồi.

Khoa sì sà sì sụt một hồi, thấy cảnh vật trước mắt càng lúc càng nhòe đi, bèn giơ cườm tay lên chùi nước mắt, rồi hạ thấp tay xuống một chút để lau chiếc mũi cũng đang ướt đẫm.

Khi gương mặt Khoa đã thoáng đặng như bầu trời vừa được lau sạch những đám mây thì Khoa thấy trước mắt hiện ra một bóng người mà Khoa không chờ đợi một chút nào: thằng Mừng.

Mừng đứng tựa lưng vào gốc cây sấu đông bên đường, thô lỗ mắt ra nhìn Khoa.

- Mà vừa khóc đấy à?

Mừng sừng sốt hỏi, khi Khoa đèn gần.

Thoạt đầu Khoa định chối biến, vì một đứa con con gái mà khóc lóc giữa đường thì xấu hổ quá. Nhưng trong khi Khoa đang xoay chuyển ý nghĩ, chưa kịp tìm ta cách nói dối nào xuôi tai, Mừng đã chặn họng ngay:

- Mà đừng có chối! Tao đã nhìn thấy hết rồi!

- Tao có định chối đâu! - Khoa nhún vai gượng gạo đáp.

Mừng nhìn đăm đăm vào mặt Khoa, liếm môi hỏi:

- Ai làm gì mày vậy?

Biết không thể giấu giếm, Khoa đành buông một tiếng thở dài não nuột:

- Thầy Tám đánh tao.

- Thầy Tám á? Sao ông đánh mày!

Sau khi nghe câu chuyện bi thương của Khoa (tất nhiên Khoa không nhắc đến chuyện năn nỉ đổi chỗ với thằng Bông), Mừng hừ mũi:

- Tao sẽ trả thù giùm mày.

- Trả thù á?

- Trả thù chứ sao! Tao sẽ chặn đường hỏi tội thằng Ninh.

Nghe nhắc đến Ninh, đầu Khoa lập tức nóng bừng:

- Tao sẽ đi với mày.

- Tụi mình sẽ vật ngửa nó ra đất.

Khoa hào hứng:

- Ồ, vật ngửa ra đất.

Mừng vung tay:

- Tao và mày sẽ cuời lên người nó cho nó xẹp ruột chơi.

- Nhất định rồi, phải cho nó xẹp ruột!

Đang hăng hái phụ họa, Khoa bỗng khựng lại:

- Ủa, xẹp ruột có chết người không hở mày?

- Chết sao được mà chết! - Mừng trấn an bạn - Ruột nó chỉ xẹp một lát thôi, khi tụi mình đứng lên ruột nó sẽ phồng trở lại như cũ.

Nghe Mừng giải thích, Khoa cảm thấy yên tâm. Và Khoa sực nhớ tới ổ bánh mì:

- Đòi tìm thằng Bông nữa.
- Chi vậy?
- Đòi lại ổ bánh mì.
- Bánh mì gì vậy! - Mừng tròn xoe mắt.
- Ờ... ờ...

Khoa lúng túng, sực nhớ khi nãy nó cố tình giấu nhem chuyện này. Trước cái nhìn dò hỏi của bạn Khoa áp ứng giải thích:

- Tao kêu thằng Bông đổi chỗ ngồi với tao. Chỉ có vậy mà nó đòi tao phải mua cho nó một ổ bánh mì thịt.
- Thế là mày mua!
- Không mua thì nó không chịu đổi.
- Thì đừng đổi nữa. - Mừng tỏ vẻ ngạc nhiên - Mày đi học lớp này có phải là học thật đâu mà cần nhìn bảng cho rõ. Mày chỉ cần trò chuyện với nhỏ Trang thôi mà.

Khoa nhún vai:

- Thì vậy.

Câu trả lời của Khoa không rõ ràng gì cả. Nhưng Mừng hiểu ngay. Nó búng tay một cái "troóc" gật gù:

- À, thì ra thằng Bông ngồi kế nhỏ Trang, còn mày ngồi chỗ khác?
- Thì vậy.

Khoa tiếp tục xụi lơ, bụng đình ninh thằng Mừng sẽ lại chửi mình là "đồ tồi". Nó vờ nhìn ra xa, tránh ánh mắt bén như dao của Mừng, thấp thỏm chờ thằng này lên án nó là "đồ phản bội" và tuyên bố "nghỉ chơi" lần hai.

Nhưng Mừng chả nói gì cả. Nó cứ im lặng nhìn Khoa bằng tia nhìn dò xét. Cái cách nhìn y như thầy giáo nhìn một đứa học trò phạm lỗi làm Khoa nhột nhạt quá. Khoa chịu hết nổi, quay phắt lại, giọng gầy gổ:

- Làm gì mày nhìn tao chăm chăm vậy?
- Mày không phải là đồ tồi. – Mừng nói, chẳng ăn nhập gì với câu hỏi của Khoa.

Trong khi Khoa kinh ngạc đến há hốc miệng, Mừng gật gù tiếp:

- Mà y cũng không phải là đồ phản bội.

Khoa nghe tai mình kêu ong ong. biết Mừng hết giận mình nhưng sự thay đổi thái độ đột ngột của thằng này vẫn khiến nó ngờ vực.

Khoa muốn nói một câu gì đó nhưng nghĩ mãi vẫn không biết nên nói gì, miệng cứ ú ớ:

- Ồ... ơ...

- "Ồ" gì mà "ơ"! – Mừng vỗ vai bạn, mỉm cười – Mà y thích nhỏ Trang phải không?

Khoa không nói "có" hay "không", nhưng mặt nó ửng lên như cà chua sắp chín.

- Tao biết mà y thích nhỏ Trang. Ồ, năm nay mà y lớn rồi đó, Khoa.

Mừng nói với Khoa như thể cha nói với con nhưng Khoa chẳng lấy đó làm phật lòng. Nó vẫn chưa ra được ngoài rìa của sự sững sốt, và khi ra được rồi thì nó lại rơi vào nỗi băn khoăn. Sao thằng Mừng tự dưng nó "thong thái" hẳn lên vậy nhỉ?

Tiếng thằng Mừng vẫn đều đều bên tai Khoa, bây giờ hai đứa đang bá cổ nhau ráo bước dọc đường về:

- Lúc còn bé thì con trai con gái không chơi với nhau. Nhưng khi lớn lên thì con trai con gái thích nhau mà y ạ.

Thằng Mừng nói đúng quá. Nó tổng kết kinh nghiệm sống như một bậc từng trải làm Khoa phục sát đất. Khoa đang định mở miệng khen bạn, chợt một tia chớp lóe lên trong óc nó, Khoa liền buông vai Mừng, nhích ra xa một chút để cổ thể nhìn thẳng vào mắt thằng này:

- Mà y cũng đang thích con nhỏ nào phải không?

- Tao ấy à? - Mừng có vé bối rối trước câu hỏi của bạn.

Khoa nheo mắt:

- Thì mà y chứ ai? Tao đang hỏi mà y mà!

- Tao... tao cũng không biết nữa. - Mừng nuốt nước bọt, thấy miệng tự nhiên khô rang.

Tình thế bỗng dung đảo ngược. Tới lượt Khoa làm quan tòa, thằng Mừng làm bị cáo và Khoa bắt đầu lên giọng:

- Thích hay không thích, sao mà không biết được?

- Tao không biết thật mà. - Mừng đưa tay vò tóc, giọng đột nhiên mơ màng - Xưa nay tao không bao giờ chơi với nó. Thế nhưng chiều hôm qua lúc nó chạy sang ngồi lật rau phụ với bà tao, tự nhiên tao thấy nó dễ thương quá chừng!

- Nó là ai? - Khoa tò mò.

- Nhỏ Đào.

Khoa giật mình:

- Nhỏ Đào rón lòi con bà Hai Mến hả?

- Tao đập mày nghe, Khoa Sao mày biết nó rón lòi? - Mừng gằm gù, tay vung lên hăm dọa.

- Thì tao có biết đâu. - Khoa toét miệng ra cười, vừa đáp nó vừa dạt ra xa

- Tao nghe tui nó đồn vậy mà.

- Mày đừng nghe tui nó nói bậy. Một đứa con gái dễ thương như thế không thể nào lòi rón.

Lập luận của Mừng nghe không khoa học chút nào. Nhưng Khoa không buồn bắt bẻ. Thằng Mừng không lên án nó, không đòi nghỉ chơi với nó là nó vui rồi. Mừng thích nhỏ Đào, dù con nhỏ này có lòi rón hay không, Khoa vẫn khoái. Khoa không ngờ chỉ mới có một ngày một đêm mà sự đòi thay đổi quá thể.

- Thế mày đã trò chuyện với nó chưa? - Khoa nhìn Mừng, tiếp tục thăm dò.

- Chưa. Hôm qua nó toàn ngồi cạnh bà tao, tao có nói được gì đâu. - Mừng thở dài - Nhưng nếu không có bà tao ở đó, tao cũng chẳng biết nói gì.

Khoa nhớ đến tình cảnh của mình. Nó thích nhỏ Trang nhưng mỗi lần nhỏ Trang qua chơi nhà ông nó, nó chỉ biết đứng nhìn từ xa. Nó không hiểu tại sao khi mình không thích một đứa con gái nào đó, miệng mình nổ lộp bộp như bắp rang, còn đã thích đứa con gái đó rồi, mồm mình bỗng trở khác như có mụn nhọt mọc ngay lưỡi.

- Thế mày không nói với nhỏ Đào được câu nào à? - Khoa lại hỏi.

Mừng tặc lưỡi:

- Thực ra thì tao cũng nói với nó được một câu lúc nó ra về.

- Câu gì?

- Tao nói "Coi chừng chó cắn"!

Khoa giật nảy:

-Thật hay giỡn đó mày?

- Giỡn gì! - Mừng gãi cổ - Tại con Vện nhà tao đang nằm ngoài sân.

"Thành tích" của Mừng khiến Khoa ôm bụng cười ngặt nghẽo. Khoa cười chảy cả nước mắt nước mũi vẫn không sao ngừng được.

- Cười cái đầu mày! - Mừng nổi cáu - Mày cũng đâu có nói với nhỏ Trang được câu nào!

- Sao lại không! - Khoa quệt nước mắt – Hai bữa nay tao và nó ở trên lớp trò chuyện với nhau như bấp rang.

- Xạo đi mày! - Mừng bĩu môi - Ở trên lớp mày có được xếp ngồi cạnh nó đâu!

Câu nói của Mừng kéo Khoa về với thực tại tự dưng Khoa không buồn ba hoa nữa. Cũng không buồn chế giễu Mừng. Nó chỉ thấy lòng chùn xuống. Nó chợt nhớ nó đã bị thầy Tám làm cho ê mặt trước cả lớp. Nó đã mất điểm thê thảm trước mắt nhỏ Trang. Mai một nhỏ Trang qua chơi với dì Liên, chắc nó trốn biệt.

Khoa cúi đầu nhìn xuống chân, giọng bỗng nhiên xiu như bún:

- Ồ thì tao xạo!

- Là sao!

- Là đến giờ tao vẫn chưa trò chuyện với nhỏ Trang được câu nào! - Khoa chán nản thú nhận.

Khi nói câu đó, mặt Khoa tối sầm như có mây kéo qua. Thằng Mừng tính nhân cơ hội này chơi ngoáy lại Khoa nhưng trông thấy vẻ mặt buồn xô của bạn, nó hết ham trả đũa.

Nỗi buồn là thứ hay lây. Nhớ tới nhỏ Đào, Mừng nhận ra lòng mình cũng man mác buồn. Nó đưa tay gãi gáy, thấy cảm giác man mác như đang len lỏi trong từng khe tóc, liền bỏ tay xuống.

Hai đứa lặng lẽ đi bên nhau như hai chiếc bóng. Trên đầu hai chú nhóc,

mặt trời lên cao dần, chuẩn bị ngả về trưa. Trong không trung không một miếng gió. Những cành sấu đông hai bên đường im lìm, uể oải, lá treo như buồn ngủ. Trời đất tự nhiên mà tĩnh mịch.

Chỉ khi về gần đến nhà, Mừng mới nói được một câu:

- Trò chuyện với đứa con gái mình thích, sao khó ghê mà há?

Sáu

Cách nhà ông ngoại Khoa khoảng ba cây số về phía Nam có một khu rừng thưa. Rừng trồng dương liễu và bạch đàn. Lác đác vài bụi cây dại mọc xen kẽ.

Nhà thằng Ninh ở xóm Gà, mỗi lần tới lớp phải đi bộ xuyên qua khu rừng này.

Đó là lý do sáng nay Khoa và Mừng quyết định phục kích kẻ thù ở đây.

Tụi nó đã hủy bỏ kế hoạch gặp thằng Bông. Sau khi hỏi đi hỏi lại căn kẽ câu chuyện đôi chỗ ngồi, thằng Mừng tuyên bố Bông "vô tội". Bông đã trót ăn ổ bánh mì thịt của Khoa nhưng rõ ràng nó đã giữ lời hứa. Khoa không được xếp ngồi cạnh nhỏ Trang trong lớp, nguyên nhân là ở thầy Tám. Từ đó Mừng kết luận Khoa mất toi ổ bánh mì là do... sự an bài của số phận, thằng Bông không có lỗi trong chuyện này.

Mừng nói tới đâu, Khoa gật đầu tới đó vì nó thấy bạn mình phân tích chí lý quá. Khoa không phải là người làng này nên không biết Bông là anh họ của nhỏ Đào. Đó mới là lý do quan trọng khiến thằng Mừng hùng biện đến sùi bọt mép để tránh một cuộc đụng độ với... anh vợ tương lai của nó.

Mừng hỏi, khi hai đứa nấp sau một bụi cây dại:

- Dì mày có biết mày đi đánh nhau không?
- Không, dì tao tưởng tao đi học.

Mừng ngoảnh cổ nhìn về phía bìa rừng:

- Lát nữa mày xông ra trước hay tao xông ra trước?

Nhớ đến cặp đùi to đùng, cườm tay chắc nịch của thằng Ninh, Khoa liếm môi ngậm ngừng:

- Mày xông ra trước đi. Khi nào trận chiến đến chỗ gay cán, tao sẽ nhảy ra đánh phụ với mày.

Mừng gật đầu:

- Lâu rồi tao không gặp thằng Ninh. Nhưng tao nghĩ một mình tao đủ sức hạ nó.

Mừng vỗ vai Khoa, hào hứng dặn dò:

- Đợi tao vật ngửa nó ra đất, mày chạy ra cười lên bụng nó nghe chưa.

- Dĩ nhiên rồi. Tao sẽ làm nó xẹp ruột! - Khoa vừa nói vừa thu nắm tay đâm mạnh vào không khí.

Mùng nói rất ngon nhưng khi thằng Ninh ôm tập từ xa đi tới, nó lại ngồi im ru sau bụi cây.

Khoa ngồi bên cạnh, hết nhìn thằng Ninh lại quay sang Mùng, ngạc nhiên thấy bạn mình không có vẻ gì chuẩn bị xông trận. Hay nó đợi thằng Ninh đi tới ngay trước mặt mới bất thần xông ra cho thằng kia hoảng vía chơi? Khoa nghĩ bụng, thầm khen bạn mình mưu mẹo.

Nhưng đến khi thằng Ninh trờ tới ngay trước bụi cây hai đứa nấp, Mùng vẫn không động dậy, bất chấp cái khuỷu tay của Khoa không ngừng thúc vào hông mình. Trông nó như người chết rồi.

- Mày làm sao thế? - Khoa quay sang bạn nhăn nhó hỏi, khi Ninh đã đi xa.

Mùng áp úng:

- Nó... nó...

- Nó sao?

Mùng đỏ mặt:

- Nó to con quá. Lâu ngày không gặp, tan không ngờ nó lớn vọt lên như thế.

Mùng đưa tay quẹt mũi, tìm cách khóa lấp sự ngỡ ngàng:

- Chẳng hiểu thằng này nó ăn thứ gì mà mau lớn ghê.

Khoa xì nước bọt qua kẽ răng:

- Nhát cáy thế mà đòi trả thù giùm tao!

- Nó to như ông hộ pháp thế kia mà. Mùng nhìn về hướng thằng Ninh vừa bỏ đi, tặc lưỡi chống chế - Tao và mày xúm vào chưa chắc đã địch lại nó.

Chỗ này thì Khoa công nhận Mùng nói đúng. Thằng Ninh tướng dềnh dàng như con gấu, Khoa và Mùng liều mạng xông vào không khéo bị nó đè cho xẹp ruột chứ không phải là ngược lại.

- Thế bây giờ sao? - Khoa thở hắt ra - Chẳng lẽ mình chịu thua?

- Thua sao được mà thua! - Mùng nghiêng răng - Không dùng sức được thì

tụi mình dùng mẹo. Trưa mai tao và mày lại chờ nó ở đây.

Khoa nheo mắt:

- Để ngồi im sau bụi cây ngắm dáng đi oai vệ của nó?

- Bậy! Tụi mình sẽ làm cho nó xẹp lép như con tép!

**

Hóa ra thằng Mừng có mẹo thật.

Nếu Khoa mê truyện phù thủy thì thằng Mừng suốt ngày chúm mũi vô các tập truyện tranh kể chuyện các hiệp sĩ giang hồ như Tráng sĩ và giai nhân. Tướng cướp si tình, Hiệp sĩ rừng xanh, Độc Nhân Long phục hận...

Mừng học tới lớp sáu thì nghỉ ngang, sau ba năm ở nhà lêu lổng trình độ nó bây giờ chắc tụt xuống ngang lớp hai, bắt nó đọc truyện chữ chẳng khác nào bắt con Vện nhà nó học tiếng Anh.

- Tao và mày sẽ đóng vai tướng cướp. - Mừng hào hứng vạch kế hoạch.

Khoa tái mặt:

- Đi ăn cướp há mày?

- Bậy! - Mừng hất mặt - Mày đọc truyện Tướng cướp si tình chưa?

- Chưa?

Mừng nheo mắt:

- Thế truyện Độc Nhân Long phục hận?

- Cũng chưa.

Mừng nhún vai:

- Vậy mày không biết là đúng rồi. Các tướng cướp trong truyện này là những tay hiệp nghĩa, chuyên lấy tiền của bọn tham quan ô lại và bọn nhà giàu để chia cho người nghèo...

Khoa gật gù, những hình ảnh đó không xa lạ gì với những truyện nó đã đọc dù nó chưa xem các tập truyện tranh Mừng kể. Nhưng mặt nó vẫn lộ lo lắng:

- Tức là vẫn đánh cướp...

- Mình không đánh cướp. - Mừng lật đật trấn an Khoa - Mình chỉ đóng vai tướng cướp để hù dọa thằng Ninh thôi.

Thấy Khoa vẫn đực mặt nhìn mình, Mừng khoa tay:

- Tao và mày sẽ trùm đầu kín mít, chỉ chừa hai con mắt thôi. Tay mỗi đứa sẽ cầm một con dao...

- Dao thật á? - Bụng Khoa thót lại.

- Dao thật càng tốt. - Mừng vỗ vai Khoa, như muốn dập tắt nỗi lo trong lòng bạn - Nhưng nếu mày sợ, tao sẽ đẽo hai thanh gươm bằng gỗ rồi lấy sơn đen sơn lên. Hà hà, tụi mình sẽ có hai thanh hắc kiếm.

Khoa vẫn chưa yên tâm. Nó rụt rè góp ý:

- Hay là tụi mình rủ thêm thằng Bông? Tao sợ hai đứa mình không làm gì được thằng Ninh.

Khoa làm Mừng tự ái quá xá. Nó phồng mang, giọng sặc mùi kiếm hiệp - rõ ràng nó bắt chước ngôn ngữ trong truyện:

- Hai tướng cướp rừng xanh mà không làm gì được tên thảo dân tay không tác sát à?

Vẻ hùng hổ của Mừng làm đầu Khoa nóng ran. Có vẻ như bây giờ đến lượt thằng Mừng chê nó nhất cáy.

- Nhưng nó to con hơn mình. - Khoa gãi tai, ấp úng - Gươm của mình lại bằng gỗ. Nhỡ nó quyết chống lại...

Mừng hừ mũi:

- Nhưng sáng mai thằng Bông bận đi học, làm sao rủ nó nhập bọn được?

- Tao sẽ rủ được.

Mừng ngớ ra trước giọng điệu quá quyết của Khoa. Nhưng rồi nó hiểu ngay:

- Bánh mì thịt á?

Thằng Bông đúng là đứa mê tíu bánh mì thịt. Nghe tới bánh mì thịt là nước miếng nó ứa ra đầy mồm. Đối với nó, một ổ bánh mì có ý nghĩa hơn nhiều so với một buổi ngồi học trong lớp thầy Tám.

Vì vậy mà chiều đó, nghe Mừng và Khoa dụ dỗ, nó đồng ý ngay tấp lự. Bông nhận lời còn vì nó khoái cái khoản làm tướng cướp rừng xanh, mặc dù khu rừng mà tụi nó hoạt động chỉ có loe hoe dương liễu và bạch đàn.

Nhưng trở thành tướng cướp chỉ làm Bông khoái sơ sơ. Cái biệt danh mà

thằng Mừng khoác cho nó mới làm nó khoái dữ: Ngày mai nó sẽ là tướng cướp khét tiếng Độc Nhãn Long gánh trên vai lời nguyên phạt hận.

Bảy

Biệt danh của ba tướng cướp nhóc tí dĩ nhiên đều do thằng Mừng đặt. Nó đọc nhiều truyện tranh, thuộc tên nhiều hiệp sĩ, tráng sĩ và tướng cướp. Theo những gì nó đọc được trong truyện, hiệp sĩ, tráng sĩ và tướng cướp là một, vì vậy nó chẳng băn khoăn gì về chuyện rủ nhau vô rừng làm cướp.

Theo sự phân công của Mừng, ngày mai Bông sắm vai tướng cướp Độc Nhãn Long, nó là Hiệp Sĩ Rừng Xanh, còn Khoa vào vai Bàn Tay Máu trong truyện Tướng cướp si tình.

Chiều hôm đó, Mừng ra sau chuồng heo, tháo ba thanh gỗ trên nóc chuồng hi hục đẽo gươm, xong quét sơn đen thùi lùì rồi đem phơi ngoài bờ rào. Trong khi đó, Khoa và Bông lấy vải đen may thành ba cái túi vải trùm đầu. Mỗi túi khoét hai cái lỗ ngay chỗ hai con mắt để khi tròng vào còn thấy đường mà... hành hiệp. À, riêng cái túi của thằng Bông, Mừng dặn chỉ được khoét một lỗ.

- Vậy làm sao tao thấy đường! - Bông la oai oái.

- Sao không thấy? Tao chừa cho mày một lỗ chứ có bịt kín hết đâu!

Bông tiếp tục giãy nảy:

- Sao tụi mày khoét hai lỗ mà tao chỉ có một lỗ! Tao không chịu đâu!

- Không chịu cái đầu mày! - Mừng bực mình, gắt - Mày là Độc Nhãn Long, tức là Ròng Một Mắt. Một mắt mà nhìn bằng hai mắt thì còn ra cái cóc khô gì nữa!

Bây giờ thằng Bông mới biết cái biệt danh của nó "oách" thì "oách" thật nhưng xem ra bất tiện quá:

- Vậy thôi tao không làm Độc Nhãn Long nữa. Tụi mày đổi cho tao làm Hiệp Sĩ Rừng Xanh hay Bàn Tay Máu đi!

- Không đổi tới đổi lui gì hết á. - Mừng nổi cáu Tướng cướp gì mà nhõng nhẽo y như con gái!

Nói tới đây, sự nhớ thằng Bông là anh họ nhỏ Đào, Mừng lập tức im thít. Chửi nó cho sướng miệng, mai một nhỡ có chuyện nhờ vả nó, nó ngoáy đít bỏ đi thì kệt. Nghĩ vậy nên Mừng đưa mắt lơ lơ chỗ khác.

- Thôi được! - Bông nói, sau một hồi đắn đo.

Mừng ngoảnh lại, thấp thỏm:

- "Thôi được" là sao?

Bông đưa tay gãi chóp mũi:

- Là tụi mày muốn tao làm Độc Nhãn Long cũng được, nhưng với một điều kiện...

Khoa từ đầu không tham gia vào chuyện đôi co giữa Mừng và Bông. Nó ngồi một góc, cắm cúi lấy kéo cắt vái. Chợt câu "nhưng với một điều kiện" của thằng Bông lọt vào tai khiến Khoa giật nảy như bị ong đốt. Nó ngẩng đầu lên, gân cổ làm một tràng:

- Sao câu này nghe quen quá Bông? Đòi bánh mì nữa hả? Không có chuyện đó đâu nha!

Chưa há, Khoa "thuổng" luôn câu của dì Liên:

- Bộ mày tưởng tao là cái ngân hàng hả Bông?

Bị Khoa tấn công tới tấp, thằng Bông nghe tai mình ù như xay thóc. Nó liếc Mừng bằng ánh mắt cầu cứu nhưng thằng Mừng láu cá đá kịp xoay lưng về phía nó.

Biết không xong, Bông đành xuống nước:

- Thì tao nói vậy thôi. Không bánh mì thì không bánh mì!

Bánh mì không có cũng được, nhưng phục trang thì bắt buộc phải có. Mừng lục lọi trong tủ được một cái áo đen, rồi ba chân bốn cẳng phóng qua nhà cậu nó kiếm thêm một cái áo đen và một cái áo nâu nữa đem về liệng trên bàn:

- Tụi mày mỗi đứa cầm về một cái đi. Sáng mai mặc áo này ra giang hồ.

Bông cúi nhìn chiếc áo sọc xanh trên người:

- Mặc áo này không được sao?

Mừng cười hê hê:

- Chiếc áo sọc này mày mặc một tuần ba lần, thằng Ninh chỉ liếc qua một cái đã biết ngay mày là thằng Bông thèm bánh mì rồi, còn đóng vai Độc Nhãn Long gì được nữa!

Khoa nhìn Mừng bằng ánh mắt thán phục. Thăng Mừng này chưa đi ăn cướp ngày nào mà chỉ đạo sáng suốt hết như một tướng cướp đầy kinh nghiệm. Nó mà đi ăn cướp thật chắc cái làng này không còn một cái nồi nấu cám cho heo! Khoa nhủ bụng và lắng tai nghe Hiệp Sĩ Rừng Xanh dặn dò tiếp những điều quan trọng, nào là lúc gặp tên "thảo dân" Ninh, tụi nó phải sửa giọng ra làm sao cho đối phương không nhận ra; phải huơ kiếm hăm dọa vào lúc nào, rồi phải đối qua đáp lại như thế nào để thằng Ninh vỡ mật, vân vân và vân vân.

Nghệ thuật của nghề ăn cướp được thằng Mừng vẽ ra thật lộng lẫy mê ly, Bông nghe như nuốt từng lời, quên phắt chuyện thằng này vừa đá xoáy cái thói "thèm bánh mì" của nó.

Hôm sau, khoảng mười giờ rưỡi, tức là gần đến giờ lớp học hè của thầy Tám ra về, Hiệp Sĩ Rừng Xanh, Độc Nhân Long và Bàn Tay Máu đã phục sẵn trong khu rừng thưa.

Chẳng may cho ai đi ngang khu rừng vào giờ đó: Không cần nghe các tướng cướp hăm he đòi lấy mạng; chỉ nhắc thấy ba cái bóng lù lù, che kín mít từ đầu đến chân, tay đang vung vẩy một thanh gươm đen thùi lụi, người yếu bóng vía chắc sẽ xỉu lăn đùng ra đất.

Mừng quét mắt một vòng qua khe hở của chiếc túi trùm:

- Tụi mày nhớ hết những gì tao dặn chưa!
- Nhớ. - Khoa và Bông rập ràng đáp.
- Quan trọng là đừng để thằng Ninh nghi ngờ. - Mừng nhấn mạnh.
- Tụi tao biết rồi. - Ba con mắt cùng chớp và hai cái miệng cùng đáp.
- Gặp trường hợp khó xử thì để tao lên tiếng trước. - Mừng lên giọng thú lĩnh - Tụi bay quýnh quý nói lung tung thì hỏng bét!

Khoa trước nay ỷ mình học giỏi vẫn cố ý coi thường Mừng về khoản kiến thức. Nhưng riêng kiến thức về lãnh vực làm cướp thì nó biết Mừng ăn đứt nó. Mừng luyện cả đóng truyện tranh về đề tài này, chắc nó học được biết bao nhiêu mẹo hay ho.

Nhưng Khoa không có thì giờ nghĩ ngợi lan man. Bóng thằng Ninh xuất hiện ở bìa rừng khiến ngực nó bỗng nhiên tức nghẹn. Khoa cảm thấy mồ hôi

ưa ra trên lưng áo, không rõ do trời nóng hay do hồi hộp.

- Bình tĩnh! - Mừng thì thầm khi Ninh rảo bước tới gần - Chừng nào nghe tao hô, ba đứa cùng xông ra một lượt, nhớ chưa!

Ba cái mông nhấp nhôm sau bụi cây, nín thở quan sát.

Ninh vẫn vô tâm đi tới, một tay ôm tập, tay kia vẽ ngoằn ngoèo vào không khí. Chẳng rõ nó vẽ công thức toán vừa mới học hay hôm nay được thầy khen mà trông nó rất phờ.

- Tên kia đứng yên! - Mừng quát lớn khi Ninh vừa trờ tới trước mặt, vừa hét nó vừa phóng ra khỏi chỗ nấp.

Gần như cùng lúc, Khoa và Bông cũng vèo rề theo. Trong nháy mắt, ba đứa đứng ba góc, vây thẳng Ninh vào giữa.

Ninh như bị sét giáng ngang tai. Cuốn tập tiên tay rớt bộp xuống đất. Và sau khi nhìn kỹ bộ dạng của những kẻ chặn đường mình, mặt nó không còn một giọt máu và người nó lập tức rụng xuống theo.

Thằng này ngó vậy mà gan bé tí! Mừng khoái chí nhú bụng và hít vào một hơi, nó sủa giọng ồm ồm:

- Tên kia, giờ hai tay lên!

Ninh run run làm theo mệnh lệnh, vẫn ngồi bệt dưới đất, miệng mếu xệch:

- Các ông là... là.. ai?

Mừng chưa kịp đáp, thằng Bông nhanh nhẩu vọt miệng:

- Ta là Độc Nhãn Long phục hận.

Vừa nói nó vừa vỗ bồm bộp thanh gươm vào ngực, ra oai.

Ninh nhìn chiếc túi trùm đầu của Độc Nhãn Long, thấy có một con mắt, nó sợ đến điếng người, hai gò má giật liên tục.

Mừng khoa thanh gươm:

- Ta là Hiệp Sĩ Rừng Xanh, từ nay sẽ cai quản khu rừng này.

- Còn ta là Bàn Tay Máu! - Khoa cũng không chịu kém - Mà đã nghe danh tướng cướp Bàn Tay Máu bao giờ chưa?

- Dạ... dạ... chưa.

- Vậy là mày chưa đọc truyện...

Hiệp Sĩ Rừng Xanh vội ho một tiếng to như sấm để chặn cái miệng bộp chộp của tướng cướp Bàn Tay Máu lại.

Ninh ngờ ngạc:

- Đọc truyện gì cơ?

Để thẳng Ninh quên đi câu nói hớ của Khoa, Mừng vung tay trở mũi gươm vào ngực thẳng này, nạt lớn:

- Mày là tù binh, không được quyền hỏi bọn tao. Bây giờ mày nghe theo lệnh của tao đây! Nằm ngửa ra!

- Mấy ông đừng giết con! - Thằng Ninh bật khóc hu hu - Con xưa nay ăn ở hiền lành, có làm nên tội gì đâu!

- Mày mà ăn ở hiền lành hả? - Lời xin tha của Ninh làm Khoa nổi nóng, quên phắt vừa rồi nó mới phạm một lỗi tày đình - Vậy chớ hôm trước đưa nào tố cáo tao với...

Trong vòng một phút, Hiệp Sĩ Rừng Xanh lần thứ hai phải lặn ra một tiếng ho sấm sét.

Khoa chợt nhận ra mình lại vừa sẩy miệng, lập tức nín thinh, nếu không nhờ chiếc túi trùm thẳng Ninh sẽ thấy mặt nó đỏ bừng.

Ninh không thấy, nhưng nó bắt đầu có cảm giác ngờ ngợ. Nó nhìn chăm chăm vào mặt Khoa, ánh mắt như muốn xuyên qua lớp vải che mặt:

- Mày là... mày là...

Khi thốt ra câu đó, trông Ninh có vẻ đã lấy lại được bình tĩnh. Nó đã thôi khóc, cặp mắt ráo hoảnh, chứa đầy ngờ vực.

Mừng phát hiện nguy cơ, bèn múa gươm gõ bóp lên đầu Ninh, gằm gừ:

- Ai cho phép mày kêu các ông nội mày là "mày" hả?

Thằng Bông bắt chước, thúc mạnh mũi gươm vô lung tên tù binh:

- Giơ thẳng hai tay lên coi!

Vẫn chưa yên tâm, Mừng quay phắt sang Khoa, hỏi theo kịch bản đã sắp xếp lúc ở nhà:

- Cái xác hôm qua mày đã chôn kín chưa, Bàn Tay Máu?

- Rồi. Nhưng sáng nay bọn chó hoang moi lên hai cánh tay. Để lát nữa tao phi tang.

Lúc Độc Nhãn Long ra lệnh "giơ thẳng tay lên", Ninh vẫn chần chừ. Nhưng đến khi nghe những lời đối đáp rùng rợn giữa Hiệp Sĩ Rừng Xanh và Bàn Tay Máu, hai tay nó lập tức giơ thẳng tưng không cần ai nhắc.

Mừng liếc Ninh qua khoe mắt, nở từng khúc ruột khi thấy thẳng này yếu bóng vía hơn nó tưởng. Nó hươu gươm chỉ thẳng Bông, cất giọng gằn gằn:

- Độc Nhãn Long, hai cái tai của thẳng cứng đầu kia đâu rồi?

Bông ứng tiếng đáp:

- Hai cái tai nó dai nhách, tao cứa hoài không đứt!

- Vậy chiều nay mày xéo cái mũi nó đưa tao nhắm rượu nghe chưa!

Mừng đột ngột chĩa mũi gươm vô ngực Ninh quát:

- Tao bảo mày nằm ngựa ra, sao mày còn ngồi trơ mắt ếch ra đó!

Đang nom nớp nghe bọn cướp kháo nhau về vụ cắt tai xẻo mũi, bất thần bị quát giật; Ninh hồn phi phách tán, người lập tức bật ngựa ra đất.

Hai tay bùm hai tai, nó khóc rống lên:

- Tha cho con! Đừng cắt tai con!

- Ai thềm cắt cái tai dơ hầy của mày làm gì!

Mừng hừ mũi, rồi nó nhìn Khoa, hất đầu ra hiệu.

Chí đợi có vậy, Khoa háp tấp cưỡi lên bụng thẳng Ninh.

Thẳng Bông khoái quá, không đợi Hiệp Sĩ Rừng Xanh cho phép, lật đật đặt móng lên cặp giò nạn nhân, lấy đầu gối kẹp chặt hai chân thẳng này.

- Ôi! ôi! Chết con! - Ninh bật la hoảng.

- Chết gì mà chết! - Khoa nạt; cố nín cười - Cho tụi tao cưỡi ngựa chút coi!

Thẳng Ninh tức bụng quá, mấy lần muốn lấy tay xô tướng cướp Bàn Tay Máu ra nhưng có Hiệp Sĩ Rừng Xanh cầm gươm lăm lăm đứng đó, nó không dám.

Biết không bị giết, cũng không bị mất mũi mất tai, Ninh đã thôi khóc. Bây giờ nó chỉ mong có ai trong làng đi ngang qua để giải cứu cho nó.

Nhưng một lúc lâu, chẳng bóng người nào thấp thoáng quanh khu rừng vắng.

Ninh đành gồng mình chịu trận, miệng rên hừ hừ; nước mắt chảy ròng ròng trên má.

Tám

Khoa nhấp nhòm trên bụng thằng Ninh một hồi đã bắt đầu thấy chán.

Sau khi thỏa sức hành hạ "kẻ thù", lòng nó đã vui được mỗi hận hôm nào trên lớp. "Kẻ thù" tuy to xác nhưng "mít ướt" quá cũng góp phần làm Khoa mất hứng. Phần khác Khoa sợ thằng Ninh chẳng may bẻ bao tử lăn đùng ra chết, cả đám sè phải đi tù.

Nghĩ vậy, Khoa chống gươm đứng lên:

- Thôi, tha cho mày đó!

Khoa đứng lên, tất nhiên thằng Bông cũng đứng lên theo.

Bông đập má gươm vào chân Ninh đánh "bốp":

- Đứng dậy đi mày!

Nhìn thằng Ninh lồm cồm bò dậy, Mừng tặc lưỡi dọa:

- Hôm nay coi như mày gặp hên đó! Từ sáng đến giờ tụi tao giết người đủ số rồi, nhờ vậy mày mới bị... dư ra!

Ninh rón rén nhặt cuốn tập dưới đất lên, lấm lét hỏi:

- Dạ con về được chưa?

Bông vung gươm, trợn "con mắt chột":

- Xéo!

Chỉ đợi có vậy, Ninh hấp tấp quay mình định vọt chạy. Nhưng nó chưa kịp nhích chân, Mừng đã gọi giật:

- Khoan đã!

Tiếng quát của Mừng làm Ninh giật bắn. Nó hoang mang nhìn quanh, mặt mếu xệch:

- Ông hứa tha con rồi mà.

Mừng không đáp. Nó làm thỉnh bước tới một bước, chĩa mũi gươm vào ngay túi áo Ninh, hất mạnh một cái.

Cây viết máy văng ra khỏi túi, rơi xuống đất.

Mừng hát đầu về phía Ninh:

- Bây giờ mày đi được rồi đó!

- Cây viết của con... - Ninh cúi đầu nhìn cây viết giọng van lơn.

Một tiếng "hừ" phát ra từ sau chiếc khăn trùm đầu của Mừng, rồi một giọng nói âm u rờn rợn bay ra:

- Giữa cái đầu trên cổ và cây viết dưới đất, mày muốn giữ lại cái nào?

Không đợi Hiệp Sĩ Rừng Xanh hỏi đến lần thứ hai, Ninh rùng mình một cái, co giò chạy biến.

Mừng nhìn theo Ninh một lúc. Đến khi thẳng này chỉ còn là một dấu chấm, nó quay sang Khoa, cười hì hì:

- Vậy là mày đã trả được thù.

Khoa chớp mắt; giọng phục lãn:

- Công nhận mẹo của mày hay thật.

Thằng Bông toét miệng cười phụ họa:

- Ha ha, thằng Ninh khi nãy chắc són ra quần.

- Ồ, tao không ngờ thằng này gan thổ đế...

Đang nói, Khoa nhác thấy cây viết máy của Ninh, lúc này Mừng đã lượm lên giắt vào túi áo, liền buột miệng thắc mắc:

- Cười lên người nó là được rồi, mày còn lấy cây viết của nó làm gì!

- Phải lấy một cái gì đó, nếu không nó sẽ nghi. - Mừng háng giọng giải thích, rất ra dáng ông trùm - Bàn Tay Máu, Độc Nhãn Long gì mà hiền như đất, không giết người, cũng không cướp của, thế nào về tới nhà nó cũng đặt dấu hỏi! Chưa kể lúc nãy mày nói mấy câu hớ hênh...

- Ê, có ai tới kìa!

Tiếng thằng Bông kêu khê khiến Mừng và Khoa ngoảnh phắt lại.

Một đứa con gái đang đi giữa hai dãy bạch đàn và dương liễu, tiến về phía tụi nó. Con nhỏ này có vẻ đang trên đường đi tới xóm Gà.

Mái chuyện, ba "tướng cướp" không nhìn thấy người vào rừng. Đến khi kịp phát giác, con nhỏ kia đã đến rất gần.

Khi tụi nó nhìn thấy con nhỏ thì con nhỏ cũng vừa nhìn thấy tụi nó.

Con nhỏ hơi khựng lại, nhướn mắt như cố đoán xem ba bóng người kia là ai, không nghĩ trong rừng lại có cướp.

Nhưng đến khi bước thêm vài bước và thấy rõ bộ dạng quái đản của tụi thằng Khoa, con nhỏ hót

hải kêu lên một tràng "Ma... ma... ma" rồi lập tức chết trân, người run bần bật. Trông thái độ thì con nhỏ này rất muốn bỏ chạy nhưng chân cẳng nó đã bị sự sợ hãi ghim chặt xuống đất.

- Làm sao đây tụi mày! - Khoa phân vân hỏi, biết rằng có muốn ẩn nấp cũng không kịp.

Đáp lại Khoa là tiếng kêu sừng sốt của thằng Bông:

- Í, hình như nó là nhỏ em họ tao.

Khoa mau mắn:

- Thì ra là nhỏ Đào lồi... lồi...

Trong khi Khoa cố gắng nuốt chữ "rôn" vào bụng thì Mừng nhanh chóng quyết định. Bây giờ mà vớt guom, lột túi trùm đầu ra để trấn an nhỏ Đào thì quá dễ, nhưng như thế chuyện giúp Khoa trả thù thằng Ninh sẽ vỡ lở. Nhưng cũng không thể để nhỏ Đào đứng thất thần giữa nắng, hồn vía lên mây, nhất là không biết lúc nào nó lăn ra bất tỉnh. Nghĩ vậy, Mừng thông thả tiến về phía "người thương", cố ôn lại những mẫu đối đáp trong truyện Tráng sĩ và giai nhân rồi lấy giọng thật dịu dàng:

- Công nương đừng sợ. Kẻ hèn này không phải là ma.

Câu nói của Mừng đối với nhỏ Đào có giá trị ngang mười hai viên thuốc trợ tim. Nó như choàng tỉnh, nhưng khi thần trí đã trở lại thì nó nhận ra trước mặt mình không phải là ma chưa chắc đã hay. Nó lấp bắp, lưỡi dính vào răng:

- Máy người... là... là ai? Hu hu... trông còn ghê hơn ma nữa!

Mừng tiếp tục êm ái:

- Kẻ hèn này là Hiệp Sĩ Rừng Xanh, nguyện suốt đời bao bọc công nương.

Thằng Mừng thốt được câu đó thì sung sướng lắm. Đó là câu tỏ tình trong truyện. Nói được với nhỏ Đào câu đó, dù nói trong lót tương cướp, nó cũng cảm thấy rất hả dạ.

Nhưng giai nhân Đào ngoài đời không hề giống giai nhân trong truyện.

Giai nhân trong truyện khi nghe Hiệp Sĩ Rừng Xanh nói vậy, đã đáp trả bằng giọng rung rung cảm động:

- Thiếp đây cũng nguyện suốt đời nâng khăn sửa túi cho tráng sĩ.

Giai nhân Đào ngoài đời đáp cộc lốc:

- Khỏi, khỏi! Tôi không cần ai bao bọc.

Đã thế còn xua tay như đuổi tà:

- Thôi, thôi, tránh đường cho tôi đi. Hu hu...

Hiển nhiên nhỏ Đào vội vàng như vậy là do nó quá sợ hãi. Nó nói nhanh, lưỡi líu lại. Nó muốn rời khỏi khu rừng, muôn tránh xa "kẻ hèn" kia càng sớm càng tốt.

Khoa và Bông đứng sau lưng Mừng, lẳng lặng theo dõi. Thằng Bông dĩ nhiên tuyệt đối nín thinh. Hai anh em nó quá quen giọng nói của nhau, nó sửa giọng không khéo nhỏ Đào sẽ nhận ra ngay. Khoa thì biết mình không giỏi khoa ăn nói... theo kiểu tướng cướp, đành câm miệng hến, lỏ mắt nhìn. Nhưng Khoa không buồn nhìn mặt nhỏ Đào, chỉ dòm lom lom vạt áo trước bụng con nhỏ này, tò mò xem vạt áo có bị cái rốn đội lên không.

- Công nương cứ đi thoái mái. - Ở phía trước, Hiệp Sĩ Rừng Xanh vẫn giữ giọng ngọt ngào -Nhưng trước khi công nương rời khỏi đây, kẻ hèn này muốn tặng công nương một báu vật. Xin công nương đừng từ chối!

Trong khi Khoa và Bông chẳng biết bạn mình định giở trò gì, Mừng đã nhanh tay rút cây viết trong túi áo ra, chìa tới trước mặt nhỏ Đào.

- Tôi không lấy đâu! Cho tôi đi đi!

Lời từ chối thẳng thừng ủa "công nương" Đào chẳng khác nào gáo nước lạnh tạt vào mặt chàng tráng sĩ đa tình. Hiệp Sĩ Rừng Xanh "quê" quá, nhất là khi chàng nghe tiếng "híc, híc" như chuột rúc của các bạn chàng vọng lại từ sau lưng.

Chàng cố ý hươ thanh gươm trước mặt nhỏ Đào, hươ nhẹ thôi nhưng vẫn là hươ:

- Công nương nhận báu vật này đi rồi công nương sẽ rời khỏi đây an toàn!

Giọng Mừng nhẹ nhàng nhưng ý tứ thì quá rõ:

Nếu nhà người không lấy cây viết thì đừng hòng đào tẩu!

Nhỏ Đào biến sắc khi nhận ra sự đe dọa trong câu nói của đôi phương. Nó thò tay giật vội cây viết trên tay Mừng. Nhận ra cây viết quen quen, nó đưa lên sát mắt sẫm soi, và bật kêu:

- Cây viết của bạn Ninh đây mà. Có khắc chữ "Ninh" nè.

- Kẻ hèn này chẳng biết tên thỏ đế đó là Ninh hay Nang. - Mừng tặc lưỡi khoe khoang - Nhưng vừa rồi bọn ta đã hạ nó.

Y như bị cây rớt trúng đầu; nhỏ Đào cảm thấy tối tăm mặt mũi. Nó xanh mặt nhìn quanh, giọng thảng thốt, trông nó đã rất muốn òa ra khóc:

- Bạn Ninh chết rồi sao? Mừng hừ giọng:

- Ai thèm giết tên đó làm gì cho bản tay! Bọn ta đã phóng thích nó rồi.

Lời xác nhận của Mừng khiến nhỏ Đào thở phào. Nó áp tay lên ngực để xoa dịu trái tim vẫn còn đập binh binh, cảm thấy không nên nấn ná ở chỗ hiểm nguy này thêm nữa. Ngày mai lên lớp, nó sẽ trá cây viết cho thằng Ninh, đồng thời dặn dò cả lớp không nên đi ngang khu rừng thưa một mình. Nó cũng sẽ báo với chính quyền về hành tung bí ẩn của bọn người lạ mặt này.

Quyết định xong, nhỏ Đào hồi há quay mình bước đi:

-Tôi đi nha.

- Công nương báo trọng! - Mừng vẫy nhẹ thanh gươm, giọng hảo hán.

Mừng có gươm, thằng Khoa cũng có gươm. Trong khi Mừng vẫy gươm để đưa tiễn thì Khoa hít ngò vung gươm để chặn lại:

- Công nương khoan đi đã!

Hành động của Khoa hoàn toàn ra ngoài tiên liệu của những đứa có mặt. Trong một giây; Bông; Mừng và nhỏ Đào, sáu con mắt (đúng ra là năm) ngạc nhiên quay nhìn Khoa.

Khoa phớt lờ sự sững sốt của đám bạn. Nó bắt chiếc cách xưng hô của Hiệp Sĩ Rừng Xanh:

- Trước khi đi, công nương có thể làm một chuyện nho nhỏ theo đề nghị của kẻ kèn này không?

- Ông muốn tôi làm gì? – Nhỏ Đào run run hỏi lại.

Khoa trở mũi gươm ngay bụng nhỏ Đào:

- Công nương hãy vén vạt áo phía trước lên...

Nhỏ Đào chưa kịp phản ứng trước đề nghị bất nhã của Khoa, Mừng thành linh vung gươm bạt thanh gươm của Khoa sang một bên, cất giọng cười giá lả:

- Bạn ta đùa đấy! Công nương đi đi!

Đợi nhỏ Đào đi một quãng xa, Mừng quay sang Khoa, sùng sộ:

- Chơi trò gì mất dạy vậy mà?

- Tao chỉ muốn xem nó cỡ thật là "rôn"... "rôn"..

- "Rôn, rôn" cái đầu mà! Bộ mà hết chuyện làm rồi sao mà suốt ngày cứ rôn lời với rôn lờm?

- Lờn đâu mà lờn! - Thăng Bông cười hề hề. Hồi bé tao hay cãi trường tắm mưa với nó có thấy khác lạ đâu!

Chín

Thầy Tám xuất hiên vào lúc bất ngờ nhất.

Thầy cưỡi Xe đạp từ phía lớp học chạy tới. Cũng như Ninh và nhỏ Đào, thầy băng rừng để đi về xóm Gà.

Thằng Ninh thì không nói làm gì. Nhà nó ở xóm Gà. Nhưng nhỏ Đào và thầy Tám đi về phía này làm gì vào lúc trưa trời trưa trệt vậy kia? Tụi thằng Khoa bần khoản quá. Sau này tụi nó mới biết hôm đó không chỉ nhỏ Đào và thầy Tám mà rất nhiều người ở xóm trên kéo xuống xóm Gà để mua trứng vịt. Vịt là một loài rùa biển, thường kéo nhau lên bờ đẻ trứng vào mùa hè. Trứng vịt luộc lên ăn béo ngậy, lòng trắng không đặc lại như trứng gà, trứng vịt mà lóng bóng, sền sệt. Trứng gà, trứng vịt tuy ngon, nhưng không gây nghiện. Còn trứng vịt, nhiều người ăn hoài đâm ghiền, không có là nhớ nhung.

Xóm Gà ở gần biển nên hằng năm cứ đến mùa hè dân miệt biển lượm trứng vịt chắt vào bao tải, thuê xe thô chở lên bán ở chợ xóm. Đã thành lệ, hôm nào có trứng vịt về; người xóm Gà lại bán tin khắp làng.

Đó là sau này tụi thằng Khoa mới tìm hiểu kỹ càng được như thế. Chứ lúc thầy Tám đột ngột xuất hiện, mắt tụi nó như đứng tròng.

Trong bọn, Khoa sợ thầy Tám nhất. Nó chưa từng thấy ông thầy nào hung dữ như ông thầy này. Mỗi khi nhớ lại cú vụt thước vào lưng, bụng nó giật thon thót. May mà nó chỉ học hè, nếu học chính khóa gặp ông thầy hắc ám như vậy chắc đời nó tiêu ra cám.

- Chạy đi, tụi bay! – Khoa lắp bắp nói.

Bông sốt sáng hùa theo:

- Chui ra sau bụi cây hả?

- Không chạy đi đâu hết! Đứng đó! - Mừng hét lớn, nó giơ ngang thanh gươm cản đường hai đứa bạn.

- Cái gì? - Khoa và Bông há hốc mồm, nhìn Mừng như nhìn một quái vật.

- Tao ghét ông thầy này! - Mừng thản nhiên Tao sẽ hù ông chơi!

Khoa tái mặt:

- Ê, học trò không được hù thầy nha mày!

- Ông đâu có phải là thầy tao. - Mừng nhếch môi - Lúc tao nghỉ học thì ông còn chưa về trường.

Bông nuốt nước bọt:

- Nhưng dù có là như vậy...

Mừng làm lì cắt ngang:

- Không có "dù" hay "ô" gì hết! Ông từng đánh thằng Khoa. Tao phải trả thù cho nó.

- Tao không cần trả thù! - Khoa vọt miệng, cảm thấy trả thù thằng Ninh và trả thù thầy Tám là hai chuyện khác nhau xa. Thậm chí ý nghĩ trả thù thầy Tám không hề có trong đầu nó.

Mừng nghiến răng:

- Vậy thì tao trả thù cho em tao!

- Xạo đi! - Bông chớp mắt - Mày làm gì có em!

- Thằng em con ông chú. Nó từng bị ông thầy này bạt tai giữa lớp, chỉ vì hôm đó chiếc quần xanh dương của nó chưa kịp khô nó phải mặc chiếc quần màu xanh lá cây vô lớp.

Khoa không nói nữa, cũng không biết nói gì. Nó biết Mừng ghét thầy Tám thậm tệ. Có lẽ cũng không ít đứa ghét thầy, vì thầy hay thượng cẳng chân hạ cẳng tay với học trò. Nhưng đã là học trò, không đứa nào nghĩ đến chuyện trả thù thầy cô. Chỉ nghĩ đến thôi đã thấy "phạm thượng" rồi.

Nếu còn đi học, thằng Mừng chắc không dám nảy ra ý định chặn đường thầy. Bỏ học mấy năm nay, nó tự đặt nó ra "ngoài vòng pháp luật". Mừng lại suốt ngày chìm trong truyện rừng xanh, niếm cách sống giang hồ "ân đền oán trả". Vì vậy Độc Nhân Long không buồn phục hận nhưng Hiệp Sĩ Rừng Xanh cứ nhất quyết phục thù.

Trước thái độ kiên quyết của Mừng, dạ dày Khoa co bóp liên tục vì lo lắng.

Thầy Tám chưa nhìn thấy tụi nó, vẫn đang cắm cúi đạp xe dọc đường mòn xuyên rừng. Lúc này, Khoa hoàn toàn có thể vọt chạy. Nhưng nó lại không cho phép mình bỏ bạn giữa đường, nhất là đứa bạn đó vừa giúp nó

cười lên bụng thẳng Ninh để trị tội bẻm mép của thẳng này.

Trong khi các ý nghĩ trong đầu Khoa đang chạy đua thì bánh xe của thầy Tám đã lăn tới gần.

Thầy vừa nhắc thầy tụi nó, thẳng Mừng đã giơ thanh gươm ra, giọng ồm ồm:

- Đứng lại!

Xe thầy trượt đi một quãng mới dừng hẳn lại. Và thầy kinh ngạc đảo mắt nhìn bọn lâu la gớm ghiếc trước mặt, người vẫn ngồi trên xe, còn hai chân chống đất.

- Leo xuống xe!

Trong khi Mừng buông giọng lạnh lẽo thì Khoa và Bông bắt đầu run.

Đằng trước mặt, thầy Tám chậm rãi leo xuống khỏi yên. Thầy dựng xe vào thân cây bạch đàn rồi thông thả đi về phía tụi nó. Trông thầy đã trấn tĩnh sau thoáng bất ngờ. Có lẽ sau một hồi quan sát vóc dáng bọn cướp, thầy đoán đây là ba tên cướp oắt con.

Hiệp Sĩ Rừng Xanh dẫu sao cũng là một nhóc tì. Sau khi hù dọa thành công hai nhóc tì khác là thẳng Ninh và nhóc Đào, nó tưởng thầy Tám cũng là một nhóc tì dễ bị bắt nạt. Nhưng thầy Tám là một người lớn, thậm chí là một người lớn gan dạ và hung dữ.

Người lớn hung dữ đó lừ lừ tiến tới trước mặt bọn cướp, đằng hắng một tiếng thật to:

- Tụi mày là ai?

Thái độ cứng cỏi của thầy Tám làm Mừng hơi chột dạ. Nó cổ rống to hơn; vừa rống vừa huơ thanh gươm gõ:

- Ta là Hiệp Sĩ Rừng Xanh đây.

Cái biệt danh "Hiệp Sĩ Rừng Xanh" dường như chẳng gây ấn tượng gì với thầy Tám. Thầy cười khẩy một tiếng rồi hất đầu về phía thẳng Bông, nhếch mép:

- Còn mày?

- Ta là... là... Độc Nhân Long!

Bông đáp, cố giữ giọng đừng run, cái uy của thầy Tám vẫn làm nó sợ hãi.

Nó muốn vung mạnh thanh gươm cho đỡ sợ nhưng tay nó tự nhiên không còn chút hơi sức khiến nó phải chống thanh gươm xuống đất để giữ thăng bằng.

Thầy Tám vẫn làm lì nhìn tụi thằng Mừng. Thầy không hé môi nhưng Khoa có cảm giác một nụ cười tinh quái đang trôi qua trên môi thầy.

Đang thấp thỏm nghĩ ngợi; Khoa bỗng giật bắn khi thầy Tám đột ngột chỉ tay vào nó, quát lớn:

- Còn mày?

- Ta là...

Đang định xưng danh, chợt bắt gặp ánh mắt sắc như dao của thầy Tám chĩa thẳng mặt mình, Khoa sợ quíu lười. Nó mấp máy môi, không những nói năng vấp vấp mà còn tự động thay đổi cách xưng hô:

- Em là... em là.. Bàn... Bàn... Bàn...

Tướng cướp Bàn Tay Máu tự nhiên chuyển qua xưng "em" khiến hai đồng bọn của nó là Hiệp Sĩ Rừng Xanh và Độc Nhãn Long than trời trong bụng.

Thấy tên tướng cướp oắt con này đang bối rối (bây giờ thì thầy Tám xác định tên cướp đang đối diện với mình không những là oắt con mà còn là học trò của mình), thầy liền cao giọng trấn áp:

- "Bàn, Bàn" cái gì! Ở trên lớp trò ngồi bàn thứ mấy?

Ba chữ "Bàn Tay Máu" Khoa nói hoài không xong, thế mà nghe thầy Tám nạt một tiếng, nó hoảng hồn đáp ro ro:

- Dạ, em ngồi bàn thứ hai!

Từ "Bàn Tay Máu" biến thành... "bàn thứ hai", Khoa khiến hai đứa bạn nó muốn khóc thét. Thầy Tám dĩ nhiên mở cờ trong bụng. Thấy đứa học trò sập bẫy, thầy lập tức vọt người tới, thò tay giựt phắt túi trùm đầu của Khoa.

Khoa hoàn toàn không đề phòng, giá như có đề phòng nó cũng không thể tránh được cú ra tay nhanh như chớp của thầy.

Nhìn thấy gương mặt xanh lè của Khoa phơi ra dưới nắng, thầy Tám gầm lên một tiếng:

- À, thì ra là trò!

Thầy chộp vành tai Khoa xoắn mạnh:

- Trò là con cái nhà ai! Tôi phải báo cho phụ huynh trò biết chuyện này mới được!

Khoa bị thầy xoắn tai đau đến ứa nước mắt. Nó cố ngọ nguậy đầu nhìn quanh. Nhưng Mừng và Bông không còn ở chỗ cũ. Hiệp Sĩ Rừng Xanh và Độc Nhãn Long khi thấy Bàn Tay Máu lộ nguyên hình đã vội vàng linh mất.

Vành tai Khoa vẫn bị thầy Tám nắm chặt, nó vừa đau vừa lo, nhất là khi nó nhác thấy từ bìa rừng có nhiều bóng người đang đi tới.

Túng quá hóa liều, bằng hai tay Khoa ôm lấy cánh tay thầy Tám kéo giật xuống rồi há miệng ngoạm một có thật mạnh vào cổ tay thầy.

Thầy Tám kêu "oái" một tiếng, tức khắc buông vành tai của Khoa ra.

Chỉ đợi có vậy, Khoa co giò phóng thục mạng.

Mười

Tướng cướp Bàn Tay Máu về tới "sào huyệt", tức là nhà thằng Mừng, đã thấy Hiệp Sĩ Rừng Xanh đang ngồi trên chông tre nghịch với mấy con ruồi đang vo ve quanh mụn ghẻ nơi đầu gối.

Thoáng thấy Khoa đi vào trong sân, Mừng lập tức bỏ rơi mấy con ruồi. Nó lấy tay che mụn ghẻ, ngược lên, toét miệng cười:

- Tao tưởng mày bị ông bắt làm tù binh rồi chứ!

Mặt Khoa hầm hầm:

- Mày và thằng Bông mong cho tao bị bắt lắm chứ gì!

- Bậy!

- Bậy gì! Chứ tụi nào chạy cong đuôi bỏ tao giữa vòng vây!

- Vòng vây con khỉ khô! - Mừng cười hề hề - Một mình thầy Tám làm sao giữ mày nổi. Tụi tao biết thế nào mày cũng thoát.

Khoa thở hắt ra:

- Tao không ngờ Hiệp Sĩ Rừng Xanh và Độc Nhãn Long lại nhát gan đến thế.

- Tại thằng Bông bỏ chạy trước. Chắc nó sợ thầy Tám lột túi trùm của nó. Tao đành phải vọt theo.

Khoa ngồi xuống chông, ngoái cổ nhìn quanh:

- Thằng Bông đâu?

- Khi nãy nó vù thẳng về nhà.

Khoa nuốt nước bọt, bắt đầu cảm thấy lo lắng:

- Thầy Tám mà tìm tới nhà méc với ông tao thì tao chết với ông!

Câu nói của Khoa làm Mừng áy náy quá. Khoa rơi vào tình cảnh này cũng do nó hăm hờ chặn đường thầy Tám. Rốt cuộc nó không hề hấn gì trong khi Khoa đứng ngồi nhấp nhòm không yên.

- Mày từ ngoài thị trấn về đây nghỉ hè, ông không biết mày đang ở nhà nào đâu! - Mừng vừa nói vừa đặt tay lên vai Khoa như muốn xoa dịu nỗi lo lắng trong lòng bạn.

Nghe Mừng nói vậy, Khoa cũng yên lòng được phần nào. Nó vào nhà trong; cởi chiếc áo "tướng cướp" ra, mặc lại chiếc áo cũ rồi chạy về nhà.

Dì Liên đón Khoa ngay trước cổng bằng cái nhún mày:

- Mày đi học kiểu gì mà trưa trờ trưa trật mới mò về nhà vậy thằng kia?

- Dạ... dạ...

- "Dạ, dạ" cái gì! - Vừa nói dì vừa rọi mắt quanh người thằng cháu. Đột ngột dì kêu lên - Ủa, tập vở mày đâu! Tao không nghĩ có đứa học trò nào đi học bằng tay không đâu đấy!

Óc Khoa đảo nhanh như máy:

- Dạ cháu cho bạn mượn. Hôm qua nó nghỉ học nên sáng nay nó mượn tập cháu về chép bài.

- Hừ, tao thật không biết có nên tin mày không nữa! - Dì Liên nhún vai ca cẩm, nhưng rồi dì nhanh chóng chuyển sang giọng ngọt ngào khi nhớ ra có việc phải nhờ vả Khoa - Nhưng thôi, chuyện đó tính sau, bây giờ cháu lấy xe đạp chớ dì xuống xóm Gà mua trứng vịt cho ông đã!

Vừa rồi Khoa tự thề với mình là Khoa sẵn lòng làm bất cứ việc gì dì Liên nhờ, miễn là dì đừng tiếp tục vắn vẹo chuyện tập vở của nó. Kêu nó lên non hay xuống biển gì nó cũng làm.

À không, xuống biển thì được, nhưng xuống xóm Gà thì không bao giờ, nhất là xuống ngay lúc này. Xuống lúc này thế nào cũng đụng đầu thầy Tám. Dì Liên không biết tâm sự của Khoa nên dì há hốc miệng khi thấy Khoa lắc đầu:

- Dì đi một mình đi! Khi này cháu vấp chân vào gốc cây đau lắm, không đạp xe nổi đâu.

Sợ dì Liên không tin, Khoa ngồi thụp xuống, lấy tay xoa nắn bàn chân, mặt lộ vẻ đau đớn:

- Chắc cháu bị dập xương rồi hay sao ấy.

Hiển nhiên là dì Liên không tin cả lời nói lẫn vẻ mặt của Khoa. Dì lừ mắt:

- Mày lại đồ lười ra chứ gì! Dập xương mà mày còn lết được về tới nhà!

Khoa cúi mặt xuống, không phải để ngấm bàn chân "bị dập xương" mà để tránh ánh mắt dò xét của dì:

- Khi này không hiểu sao cháu chẳng thấy đau, nhưng bây giờ thì xương cốt như nát ra từng mảnh ấy!

Dì liền bước tới vài bước, vờ làm ra vẻ tò mò ngồi xuống ngay trước mặt Khoa, giơ tay ra:

- Vậy cháu đưa chân cho dì xem thử nào!

Khoa đang xoa xoa nắn nắn, thấy dì đòi khám thì úp cả hai bàn tay che kín bàn chân lại:

- Ôi, không được đâu!

- Sao không được?

- Dì mà đụng vào là ngón chân cháu nó rớt ra luôn cho xem!

Dì Liên trấn an:

- Dì sờ nhẹ thôi!

- Dì chỉ được sờ một tí thôi đấy nhé!

Vừa nói Khoa vừa he hé tay ra, để lộ một rẻo da cỡ bằng hộp diêm, như thể nó cho dì nó xem một mẫu bàn chân bé tẹo như thế đã là một nhân nhượng quá sức rồi.

Dì Liên không nói gì. Dì vờ cầm cúi xem "bàn chân bị đập" của Khoa, đầu nghiêng bên này rồi nghiêng bên kia ra chừng chăm chú lắm. Bất thần dì vung tay đập mạnh một phát lên bàn chân Khoa.

- Ôi! Ôi! Dì làm gì thế! Ôi! đau chết mất!

Khoa ré lên, nổ đứng bật dậy và nhảy lò cò ra xa, tới, lần này tay dì tay quơ vội cây chổi dựng bên vách, miệng quát:

- Đứng lại đó!

Thấy dì chẳng có vẻ gì động lòng trước tai nạn thương tâm của mình, Khoa biết là không xong. Nó buông cái chân "bị thương" xuống, rồi cùng với nốt ra chân kia; hai cái chân đua nhau chạy hết tốc lực, thoát cái Khoa đã ở cuối sân, thoát cái nữa nó đã ở ngoài cổng, kể ruộng khoai lang đang đơm hoa tím. Nó lật đật chui vào giữa hai vòng khoai, ngồi thụp xuống.

Khoa ẩn mình giữa ruộng khoai không phải vì sợ dì Liên trông thấy. Dì đứng bên trong bờ giậu ngó ra, có tài thánh mới hòng nhìn thấy Khoa ngoài này.

Khoa phái vội vàng nhảy vào giữa ruộng khoai chỉ vì ngay lúc vọt ra công; nó nhắc thấy thầy Tám đang đạp xe trên con đường đất chạy ngang trước nhà ông nó. Chắc thầy vừa từ xóm Gà về! Khoa đoán vậy khi ánh mắt nó bắt gặp chiếc giỏ mà nó đoán là đựng trứng vịt cột ngay sau yên xe.

**

Sáng hôm sau; ăn qua loa chén cơm chiên dĩa Liên để trên bàn, Khoa quơ vội cuốn tập rồi vù ra công. Nó giả vờ quẹo trái đi về phía trường học nhưng vừa khuất tầm mắt đi Liên (nếu đi Liên đang theo dõi nó từ chỗ bí mật nào đó giữa các khe cửa - ấy là Khoa nghĩ thế), Khoa đi vòng quanh bờ giậu nhà bà Chín Ghe, rồi nhanh chân rẽ ngoặt về nhà thằng Mừng.

Mừng chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Khoa. Nó đã biết bạn mình quyết nghỉ học hẳn.

Mừng buông cuốn truyện tranh đang đọc dở xuống đùi, nhìn Khoa bằng ánh mắt rầu rầu:

- Tiếc thật mày ạ.

Khoa ngồi xuống cạnh Mừng, vớt cuốn tập qua một bên, khịt mũi hỏi:

- Tiếc gì há mày!

Mừng vuốt tóc:

- Thế là từ nay tụi mình không được làm tướng cướp nữa.

- Tao chả thích làm tướng cướp! - Khoa nhón vai, nhớ đến cảnh nó bị thầy Tám xoắn muốn sứt tai - Tao chỉ làm tướng cướp để trá thù thằng Ninh thôi.

Nói xong, Khoa đột ngột quay nhìn bạn, mặt không giấu vẻ tò mò:

- Bộ mày thích làm tướng cướp thật hả? - Mừng cầm cuốn truyện tranh giơ lên:

- Tao chỉ muốn giống tay tướng cướp trong truyện này thôi.

Khoa liếc cuốn Tráng sĩ và giai nhân trên tay Mừng, chớp mắt:

- Tao chưa đọc truyện này.

- Tên cướp trong này giỏi hơn tao và mày gấp ngàn lần.

- Về đánh nhau á?

- Không. - Mừng nói giọng ngưỡng mộ - về chuyện "cua" gái. Đứng trước mặt con gái, hấn không hề run. Miệng hấn lúc nào cũng trơn như bôi mỡ.

Thoạt đầu Khoa định phá ra cười. Hơn gì không hơn lại hơn chuyện "cua" gái! Thế mà cũng là tướng cướp! Nhưng chợt nhớ đến nhỏ Trang, Khoa hết cười nổi. Hình bóng nhỏ Trang bất thần kéo về trong tâm trí Khoa như một đám mây đen. Và Khoa nhận ra thằng Mừng nói đúng. Cho đến nay, nó vẫn chưa trò chuyện với nhỏ Trang được câu nào, ngoài câu "cảm ơn" hôm nó qua nhà bà Chín Ghe mượn cái sàng về cho dì nó sàng gạo. Lúc nãy khi đi quanh hàng giậu nhà bà Chín Ghe Khoa có lăm lét nhìn vào mặc dù nó đoán giờ này nhỏ Trang đã đi học. Khoa chỉ nhìn theo thói quen thôi, nhưng Khoa biết chắc nếu lúc đó nhỏ Trang có nhà, đang ngồi lật rau ngoài hè và ngẩng đầu lên nhìn Khoa khi Khoa đi qua, Khoa cũng không đủ can đảm mở miệng chào hỏi. Khoa sẽ đỏ bừng mặt, ngoảnh đầu sang phía khác và luống cuống rảo bước thật nhanh.

- Hình như khi làm tướng cướp, tụi mình bạo dạn hơn mày ạ. - Giọng Mừng lại vang lên, thủ thỉ như tâm sự - Hằng ngày, gặp nhỏ Đào là tao ú ớ. Thế mà trưa hôm qua, tao nói với nó được bảy, tám câu. Lại toàn những câu ý nghĩa. Khoái ghê!

Hóa ra thằng này mơ làm tướng cướp là để tán tỉnh con nhỏ rồn lồi. Khoa nghĩ bụng, nhưng lần này nó không thấy buồn cười nữa. Thậm chí, nó thử tưởng tượng hôm qua đưa bị chặn đường không phải là nhỏ Đào mà là nhỏ Trang thì nó sẽ làm gì. Chắc chắn nó sẽ không đỏ mặt vì xấu hổ hay ngượng ngịu, mặc dù tim nó sẽ đánh lô tô vì hồi hộp. Khi nhỏ Trang đứng chết khiếp trước mặt nó, hấn là nó sẽ nói; sửa mẫu câu của thằng Mừng đi một chút: "Nàng đừng sợ. Ta không phải là ma". Nhỏ Trang sẽ run run hỏi lại "Thế ngài là ai?". Khoa sẽ vung gươm một cách ngang tàng và lấy giọng du dương: "Ta là kẻ ái mộ nàng từ lâu và nguyện sẽ bảo bọc nàng suốt đời". Khoa hình dung cảnh nhỏ Trang e thẹn quay đầu sang một bên và thò tay bứt một nhánh dương liễu để che giấu niềm hạnh phúc đang dâng ngập mi mắt.

- Mày nói đúng! - Đột nhiên Khoa vùng kêu, nói chính xác là ý nghĩ trong đầu nó tự động bật ra thành lời.

Mừng giật mình:

- Gì cơ!

Khoa đáp, giọng mơ màng:

- Đúng là làm tướng cướp để nói chuyện với bọn con gái hơn nhiều.

Hai ông nhóc chưa đủ lớn để hiểu rằng sở dĩ tụi nó có thể trò chuyện tự nhiên với "bọn con gái", không phải vì tụi nó là tướng cướp dũng cảm hay tráng sĩ oai hùng mà vì nhỏ Đào và nhỏ Trang không biết tụi nó là ai đằng sau chiếc túi trùm đầu. Khi không để lộ chân tướng, bất cứ kẻ nhút nhát nào cũng trở thành tự tin, bất kỳ trái tim thỏ đế nào có thể hóa thành trái tim sư tử.

Vì không hiểu được nguyên nhân đó nên trong một buổi sáng mùa hè trời xanh gió mát chim hót véo von có hai ông nhóc ngồi tiếc nuối ôn lại quãng đời làm cướp ngăn ngúi và mơ mộng được một lần nữa xách gươm bịt mặt vào rừng.

Sự mơ mộng đó chỉ chấm dứt khi thằng Bông từ ngoài cổng lao vào như cơn lốc.

Mười Một

Chưa bao giờ Khoa và Mừng thấy thằng Bông hấp tấp như vậy. Có cảm giác nó sẽ ủi sập vách nhà nếu không bị chiếc chõng tre cản lại.

Bông chìa bộ mặt mày xanh lét vào hai đứa bạn:

- Chết rồi! Phên này chết thật rồi!

- Chết cái đầu mày! - Khoa nhướn mày - Sao giờ này đang học mày bỏ về! Mày trốn tiết phải không?

Bông hỏn hén:

- Lớp đang ra chơi. Nhưng tao phải chuồn về gặp tụi mày ngay.

Bông nhìn thẳng vào mặt Khoa; tay áp lên ngực như để ngăn không cho trái tim nhảy ra ngoài nói tiếp bằng giọng run run:

- Hồi sáng vừa vô lớp, thầy Tám đã kể cho cả lớp nghe chuyện tụi mình chặn thầy ở trong rừng.

Y như thể Bông vừa thả ra một bầy ong. Trong khi Mừng chết điếng trên chõng, Khoa bật người dậy như đang ngồi phải một cái lò xo. Nó cảm giác có ai vừa quất roi lên lưng mình.

Khoa lắp bắp hỏi lại, giọng còn run hơn thằng Bông:

- Rồi... rồi sao nữa... hả mày?

- Rồi thằng Ninh, tiếp theo là nhỏ Đào đứng lên tố cáo. Tụi nó nói tụi nó cũng bị ba đứa mình chặn đường. Thằng Ninh khai cả chuyện nó bị tao và mày cuờn lên người và tịch thu cây viết của nó.

Mừng nín thở:

- Thế ngoài thằng Khoa ra, thầy Tám và tụi nó có biết hai đứa còn lại là tao và mày không?

- Không. - Bông lắc đầu - Nhưng thầy Tám đang điều tra tông tích thằng Khoa.

Bông nhìn Khoa bằng ánh mắt lo âu:

- Bây giờ thì khối đứa khai ra chỗ ở của mày rồi. Sớm muộn gì thầy Tám cũng tìm đến nhà ông mày thôi.

Khoa mím chặt môi:

- Tụi mày yên tâm đi! Có gì tao chịu tội một mình. Tao sẽ không khai ra hai đứa mày đâu!

Giọng Khoa rất quả quyết. Nó suy nghĩ rồi, nó sẽ không bao giờ hé môi về Mừng và Bông. Nếu tướng cướp Bàn Tay Máu là loại người phản bội bạn bè thì sẽ không bao giờ đủ tư cách nói với người thương câu "nguyện sẽ bao bọc nàng suốt đời". Nghĩ đến nhỏ Trang, bụng Khoa bất giác thót lại. Hôm trước nhỏ Trang đã chứng kiến cánh Khoa bị thầy Tám quát thước kẻ vô lung và đuổi ra khỏi lớp, hôm nay lại biết Khoa lén vô rừng làm cướp, chắc hình ảnh Khoa trong mắt nhỏ lúc này đang xám xịt, đen ngòm. Nhỏ Trang chắc chắn sẽ không bao giờ để Khoa vào mắt cho dù Khoa có "ái mộ" nhỏ đến đâu chăng nữa.

Nghĩ ngợi lan man một hồi, mặt Khoa dài ra như trái dưa leo. Nó chán nản thả người xuống chõng, giống như đang thả một nỗi buồn. Nỗi buồn lớn đến mức rơi đánh "bình" một tiếng.

Trong khi Khoa đang chìm đắm trong bể sầu thì Mừng và Bông mặt mày rạng ra từng phút một.

Lời hứa chắc như đinh đóng cột của Khoa khiến nỗi lo trong lòng hai đứa bạn nó nhanh chóng tan biến.

Ồ, nếu nhỏ Đào phát hiện một trong ba tên cướp nó gặp trong rừng là anh họ mình, thế nào nó cũng méc ba mẹ Bông. Thế là Bông sẽ ăn đòn quần đít. Tệ hơn nữa, Bông sẽ bị ba mẹ nó nhốt chặt trong nhà. Nó sẽ hết được đi học. Hết được đi chơi. Nhất là hết được gặp Khoa để thính thoảng nghĩ cách vùi "bánh mì thịt" của thằng này.

Nếu niềm vui của Bông dính dáng mật thiết đến bao tử thì niềm vui của Mừng liên quan chặt chẽ đến trái tim.

Khi này nghe thằng Bông thuật chuyện mà Mừng run quá. Dĩ nhiên nó không sợ thầy Tám. Nó có phải là học trò đâu mà sợ. Mừng chỉ sợ nhỏ Đào, mặc dù trưa hôm qua nó đã trân trọng tôn nhỏ Đào lên tước vị "công nương" cảnh vàng lá ngọc. Nó đã thành khẩn "nguyện suốt đời bao bọc công nương", phút chót còn tặng "công nương" một cây viết để làm kỷ niệm.

Mừng không biết tâm trạng của nhỏ Đào như thế nào khi nghe Hiệp Sĩ

Rừng Xanh thô lộ tâm chân tình, nhưng nếu biết Hiệp Sĩ Rừng Xanh kia chính là Mừng chắc nó không bao giờ nhìn mặt Mừng nữa. Một bọn giả làm cướp để trấn lột bạn bè, hù dọa thầy giáo chắc chắn là bọn chẳng ra gì. Thế nào nhỏ Đào cũng nghĩ như thế. Tự nhiên Mừng biết ơn Khoa quá. Trước nay vốn thân thiết với Khoa nhưng chưa bao giờ Mừng nghĩ Khoa cao thượng đến thế. Khoa đúng là người bạn tốt nhất trên đời.

Càng nghĩ Mừng càng cảm động. Nó rung rung nắm tay Khoa, lúc này đã lại ngồi xuống chõng, nói giọng như bị nghẹt mũi:

- Mà ý tốt ghê!

Mừng không biết Khoa đang lo sốt vó. Nỗi lo lắng trong lòng Khoa lúc này chuyển từ nhỏ Trang qua dì Liên. Những chuyện tà đình như thế này, thế nào dì Liên cũng sẽ méc ông nó. Ông nó làm thư ký cho một hãng buôn ngoài huyện, chỉ về nhà vào cuối tuần. Mỗi lần ông về, nhiệm vụ của dì Liên là tổ khổ nó: nó nghịch như thế nào, nó quậy phá ra làm sao, nó phạm phải những lỗi lầm gì. Ông nó dựa vào bản cáo trạng dài lê thê đó để đưa ra những hình phạt. Cũng may, ông nó xưa nay chưa bao giờ đánh nó. Ông chỉ phạt nó khoanh tay úp mặt vô góc nhà thôi. Những năm trước, nhỏ Trang chạy qua chơi, thấy nó bị phạt, miệng cười hí hí. Lúc đó, Khoa ghét con nhỏ này kinh khủng, chỉ mong hết giờ phạt chạy lại cốc đầu mấy phát để trả thù.

Nhưng đó là nói chuyện năm trước và những năm trước nữa. Tức là lúc Khoa còn bé. Nhỏ Trang còn bé hơn. Bây giờ cả hai đều lớn, Khoa đã thôi ghét nhỏ Trang mất rồi. Ngược lại, mỗi khi nghĩ về cô bạn hàng xóm, Khoa bắt gặp trong lòng mình một cảm giác là lạ. Cứ như thế có một làn gió mát khẽ len vào hồn Khoa, mơn man trên tóc tai Khoa.

Vì vậy Khoa không hình dung được nó sẽ xấu hổ đến mức nào nếu một ngày nhỏ Trang lại nhìn thấy nó đứng khoanh tay úp mặt vào tường như một thằng nhóc hí mũi chưa sạch. Chỉ nghĩ đến thôi Khoa đã thấy bủn rủn cả tay chân. Cảm giác của Khoa lúc đó có thể còn hơn cả sự xấu hổ. Trái tim Khoa sẽ tan vỡ, tâm hồn Khoa sẽ héo khô và tương lai Khoa sẽ vô cùng ảm đạm vì Khoa không biết phải sống nốt những ngày còn lại như thế nào dưới một gánh nặng quá sức như vậy.

Những viễn ảnh u ám trong đầu khiến Khoa rùng mình và nó đâm ra sợ

về nhà trong lúc này. Đó là lý do khi nghe Mừng bảo "Mày tốt ghê!", Khoa chộp ngay lấy lời khen hào phóng của bạn bằng cách hỏi lại:

- Thế mày có tốt không?

- Tao hả? - Mừng lúng túng vì Khoa hỏi bất ngờ - Ồ, ờ, tao... tao cũng tốt.

Chỉ đợi có vậy, Khoa đập tay lên lưng bạn:

- Vậy bây giờ mày cùng tao về nhà tao đi!

Nhà thằng Mừng ở đằng sau nhà ông ngoại Khoa, cách nhau một vạt ruộng mía, gần xịt. Khung Khoa vẫn rủ. Và Mừng vẫn nhận lời. Vì Mừng đoán ra Khoa đang lo lắng.

Đợi thằng Bông ôm tập ra về, Mừng và Khoa bắt đầu chui vào ruộng mía, lúp xúp chạy.

Băng hết vạt ruộng, mặt hơi ran rát vì bị lá mía cào. hai đứa vệt rào chui vào theo ngả sau, rồi khom người chạy tới nắp sau vách nhà.

- Hình như dì mày đang nói chuyện với ai trong nhà. - Mừng thông báo.

Tai thằng này đúng là thính như tai mèo! Khoa nhủ bụng sau một hồi nghiêng đầu nghe ngóng. Ai vậy ta? Khoa thắc mắc quá, bây giờ thì nó đã nghe thấy tiếng rì rầm từ trong nhà vẳng ra.

Khoa không nghĩ người đang nói chuyện với dì Liên là thầy Tám nên khi Khoa men lại chỗ cửa sổ rón rén thò đầu nhìn vào, thấy dì Liên đang ngồi đối diện với thầy chỗ bàn nước, nó vội thụp đầu xuống và sừng sốt quay sang Mừng, chia bộ mặt xám ngoét vào mặt bạn:

- Chết tao rồi! Thầy Tám đang ở trong nhà!

- Sao ông tới lẹ quá vậy! - Hồng biết nữa.

Mừng hoảng hốt đến mức quên phắt an ủi Khoa. Nó nói mà như thể đâm dao vô lòng bạn:

- Chắc tan học ra là ông đi một mạch từ trường về đây. Ông nôn nóng như vậy chứng tỏ là ông thù mày lắm đó!

Rất giống một con chim bị phùng săn bắn hạ Khoa rụng người dưới đất, tựa lưng vô vách nhà, mặt mày thất thần:

- Đời tao tiêu rồi!

Mừng ngó bạn, nơm nớp hỏi:

- Giờ mày tính sao?

Khoa thở ra:

-Về thôi!

- Về đâu!

- Về nhà mày.

Mùng chung hửng:

- Mày không vào nhà à!

- Không, về lại nhà mày rồi tính!

Khoa mím môi và không đợi Mùng hỏi tiếp, nó thận trọng rời khỏi chỗ nấp trên đầu mũi chân và khi tới giữa vườn nó lập tức phi thẳng một mạch về phía hàng rào.

Mười Hai

Khoa ngồi thu lu trên chiếc chõng tre kê trước hiên nhà Mừng, lòng rối như tơ vò.

Thực ra, Khoa không lo dì Liên hay ông nó biết chuyện. Dì Liên ngoài mặt ra vẻ hung dữ thế thôi chứ dì rất thương Khoa. Xưa nay những khi tức giận, dì cũng hay đánh Khoa. Dì đánh Khoa nhưng cứ sợ làm Khoa đau. Do vậy, dì đánh nhẹ hều như gãi ngứa. Ông Khoa thì chẳng bao giờ mó tay vào roi vọt. Ông chỉ phạt Khoa đứng úp mặt vô tường. Nhưng lần nào cũng thế, Khoa đứng úp mặt vô tường một chút xíu, ngoái cổ không thấy ông cạnh đó là Khoa chả thèm đứng làm gì cho mỗi chân. Khoa ngồi bệt xuống nền nhà đùa giỡn với mấy con kiến hoặc mấy con ruồi cho đỡ chán. Có khi Khoa quay mặt ra ngoài, tựa lưng vào vách đánh một giấc ngon lành.

Khoa chỉ sợ lời kể tội của thầy Tám đến tai ba Khoa.

Ba Khoa rất nghiêm khắc. Khác với ông ngoại Khoa, ba Khoa thích dạy con bằng đòn roi. Trong kho tàng tục ngữ có cả vạn câu, ba Khoa chỉ nhớ chăm bẵm mỗi một câu "Thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi". Câu đó cũng là câu Khoa căm thù nhất. Khoa căm hận cả người xưa. Người xưa nở lòng nào đặt ra một câu như thế để ngày nay ba Khoa hớn hở lấy đó làm phương pháp dạy con. Khoa là đứa trẻ nghịch ngợm, vì vậy gần như Khoa ăn đòn của ba mỗi ngày.

Một năm bốn mùa thì Khoa ăn đòn hết ba mùa. Chỉ có mùa hè, được vào chơi nhà ngoại, cặp mông của Khoa với con roi của ba mới tạm thời chia tay nhau. Để chờ tái ngộ vào dịp tựu trường với một độ kháng khí hơn.

Nguyên nhân những trận đòn là do Khoa làm bài bị điểm kém, do Khoa mãi chơi quên giờ cơm, do Khoa đánh nhau với bạn và do vô vàn những lỗi lầm mà một đứa trẻ như Khoa có thể mắc.

Nhưng tất cả những lỗi lầm trong quá khứ đòn roi của Khoa so ra chẳng thấm tháp gì với tội trạng của Khoa trong mấy ngày gần đây. Lừa ông và dì Liên lấy tiền đi học lớp hè dành cho học sinh lớp tám trong khi Khoa học lớp chín là một tội cực lớn. Nếu biết Khoa làm cái trò điên điên đó là để tiện bề tán tỉnh con gái bà Chín Ghe thì tội của Khoa hẳn phải nhân lên gấp nhiều

lần nữa. Đã thế, ngòi vẽ bậy bị thầy đánh đòn và đuổi ra khỏi lớp ngay từ buổi học thứ ba là một tội tày trời khác.

Chỉ những tội đó thôi, Khoa đã nát xương với ba Khoa. Nhưng tới chuyện cực kỳ phi thường là bỏ nhà đi làm cướp để chặn đường học trò lẫn thầy giáo thì trong mắt ba Khoa chắc chắn đó không còn là tội lỗi nữa mà đã thành một trọng án. Theo những lời đe dọa mà Khoa thường nghe từ miệng ba Khoa trong những lúc đầu cổ ông bốc khói, Khoa run rẩy hình dung ra những hình phạt đang chờ đợi mình ở nhà: Một là ba Khoa sẽ treo Khoa lên. Dĩ nhiên là ba Khoa sẽ không treo cổ Khoa vì dù sao ba Khoa cũng sợ Khoa tắt thở mà đi chầu ông vải thật. Ba Khoa sẽ trói quặp hai tay Khoa ra sau lưng và khi được tháo xuống, Khoa sẽ giống hết một con cá sắp chết, cặp mắt lơ đờ còn miệng thì phều phào, muốn há rộng để đón vài hơi không khí cũng không xong.

Nhưng treo lên xà nhà còn đỡ, nếu ba Khoa chơi ác treo Khoa lên cây mít trước nhà để triển lãm cho những người trong thị trấn, đặc biệt là đám bạn học của Khoa, nhìn ngắm thì đời Khoa coi như xong.

Kịch bản dễ chịu nhất nhưng cũng thương đau nhất: ba Khoa sẽ đuổi Khoa ra khỏi nhà kèm theo câu quát "Đi cho khuất mắt tao! Tao không có đứa con như mày!". Sẽ không đòn roi, không bị trói quặp tay, không bị treo lên nhưng Khoa sẽ không còn gì ở trên cõi đời này nữa. Khoa sẽ lang thang trong gió rét mưa rơi, áo đứt nút còn quần thì thùng đít, đói và khát, cô đơn và sầu thảm, và điều phải xảy ra là Khoa trở thành một đứa trẻ ăn xin ốm o, người đầy ghẻ và khi cái ghẻ bò nhưng nhúc nhấp người rất có thể Khoa sẽ ngã lăn ra chết dọc đường không người thương khóc.

Khoa nghĩ và nghĩ, tưởng tượng đủ thứ rùng rợn trong đầu, càng tưởng tượng càng thấy đời tối om

om. Và tới một lát thì mọi thứ chung quanh Khoa tối om om thật.

Khoa chỉ choàng dậy khi một bàn tay bò lên vai Khoa và một giọng nói bò vào lỗ tai Khoa:

- Khoa! Khoa!

- Cái thằng này! Tao không ăn, để cho tao ngủ!

Mừng bỏ đi giúp Khoa ngáy khò khò thêm một lát. Chỉ một lát thôi, vì

đang mơ mơ màng màng Khoa lại nghe có tiếng gọi tên mình.

Khoa giả tảng, nằm im như chết rồi. Nhưng rồi Khoa không thể giả điếc mãi được. Tiếng gọi cứ động vào tai Khoa như ai đang gõ trống.

Thế là Khoa ngồi bật dậy, quạu quọ:

- Mà yên hả? Tao đã bảo... bảo...

Đang gằm gừ, Khoa bỗng cả lăm như bị ai nhét gié vào mồm: Lần này người đang đứng cạnh chiếc chõng tre hóa ra không phải thằng Mừng mà là nhỏ Trang.

Khoa hoàn toàn không nghĩ sẽ gặp "công nương" mà nó thậm "ái mộ" và "nguyện sẽ bao bọc suốt đời" trong hoàn cảnh này.

Trước bộ tịch hung dữ của nó, nhỏ Trang bất giác bước lui một bước, sợ sệt:

- Ô... ơ... dì Liên nhờ em đi kiếm anh...

- À không... tôi xin lỗi Trang nha. Tôi tưởng thằng Mừng phá không cho tôi ngủ.

Vẻ mặt hoảng hốt của nhỏ Trang khiến Khoa dờ cười dờ khóc. Chắc con nhỏ này nó vẫn tưởng mình là cái thằng Khoa khoái cóc đầu đá đít nó như trước đây. Nhưng cũng nhờ rơi vào cái chỗ luống cuống giữa cười và khóc đó, cách xưng hô của nó đột ngột thay đổi. Chưa đến mức "anh" và "em" như Khoa vẫn mơ mộng, nhưng từ "mày" và "tao" chuyển hệ qua "tôi" và "Trang" đã là một bước tiến vượt bậc.

Lúc bình thường, chắc chắn Khoa sẽ rất lúng túng khi xưng "tôi" và gọi nhỏ Trang bằng tên. Thay đổi một cách xưng hô quen miệng, thậm chí đá ăn vào máu, là điều khó tày trời. Nhưng đang tâm thần bất định, Khoa tuôn một lèo, chả thấy ngượng ngập tí ti ông cụ nào.

Nhỏ Trang có lẽ nhận ra ngay sự khác lạ đó. Cho nên nó mỉm cười:

- Sao trưa anh không về nhà mà nằm ngủ ở đây?

Sau khi ngạc nhiên về chính mình, Khoa sốt sắng phát huy cách xưng hô mới:

- Tôi qua nhà thằng Mừng chơi, nào ngờ gió mát quá nên ngủ lúc nào không hay.

Khoa xộc tay vào mái tóc bù xù:

- Ủa, sao Trang biết tôi ở đây?

Nhỏ Trang nheo nheo đôi mắt biết cười:

- Em biết chứ sao không. Ở làng này, anh chơi thân nhất với anh Mừng mà.

- Trang thông minh ghê!

Khoa lẳng lặng, không nghĩ có thể trò chuyện với nhỏ Trang dễ dàng như vậy. Để làm được điều này, Khoa đã từng vất vả tìm cách chui vô lớp hè của thầy Tám, thậm chí có lúc Khoa đã nghĩ đến chuyện tiếp tục đi làm cướp để có thể bạo dạn hơn trước mặt "công nương" của nó.

Không ngờ chi cần đi chơi không về ăn trưa là mọi rào cản lập tức được dỡ bỏ gọn ơ! Khoa sung sướng nhủ bụng, thấy cuộc đời hóa ra đơn giản hơn nó nghĩ, chỉ tại nó không nhận ra đó thôi.

- Anh về nhà đi! Dì Liên đợi anh về ăn cơm lâu lắm rồi đó.

Đang thấy đời đẹp tựa hoa hồng, câu thúc giục của nhỏ Trang khiến Khoa chợt nhận ra hoa hồng cũng có lúc có sâu.

Khoa lấp bắp hỏi, bụng thót lại như đang tránh mũi hắc kiếm của tướng cướp Độc Nhãn Long:

- Dì Liên nhờ Trang kêu tôi về ăn cơm thật hả?

Nhỏ Trang mang dép chứ không mang guốc. Khung dù có mang guốc nó cũng không thể đi guốc vào bụng Khoa. Cho nên mắt nó trở lên:

- Sao anh Khoa hỏi vậy?

Khoa không biết làm sao giải thích cho nhỏ Trang biết tại sao nó "hỏi vậy". Nhỏ Trang đã tận mắt chứng kiến cảnh Khoa bị thầy đánh và đuổi ra khỏi lớp, đã biết tổng chuyện Khoa cùng đồng bọn vào rừng làm cướp. Nhưng chắc nó không biết khi nãy thầy Tám tới gặp dì Liên. Nếu thấy cánh thầy Tám vội vã tới nhà ông Khoa, hăng hái tố cáo tội lỗi của Khoa với dì Liên, chắc nhỏ Trang đã không thắc mắc về thái độ của Khoa.

- Ờ... ờ... hỏi cho biết vậy thôi...

Khoa đáp, càng nói càng giống như đánh đố người nghe.

- Ủa, mày đi đâu đây Trang?

Tiếng thằng Mừng oang oang bên tai làm Khoa giật nảy. Mừng từ trong nhà đi ra, tay chỉ về phía nhỏ Trang, miệng toét đến mang tai.

- Em kêu anh Khoa về ăn cơm. - Nhỏ Trang lí nhí.

Mừng cười hề hề:

- Mà làm như mà là mẹ của nó vậy!

- Dì Liên nhờ em chứ bộ.

Khoa chẳng lạ gì cái tật ăn nói lung tung của Mừng. Nó biết không nên nần ná ở đây lâu hơn nữa. Nó đá chân thằng này một cái rồi phóng ra sân, kêu lớn:

- Về thôi, Trang ơi!

Mười Ba

Thật bụng Khoa chưa muốn về.

Khoa chưa chuẩn bị tinh thần để đối diện với bản án chắc là rất nghiêm khắc của dì Liên và những hậu họa kéo theo sau đó. Nhưng Khoa ngán cái miệng thẳng Mừng. Ở lại, lòng Khoa sẽ nơm nớp không yên. Thẳng Mừng là chúa nói nhăng nói cuội, lỡ có bề gì nhỏ Trang giận Khoa thì khổ cho Khoa.

Bữa nay, trời xui đất khiến thế nào mà dì Liên nhờ nhỏ Trang đi kiểm Khoa, lại nhằm vào lúc Khoa đang ngủ. Trong hoàn cảnh oái oăm đó không ngờ Khoa lại làm được cái điều Khoa luôn mơ ước là có dịp trò chuyện tự nhiên với nhỏ Trang. Nội dung những câu nói qua nói lại chẳng có gì ghê gớm, chỉ là loanh quanh chuyện kêu về ăn cơm, nhưng như thế Khoa cũng đã sung sướng lắm. Lâu nay mỗi khi đối diện với nhỏ Trang, mồm Khoa giống như ống nước bị nghẹt kinh niên, bây giờ thành linh được xả van khiến người Khoa lơ lơ lửng lửng.

Nhưng Khoa chỉ lơ lửng từ nhà thẳng Mừng đến bờ giậu nhà ông nó thôi. Khi cánh cửa bếp hiện ra trước mắt thì Khoa rút bộp xuống đất.

Nó quay sang nhỏ Trang, cố nặn ra vẻ mặt thản nhiên:

- Trang về nhà đi.
- Em vào nhà với anh.

Gặp lúc khác, hẳn Khoa sẽ vô cùng hoan hỉ khi nhỏ Trang nằng nặc đòi đi theo mình. Nhưng bây giờ Khoa lại không muốn điều đó xảy ra. Thế nào dì Liên cũng sẽ trút một cơn mưa mắng mỏ lên đầu Khoa, giận quá có thể dì sẽ cầm chổi rượt Khoa như rượt một con cún ị bậy. Nếu nhỏ Trang chứng kiến tất tạt những cánh không đẹp đó, Khoa chi có nước cất cái mặt liệng đi.

- Cám ơn Trang. Nhưng tôi vào nhà một mình được rồi. - Lần thứ hai, Khoa tìm cách tổng khứ người mà cách đây mấy phút nó còn dặn lòng sẽ "bao bọc suốt đời".

Nhưng nhỏ Trang hình như cầm tinh con đĩa. Nó dai nhách, lý do lại chính đáng làm sao:

- Dì Liên dặn em quay lại lấy chai dầu phộng đem về cho mẹ em.

Trong khi Khoa xoay chuyển đầu óc, cố nghĩ cách xua đuổi nhỏ Trang lần thứ ba, tiếng dì Liên thành linh vang lên bên kia bờ giậu làm Khoa giật bắn như bị ong đốt:

- Sao cháu còn đứng ngoài đó hả Khoa! Chưa đói bụng sao mà không chịu vô nhà ăn cơm!

Khoa ngược lên, thấy dì Liên đang đứng trong vườn ngó ra. Nó căng mắt quan sát, thấy tay dì không cầm chổi, giọng dì lại dịu dàng đến bất ngờ, trái tim nó đang rớt xuống chỗ nào đó gần dạ dày liền từ từ quay lại vị trí cũ. Sao dì hiền khô thế nhỉ? Khoa ngạc nhiên tự hỏi. Tội lỗi Khoa ngập đầu như thế, nhưng dì lại đón tiếp nó bằng vẻ hiền từ của một bà tiên làm nó ngẩn ngơ quá đỗi.

- Dạ, cháu vào nhà ngay đây.

Khoa đáp, thay vì nhảy qua hàng rào như dự định, nó đi vòng bờ giậu quanh ra cổng trước, ra về một thằng người tử tế.

- Vào ăn cơm đi cháu. Lần sau đừng đi long nhong đến trưa trờ trưa trật như vậy nữa.

Vẫn bằng giọng ngọt ngào như tấm mật ong, dì Liên nói với Khoa khi thằng cháu hiện ra ở bậc cửa. Dì ngồi bên bàn ăn kê giữa nhà, đang xới cơm vào chén.

Dì đang âm mưu gì đây ta? Khoa cảnh giác đảo mắt nhìn quanh, thấp thỏm không biết có cạm bẫy nào đang chờ đợi nó hay không.

Nhỏ Trang vẫn không chịu về. Trong khi Khoa rón rén ngò vào bàn ăn, nhỏ Trang khép nép ngò xuống bộ ván gỗ cạnh đó, chắc nó chờ dì Liên ăn xong để lấy chai dầu phộng đem về cho mẹ.

Khoa vẫn không yên tâm trước sự có mặt của nhỏ Trang trong nhà nhưng Khoa nhận ra mình hoàn toàn bất lực. Lúc này, chỉ có hai đứa với nhau nó đã không "đuổi" được "công nương" của nó, huống hồ bây giờ có thêm dì liên bên cạnh.

- Ăn đi cháu!

Dì liên đặt chén cơm vừa xới trước mặt Khoa, nói giọng ân cần.

Khoa dè dặt bung chén cơm lên, lăm lét nhìn dì, cố phát hiện xem có mối

nguy hiểm nào ẩn sau nét mặt tươi tỉnh kia không nhưng nó không nhận thấy gì đặc biệt.

Khổ thân Khoa! Lo lắng, hồi hộp, lòng dạ rối bời, Khoa ăn chẳng thấy ngon lành gì. Nó lùa cơm vô miệng; trệu trạo nhai, máy móc nuốt, cảm giác mình đang nhai cỏ.

- Vừa rồi thầy Tám đến nhà mình. - Dì Liên đột ngột nói.

Y như có ai bỏ một cục nước đá vô cổ áo Khoa. Khoa nghe sống lưng lạnh buốt. Giờ mới bắt đầu đây! Khoa nhấp nhộm nghĩ. Từ đầu đến giờ, dì cô tình diệu ngọt để mình không đề phòng. Minh tưởng dì sợ mình đói bụng. Hóa ra dì giả vờ để lùa mình vào nhà như lùa một con heo sống chuồng. Và bây giờ thì dì chuẩn bị đem mình ra giết thịt! Càng nghĩ, Khoa càng thấy cay đắng. Nó không nói gì, cúi gằm mặt xuống chén cơm như để giấu những giọt nước mắt túi thân chực trào ra.

Ở đằng phán, nhỏ Trang cũng không giấu vẻ tò mò khi nghe dì Liên nhắc đến thầy Tám. Nó hết đưa mắt nhìn dì lại đánh mắt sang Khoa, vẻ căng thẳng.

- Thầy báo hai hôm nay cháu không đến lớp. Sao thế! Cháu không muốn học nữa à!

- Dạ... dạ...

- "Dạ, dạ" là sao? Thầy Tám nói rất nhiều về cháu... - Dì Liên chồm người tới trước, mở to mắt ra nhìn Khoa, suýt chút nữa mũi dì đã đụng phải cán muỗng cắm trong tô canh.

Tiêu đời rồi! Khoa sàu não nghĩ, suýt òa ra khóc Khóc vì Khoa phát hiện ra dì Liên không thương Khoa như Khoa nghĩ. Dì chỉ muốn làm khổ Khoa muốn Khoa chết dần chết mòn vì lo âu, sợ hãi. Những giọt nước mắt chực chờ nơi khóe mắt Khoa chưa kịp ứa ra đã vội dừng ngay lại khi Khoa nghe dì nói tiếp:

- Dì rất tự hào về cháu.

Cái gì vậy trời! Minh có nghe lộn không vậy? Dì tự hào về một thằng cháu hư đốn đến nỗi bị thầy giáo cho ăn đòn và đuổi ra khỏi lớp ngay từ buổi học thứ ba! Tự hào về một thằng bé khăn gói vào rừng làm cướp ở một ngôi làng trong lịch sử chưa bao giờ có cướp! Thôi rồi, chắc là dì giấu cọt mình!

Dì muốn vờ mình như con mèo hành hạ một con chuột trước khi xơi tái nó! Khoa hoang mang nhủ bụng, đầu rối như tơ, vẫn không dám ngược mặt khỏi chén cơm.

- Thầy Tám khen cháu ngoan ngoãn, hiền lành thông minh nhất lớp...

Lần này không chỉ Khoa mà cả nhỏ Trang cũng thộn mặt ngo ngác trước tiết lộ của dì Liên.

Giọng dì vẫn đều đều:

- Thầy bảo một học sinh gương mẫu và dễ thương như cháu mà nghi học vì một lý do gì đó thì thật là đáng tiếc.

Lần này thì Khoa không thể găm đầu mãi được. Nghe dì Liên lặp lại lời khen của thầy Tám mà Khoa tưởng như cả hai đang hòa vào chửi mình. Nó ngược lên nhìn dì nó, cẩn thận quan sát vẻ mặt dì, cố đoán xem một người cả đời không biết đùa có bao giờ đột ngột biến thành một người ưa hài hước hay không.

Không thấy gì khác lạ, Khoa dè dặt quay nhìn nhỏ Trang, chợt dạ thấy con nhỏ này đang cựa quậy người trên chỗ ngồi như bị kiến cắn, thậm chí nhỏ Trang còn đưa lay bụm miệng như sợ bất thần phun ra một tiếng cười không đúng lúc.

Mặt ứng lên như củ cải phơi nắng, Khoa vội quay đầu đi chỗ khác.

Bữa đó dì Liên mãi nói, Khoa mới nghe, khi câu chuyện kết thúc cả hai dì cháu mỗi người chỉ mới có một chén cơm.

Nhưng không người nào thấy đói. Những lời khen tặng của thầy Tám về thằng cháu mà tưởng đã hỏng bét rồi làm dì no ngang. Lần đầu tiên trong đời, dì ăn niềm vui thay cơm mà dạ dày dì không hề phản đối. Ngược lại, từ đầu đến cuối Khoa chỉ ăn toàn những món khó nuốt như món ngạc-nhiên-xào, món sừng-sốt-kho và món hoang-mang-trộn-dầu-giấm. Những món đó cũng làm Khoa no cảnh hông, nhưng lại khiến mồm miệng Khoa khô rang, đắng nghét.

Cuối cùng, dì Liên đãi Khoa món tráng miệng có tên là bất-ngờ-châm-đường khiến Khoa đầu óc choáng váng, suýt ngất ngay trên ghế:

- Thầy Tám báo nếu cháu không tiện đến lớp, thầy sẽ đến nhà kèm cho cháu học...

Mười Bốn

Mặt thẳng Mừng đực ra như ngỗng ỉa khi nghe Khoa thuật lại bữa ăn trưa lịch sử.

- Thế dì mày không hề nhắc gì đến chuyện mày bị đuổi ra khỏi lớp à?

- Không.

- Cả chuyện mày vào rừng làm cướp cũng không?

- Ờ, dì tao không nhắc một lời nào.

Mừng đưa tay sờ cằm, dù cằm nó không có cọng râu nào:

- Lạ thật đấy!

Khoa chớp mắt, ngập ngừng:

- Có thể là dì tao không biết những chuyện đó.

Mừng gục gặc đầu:

- Ờ, nếu thầy Tám không nói ra thì dì mày làm sao biết được.

Khoa gãi đầu:

- Không những không kể tội tao mà thầy Tám còn khen tao gương mẫu, dễ thương, ngoan ngoãn...

Khoa không có cơ hội liệt kê hết những phẩm chất tốt đẹp mà thầy Tám gán cho nó. Vì thẳng Mừng đã ôm bụng cười sặc sụa.

Mừng vừa cười vừa lấy tay quẹt nước mắt:

- Tao nghĩ ông thầy này ông mắc chứng nói ngược.

Nhận xét của Mừng làm Khoa đỏ mặt. Nhưng khổ nỗi chính nó cũng có nghi ngờ y hệt Mừng, ờ, nếu thầy Tám báo nó quậy phá, vô lễ, hỗn hào và một mớ những tội danh tương tự thì đầu óc thầy có vẻ bình thường hơn.

Khoa nhìn lên tàng cây vú sữa trước nhà Mừng, ngắm đôi chim chiền chiện đang nghển cổ hót líu lo trong nắng, mơ màng thả tâm trí bay xa. Nó không buồn nghĩ ngợi về thầy Tám nữa, vì càng nghĩ nó càng thấy óc nó tối như hũ nút. Nó quyết định nghĩ đến nhỏ Trang. Và khi nghĩ đến "công nương của nó" khoe miệng nó bất giác nở một nụ cười.

Thấy Khoa ngồi im lâu lắc, Mừng liếc bạn, ngạc nhiên thấy mặt mày

thằng này tươi rói:

- Cười gì đó mày!

- Thích cười thì cười vậy thôi.

- Xạo đi mày. - Mừng bữ môi "xì" một tiếng - Mày đang nghĩ đến con gái bà Chín Ghe phải không!

Khoa giật thót:

- Sao mày biết!

- Chứ chẳng lẽ nghĩ đến thầy Tám mà mặt mày vui như vậy! - Mừng nhún vai, ra vẻ chuyện đó đến cục gạch cũng biết.

Khoa nhắc mắt khói ngọn cây vú sữa để nhìn lên những đám mây trắng đang lang thang giữa khoảng trời xanh, bâng khuâng cất giọng:

- Hôm qua tao và nhỏ Trang nói chuyện với nhau nhiều lắm. Hình như nó thích tao, mày ạ.

- Nó bảo vậy hả?

- Nó không báo. Nhưng tao đuổi nó mấy lần, vẫn không chịu đi. Nó cứ bám tò tò theo tao.

- Khoa khoe, cố tình giấu bí chuyện nhỏ Trang phải theo nó vào nhà để lấy chai dầu phộng về cho mẹ.

Niềm vui của Khoa quét lên mặt Mừng một màu buồn bã. Nó xịu mặt:

- Còn tao, tao không biết nhỏ Đào có thích tao hay không. Đến giờ tao vẫn chỉ nói với nó được mỗi câu "Coi chừng chó cắn".

Khoa nhìn bạn qua khước mắt, vấp vấp lẩm nó mới không phì cười:

- Hôm ở trong rừng mày nói với nó được khối câu tình tứ kia mà.

- Ồ. - Mừng "ờ" xụi lơ và tiếp tục bằng giọng rầu rầu - Nhưng tao nghĩ lại rồi. Đó là Hiệp Sĩ Rừng Xanh nói chứ không phải tao nói. nhỏ Đào đâu có biết đó là tao.

- Ồ há.

Khoa buông một câu gọn lỏn như ngậm chia sẻ với bạn. Thực ra, Khoa không biết nhỏ Trang có thích nó hay không, nhưng dù sao so với Mừng nó vẫn may mắn hơn nhiều. Hôm qua nó và nhỏ Trang nói với nhau bao nhiêu là câu, mặc dù chỉ xoay quanh đề tài vào nhà hay không vào nhà, nhưng thế

cũng đã thích thú lắm rồi.

- Thế dạo này nhỏ Đào có hay qua nhà phụ việc bà mày không! - Khoa đặt tay lên vai bạn nói giọng tâm sự.

- Ngày nào nó cũng qua.

- Như vậy là nó thích mày rồi chứ gì nữa!

Mùng thở dài:

- Hình như nó thích bà tao chứ không phải thích tao mày ạ.

Lần thứ hai trong vòng một phút, Khoa cố nén cười.

Ở bên cạnh, Mùng tiếp tục thật thà:

- Hơn nữa, nó qua giúp việc cho bà tao không phải do nó tự ý mà do mẹ nó bảo nó qua.

Khoa vỗ vai bạn:

- Sao mày không nghĩ đến chuyện làm ngược lại?

- Làm ngược lại là sao? - Mùng ngơ ngác.

- Là mày chạy qua nhà nó phụ việc cho mẹ nó.

- Thôi đi, mày đừng có xúi bậy!

Khoa vỗ vai bạn cái nữa:

- Xúi bậy gì! Mày làm vậy nhỏ Đào mới cảm động.

Mùng nhìn ra sân nắng, giọng đượm buồn:

- Ba mẹ tao mất sớm, bà tao già cả lại neo đơn mẹ nó mới sai nó qua phụ. Mẹ nó còn khỏe, lại có ba nó nữa, tao léng phéng chạy qua, ba nó xách rựa chém tao làm hai khúc liền.

Khoa bắt giác buồn lây nỗi buồn của bạn. Ồ há một thằng bé mồ côi, quanh năm phá xóm phá làng như thằng Mùng, một hôm tự dung dẫn xác tới nhà người ta đòi phụ chuyện này chuyên nọ có ma mới tin. Chắc chắn người ta sẽ tướng nó nếu không lăm le đánh cắp đồ đạc trong nhà thế nào cũng tìm cách lén ra sau vườn trộm trứng gà hay vật trái.

- A, mày đợi tao chút.

Mùng thành linh vọt miệng và nó vù thẳng ra cổng, không để Khoa kịp hỏi lại.

Thằng này nó làm gì thế nhỉ? Khoa ngẩn ngơ nhìn theo Mừng, thấy nó đang chặn đường ông Mười khòm.

Ông Mười khòm đã già lắm, nhưng trong tất cả những người già ở làng chỉ có mỗi ông là bị còng. Lưng ông cong vồng, đầu cúi về phía trước, mỗi khi ông cất bước có cảm giác ông sắp té sắp mặt xuống đất. Thế nhưng ông Mười khòm không bao giờ chịu ở yên trong nhà. Với một cây gậy chống, ông đi dạo khắp làng. Khoa nhiều lần thấy thằng Bông, cháu nội ông, chạy đi kiếm ông khắp nơi để đất ông về.

Trước đây, đã bao nhiêu lần tụi nó bắt gặp ông Mười khòm đi ngang công lúc hai đứa ngồi chơi trên chiếc chõng tre trước hiên nhưng chưa khi nào Khoa thấy Mừng lật đật chạy ra gặp ông như bữa nay.

Khoa thắc mắc quá, nó ngần ngừ một chút rồi vọt ra theo.

- Ông đi đâu vậy ông! Để cháu dắt ông đi!

Khoa nghe tiếng Mừng và nó hoàn toàn không tin vào tai mình. Lần đầu tiên Khoa nghe giọng Mừng dịu dàng đến vậy. Cũng lần đầu tiên Khoa thấy thằng này làm chuyện mà một người tử tế hay làm. Nhưng tai có thể nghe lầm, mắt không thể nhìn lầm. Khoa thấy rõ ràng thằng Mừng đang đưa tay trái nắm tay ông Mười khòm, tay phải thận trọng đỡ lưng ông.

- Ông đi một mình được mà, cháu. - Ông Mười khòm nói giọng cảm động.

- Nhưng có cháu đỡ một bên, rùi vấp phải tảng đá hay gốc cây ông cũng không hề gì. - Mừng sốt sắng đáp, tay vẫn nắm chặt tay ông.

Khoa nhìn sững cánh tượng trước mặt, miệng há hốc như thế đang đối diện với một kỳ quan thế giới. Đến khi thằng Mừng dìu ông Mười khòm đi được một quãng, Khoa mới sực nhớ đến tình cảnh của mình, liền ngoác miệng kêu lớn:

- Ê, mày định bỏ tao ở nhà một mình hả, Mừng.

Mừng ngoái đầu nhìn bạn, giọng tỉnh bơ:

- Mày về nhà đi! Hôm nay tao bận rồi.

Khoa muốn đá thằng Mừng một cái, nhưng hai đứa cách xa nhau quá. Khoa đành đá chân vào cánh cổng, làu bàu:

- Thằng này không được con nhỏ rón lòi đơái hoài nên nó phát điên rồi!

Mười Lăm

Sáng hôm sau gặp lại Mừng, Khoa hỏi ngay:

- Hôm qua mày giờ trò gì vậy!

- Trò gì đâu! - Mừng tặc lưỡi - Nhìn ông Mười, tao thấy tội tội nên muốn giúp ông thôi.

Khoa nheo mắt:

- Thế sao từ trước đến nay mày không thấy tội tội!

Mừng gãi cằm theo thói quen:

- Tóm qua tao mới sực nhớ ra ông là ông nội thằng Bông.

- Ái chà chà. - Khoa nhún vai - Mày tốt với thằng Bông quá há.

- Dĩ nhiên rồi. Nó là tướng cướp Độc Nhân Long, cùng phe với tụi mình mà.

- Cùng phe cái khi mốc! Chứ không phải vì ông Mười là ông ngoại nhỏ Đào hả?

Khoa bất ngờ hỏi đốp một câu khiến Mừng ngớ người ra. Nó thô lỗ mắt nhìn Khoa, không nghĩ Khoa biết được bí mật này.

- Nhìn, nhìn cái gì! - Khoa lấy vai huých vai bạn.

- Chiều hôm qua tao điều tra nhỏ Trang rồi. Nó khai với tao thằng Bông và nhỏ Đào là anh em cô cậu.

Mừng bẽn lẽn quay mặt ra cổng, biết mình không thể đóng vai "thương người vô cớ" được nữa. Hôm qua nghe Khoa khoe khoang mối quan hệ ngày càng khắng khít với nhỏ Trang, Mừng cảm thấy chạnh lòng. Mừng cũng muốn làm chuyện gì đó để nhỏ Đào cảm động nhưng nó đủ tỉnh táo để không chạy xông xộc qua nhà con nhỏ này gằn cổ oang oang "Ai có cần tôi giúp gì không?" như lời xúi dục của Khoa. Đang vô kế khả thi, Mừng chợt nhắc thấy ông Mười khò khò đi ngang cổng, thế là nó bỗng nảy ra kế hoạch "lấy lòng" nhỏ Đào. Ở diu ông ngoại nhỏ Đào đi dạo dù sao cũng hợp tình hợp lý và dễ thực hiện hơn là lằng xằng quanh ba mẹ nó. Lại còn được tiếng là tốt bụng, vị tha, con gái nhìn thấy là ngưỡng mộ ngay, đặc biệt nếu đứa con gái đó là... cháu ngoại của ông Mười khò khò.

- Hóa ra mày thông minh hơn tao tưởng!

Khoa cất tiếng, nó khen bạn bằng cái giọng y hệt thầy giáo khen học trò. Nhưng Mừng chẳng để tâm. Được bạn khen, lòng Mừng lâng lâng, đã thôi ngượng ngáp.

- Phương pháp của mày hay đó. - Khoa lại tán tụng - Cứ kiểu này, sớm muộn gì mày và nhỏ Đào cũng thành một đôi.

- Thật hả mày?

Mừng hỏi lại bằng giọng hân hoan. Chưa bao giờ nó thấy Khoa đáng yêu đến thế. Nó thấy nó đánh bạn với Khoa quả không uổng công.

- Thật chứ sao không! - Khoa toét miệng cười - Nó thích bà mày, mày thích ông nó, để gì có một cặp tâm đầu ý hợp như vậy.

- Tao đập mày nghe Khoa! - Mừng giờ nắm đấm, nghiến răng sừng sộ.

- Ê, ê! - Khoa vội lùi ra xa - Ý tao muốn nói là nhỏ Đào thích bà mày thì thế nào nó cũng sẽ chuyển

qua thích mày. Cũng như mày vậy mà, mày giúp ông nó là vì mày thích nó, đúng không?

Mừng không biết Khoa có cố tình trêu chọc nó hay không, nhưng Khoa nói có lý quá, Mừng chẳng có cơ gì phản bác Khoa. Nó chỉ xua tay:

- Mày về đi!

Mặt Khoa lập tức méo xệch như bị ai kéo. Khoa không ngờ nó mới nói trêu một câu, Mừng đã đuổi nó thẳng cánh như thế. Thật là một thằng bạn chẳng ra gì!

Khoa ngoác miệng thật to định gào lên tức tối nhưng trước khi bão tố được phun ra, Khoa đã kịp ngậm miệng lại. Nó nhác thấy Ông Mười khòm đang từ xa đi lại.

Hóa ra thằng này sắp đi "công tác" nên bảo mình về! Khoa nhủ bụng, con giận tự nhiên xẹp lép. Nó đứng lên khỏi chõng, buông một câu gọn lỏn "ráng lên nha mày" rồi băng qua rẫy mía, nhảy qua hàng rào để về nhà.

Một phút sau, Khoa đã đứng ở sân trước, mắt nhìn dáo dác qua nhà bà Chín Ghe. Nó tính chạy qua kiếm nhỏ Trang nhưng chợt nhớ giờ này nhỏ

Trang đang ngồi trong lớp của thầy Tám. Chẳng biết làm gì, Khoa ra trước ngõ đứng hóng mát.

Khoa đứng tréo chân tựa lưng vào cổng rào vừa vắn vợ nghĩ về "công nương" của nó. Khoa chẳng biết nhỏ Trang "cảm tưởng" gì về mình. Trong những ngày qua, nhỏ Trang chứng kiến bao nhiêu là thói hư tật xấu của Khoa. Khoa tưởng sau tất cả những chuyện đó, nhỏ Trang sẽ không thèm nhìn mặt mình. Nhỏ Trang sẽ xa lánh nó như tránh xa vi trùng ghê. Nhưng kỳ lạ thay, nhỏ Trang vẫn trò chuyện với nó vui vẻ như đang trò chuyện với một đứa con trai tốt nhất trên đời.

Nghĩ ngợi một hồi, Khoa đưa tay vuốt tóc: "Hay là do mình đẹp trai!". Khoa tự hỏi, rồi nó lắc đầu ngay. Từ xưa đến giờ chẳng ai khen Khoa đẹp trai. Ngay cả Khoa, Khoa cũng biết mình là một thằng nhãi bình thường, thậm chí đầu tóc lúc nào cũng rối bù như tổ quạ. Thế nhỏ Trang thích mình vì điểm gì nhỉ? Khoa gãi tai, lục lọi đầu óc và cuối cùng Khoa cũng moi ra được giải đáp: O, mà chắc gì nó đã thích mình! Nhỏ Trang không nhắc gì đến tội lỗi của mình, vẫn trò chuyện tự nhiên với mình, chẳng qua do nó không muốn làm mình xấu hổ đó thôi. Nó tốt ghê!

Khoa càng lúc càng chìm vào tư lự. Trong óc nó, nhỏ Trang hiện ra đẹp như một thiên thần, thậm chí nó còn thấy sau vai nhỏ Trang mọc ra hai cánh nhỏ xíu. Bất giác Khoa bước chân men theo con đường đất dẫn về phía trường học, nơi thiên thần của nó lúc này chắc sắp sửa ra về. Nó phải gặp nhỏ Trang ngay. Nó phải đưa nhỏ Trang về nhà và trên đường đi nó phải nói với nhỏ Trang là nó biết ơn nhỏ lắm lắm. Nhỏ là cô gái không những xinh đẹp mà còn tốt bụng nhất trên đời.

Đúng như Khoa mong đợi, khi Khoa đến trước cổng trường bọn học trò đang túa ra như một bầy ong. Chỉ khác với sự mong đợi của Khoa một chút xíu: Đứa mà ánh mắt Khoa bắt gặp đầu tiên không phải nhỏ Trang mà là thằng Ninh.

Vừa nhác thấy Khoa lập ló trước cổng, Ninh phi đến ngay.

Khoa chưa kịp né đã bị Ninh thộp ngay cổ.

- Mày! - Ninh gầm gừ - Chính mày là đứa cuội lên bụng tao hôm nọ.

- Đâu phải tao! - Khoa nhăn nhó, cố gỡ tay Ninh ra nhưng không được.

Ninh thộp cổ Khoa cũng giống như một con gấu thộp cổ một con mèo.

- Mày đừng có chối! - Mặt Ninh đỏ phùng phùng.

- Hôm đó tao đã ngờ ngờ, hóa ra là mày thật!

Khoa còn đang ú ớ, Ninh đã vạt ngay Khoa xuống đất. Trong chớp mắt, Ninh đã cười lên bụng Khoa.

- Bữa trước mày "phi ngựa" thế nào bữa nay tao cũng làm y như vậy.

Vừa nói, Ninh vừa nhún nhảy trên người Khoa, miệng cười khành khạch.

Khoa ngồi lên bụng thằng Ninh xét ra cũng giống như trái cam ngồi trên trái mít, chẳng hề hấn gì. Nhưng khi trái mít ngồi lên trái cam thì sự thế hoàn toàn khác, nghiêm trọng hơn nhiều.

- Ôi! Xẹp ruột tao rồi! - Khoa la oai oái, tay không ngừng xô thằng Ninh ra, cảm giác bất lực như đang xô một hòn núi.

- Cho ruột mày xẹp lép như trái chuối ép luôn! - Ninh hét, càng nháp nhồm tợn.

Khoa chắc chắn sẽ xẹp ruột thật chứ chẳng chơi, nếu lúc đó bọn học trò không bu lại và tiếng nhỏ Trang vang lên:

- Bạn Ninh có đứng lên không! Tôi méc thầy bây giờ!

- Cho mày méc! - Ninh tỉnh bơ đáp, mặt căng căng.

- Không được đánh nhau trước cổng trường à nha!

Thêm tiếng nhỏ Đào phụ họa làm Khoa xúc động quá chừng. Hóa ra không chỉ nhỏ Trang mà cả nhỏ Đào cũng là người tốt. Nó và thằng Mừng nguyện bảo bọc hai "công nương" này quả là không chọn nhầm người. Chàng Khoa của chúng ta đúng là con người lãng mạn: giữa cơn hoạn nạn vẫn không quên liên tưởng đến chuyện nhi nữ tình trường.

Nhưng kẻ thù của chàng, thằng Ninh yếu bóng vía hôm nọ. bữa nay ra oai quá thế. Nó tiếp tục cứng đầu:

- Tao đâu có đánh nhau. Tao chỉ cười lên người nó để trả thù thôi!

- Cười lên người cũng không được! - Nhỏ Đào tiếp tục phản đối.

- Hôm trước mày cũng bị nó chặn đường hù dọa sao hôm nay mày bênh nó chăm chặp thế?

Nhỏ Đào chưa kịp đáp, thầy Tám đã bất ngờ xuất hiện. Thầy dừng xe

ngay chỗ bọn trẻ vật nhau, vẫn ngồi trên yên, chống một chân xuống đất; đồng dục:

- Mấy trò làm gì vậy! Có thôi ngay đi không! Nghe tiếng thầy, Ninh hoảng hồn bật ngay dậy.

- Trò Ninh bày ra chuyện này phải không Thầy Tám lừ mắt nhìn đứa học trò to xác.

- Thưa thầy, hôm trước ở trong rừng chính bạn Khoa đè em xuống đất...

- Nhưng trò không được làm thế!

Ninh vốn sợ thầy Tám như sợ cọp, nhưng đang tâm tức vì trả thù chưa hả, nó buột miệng uất ức:

- Bạn Khoa đi làm cướp mà thầy còn bênh...

- Cướp bóc gì! - Thầy Tám hắng giọng - Tôi đã điều tra rồi. Ở ngoài thị trấn, lớp trò Khoa chuẩn bị diễn vở kịch Hiệp sĩ rừng xanh vào dịp liên hoan văn nghệ nhân ngày khai giảng nên hôm nọ trò Khoa giả vờ làm cướp để tập dượt thôi...

Lời giải thích của thầy Tám kết thúc luôn màn đấu vật trước công trường.

Bọn học trò há hốc miệng trước sự tiết lộ của thầy. Dĩ nhiên đứa há miệng to nhất là chàng Khoa của chúng ta. Ngay cả khi thầy đạp xe đi rồi, thằng Ninh đã ôm tập bỏ về phía xóm Gà, Khoa vẫn chưa ngậm miệng lại được. Một con ruồi tinh nghịch hoàn toàn có thể bay vào miệng Khoa trong lúc đó, dạo chơi loanh quanh vài phút rồi bay trở ra vẫn an toàn. Chắc thế!

Mười Sáu

Luật bù trừ hóa ra có thật, nếu căn cứ vào chuyện cuối cùng Khoa bắt thần được thầy Tám giải vây, sau đó nó còn được sóng bước bên cạnh nhỏ Trang trên đường về nhà.

Lạ một điều là khi mọi chuyện diễn ra suôn sẻ như dự tính, Khoa bỗng gặp lại cảm giác ngỡ ngàng trước đây. Hôm qua nó và nhỏ Trang đã trò chuyện với nhau bao nhiêu là thú (à quên, chỉ có vài thú thôi), Khoa tưởng thế là xong, là rào chắn giữa nó và "công nương" của nó đã được gỡ bỏ vĩnh viễn rồi. Khoa định ninh hôm nay nó sẽ tha hồ huyền thuyên với nhỏ Trang, nào ngờ đi cạnh con nhỏ này một quãng, Khoa vẫn chẳng nói được câu nào. Y như kẻ đột ngột đánh rơi hết vốn từ bao nhiêu ý tưởng ngồn ngộn trong đầu Khoa bỗng chốc bay biến đâu mất.

Khoa lặng lẽ đi bên cạnh nhỏ Trang, lúng túng, ngỡ ngàng, tay chân thừa thãi và chợt nhận ra nó đàn độn hơn nó tưởng. (Thực ra, nếu không quá căng thẳng Khoa sẽ hiểu sở dĩ nó loay hoay như gà mắc tóc thế kia chẳng qua do hôm nay nó xuất hiện trước mặt nhỏ Trang trong tư thế quá khó coi. Nó bị thằng Ninh vật ngựa ra đất, mình mẩy lấm lem, tay chân trầy xước - chắc chắn không một "công nương" nào có thể tin vào lời "bao bọc" của người sơ hữu cái tư thế thảm hại đó).

Trong khi Khoa đang chửi thầm mình toi bời, nhỏ Trang thành linh mở miệng:

- Anh Khoa chuẩn bị diễn kịch hở?

- Ồ. - Khoa đáp, sự nhớ tới lời giải thích của thầy Tám với tụi bạn, vẫn không hiểu tại sao thầy bịa ra chuyện đó.

- Anh Khoa tài quá! - nhỏ Trang nhòen miệng cười.

- Tài gì đâu! - Khoa làm ra vẻ khiêm tốn - Diễn thì ai diễn chẳng được.

Nói xong, Khoa chợt nghe đầu cổ nóng ran khi nhận ra nó đang "diễn kịch" trước mặt nhỏ bạn khổ nỗi, nhỏ Trang không nhận ra điều đó. Mặt con nhỏ tiếp tục tươi hơn hớn:

- Hôm nào diễn vở Hiệp sĩ rừng xanh, anh báo cho em biết, em rủ mấy

nhỏ bạn ra thị trấn xem với nhé.

Nhỏ Trang đòi đi xem kịch mà Khoa có cảm giác nhỏ bạn đang đòi treo cổ nó.

- Ồ, ờ... - Khoa ấp úng, tưởng như có một quả chanh chẹn ngang họng.

- "Ồ, ờ" là sao! - nhỏ Trang hỏi lại, giọng nhuốm vẻ hờn giận - Có phải anh không muốn rủ em không?

- Đâu có. - Khoa lật đật thanh minh - Chẳng qua là đến giờ tôi cũng chưa biết buổi liên hoan văn nghệ sẽ diễn ra vào ngày nào...

- Thế khi nào biết rồi, anh nhớ nói cho em biết với nhé.

- Nhất định rồi!

Khoa đáp, quay mặt đi phía khác để nhỏ Trang không thấy vẻ nhăn nhó của nó.

Nhỏ Trang không thấy thật. Nên lòng nó hoan hỉ lắm. Và nó vui vẻ chuyện đề tài:

-Thầy Tám giỏi ghê anh há!

- Ồ. - Tim đập thình thịch, Khoa ngập ngừng đáp, không rõ nhỏ bạn định dẫn câu chuyện đi tới đâu.

- Thầy điều tra nhanh ghê. - Nhỏ Trang tiếp tục hồn nhiên - Nếu không có thầy, ai cũng tưởng anh đi làm cướp thật!

Thì làm cướp thật chứ gì nữa! Khoa méo xệch miệng, càng không dám ngoảnh đầu lại.

- Nhưng em phục thầy nhất ở chỗ anh chưa làm bài hay trả bài lần nào mà thầy vẫn biết anh thông minh nhất lớp.

Lần này thì Khoa nghe ngực mình nhói một cái, y như nhỏ Trang vừa bắn ra một mũi tên tẩm thuốc độc. Khoa dè dặt quay lại, cố dò xem trên gương mặt xinh xắn của nhỏ bạn có nét gì khả nghi để nó có thể nghĩ đến một sự nhạo báng hay không.

Nhưng vẻ mặt ngây thơ trong sáng của nhỏ Trang giúp Khoa lập tức cảm thấy yên tâm. Ồ, mình đã kết luận nhỏ Trang là người tốt rồi mà. Người tốt có gì thì nói thẳng chứ không bao giờ nói xiên nói xỏ để trêu chọc người khác. Chắc là Trang phục thầy thật.

Khoa bối rối xộc tay vào mái tóc xù, cố nghĩ ra một lý do:

- Chắc là đo thầy xem hình vẽ của tôi.

Cho đến lúc này, trừ thằng Ninh, không đứa nào trong lớp biết Khoa đã vẽ gì khiến thầy Tám tức giận đến thế trong buổi sáng hôm đó. Ninh biết nhưng có cho vàng nó cũng không dám hé môi, vì đó là bức tranh chế nhạo thầy.

Nhỏ Trang dĩ nhiên cũng vô cùng thắc mắc nhưng nó không dám hỏi Khoa. Hỏi Khoa, chẳng khác nào chọc cho Khoa nổi khùng khi bắt Khoa ôn lại chuyện không vui đó lần nữa.

Hôm nay, bất ngờ nghe nạn nhân tự động nhắc về bức tranh, nhỏ Trang mừng rơn:

- Hôm đó anh vẽ hình gì vậy?

Câu nhỏ Trang định hỏi nguyên văn là "Hôm đó anh vẽ hình gì mà thầy đánh và đuổi anh ra khỏi lớp vậy?" nhưng khi mở miệng thì nó tề nhị thu gọn lại, nhưng nghe thoáng qua Khoa biết ngay nhỏ bạn đang nghĩ gì trong đầu. Lúc đó Khoa mới biết mình vừa nói hớ. Mãi lo đối phó với câu hỏi quá sức hóc búa của nhỏ Trang, Khoa đành lôi bức tranh ra để chống đỡ, quên mất đó chính là nguyên nhân khiến mình bị thầy Tám đánh đòn và tống cổ ra khỏi lớp.

- À... à...

Khoa âm ờ, và trong một thoáng nó tự hỏi tại sao không nhân dịp này thổ lộ nỗi lòng với nhỏ bạn.

Thế là Khoa hít vào một hơi:

- Tôi vẽ một người con gái...

- Vẽ một người con gái! - Nhỏ Trang tròn mắt - Chỉ có vậy mà thầy đánh anh?

Khoa gãi cổ, lấp lửng:

- Tại tôi viết thêm một câu dưới bức tranh đó.

Khoa làm nhỏ Trang thắc mắc quá. Nó nuốt nước bọt:

- Anh viết gì vậy!

Khoa ngược mắt nhìn lên trời:

- Tôi viết... "Tôi rất thích bạn".

Khoa cố uốn giọng tình tứ. Nào ngờ nhỏ Trang bật cười khúc khích:

- Anh viết câu đó, thầy Tám đánh anh là đúng rồi.

- Đúng á!

- Chứ gì nữa. Ngồi trong lớp anh không lo chép bài mà viết lãng nhăng như vậy, thầy cô nào mà chẳng tức giận.

Khoa tái mặt khi nghe nhỏ Trang nói như vậy. Nhỏ phê phán Khoa cái tội "không lo chép bài" Khoa còn chấp nhận được, nhưng nhỏ liệt những lời tình tứ của Khoa vào loại "lãng nhăng" thì đúng là xúc phạm Khoa quá thể.

Khoa bịa ra câu chuyện bức tranh cô gái cốt để nói vòng vo cho nhỏ Trang hiểu là Khoa rất thích nhỏ. Rốt lại, nhỏ Trang không những không hiểu mà còn phang một câu làm Khoa choáng váng mặt mày.

- Lãng nhăng! Sao là lãng nhăng! - Khoa cố kềm một cái nghiên răng.

Nhỏ Trang nhăn mũi:

- Học lớp tám mà đã thích nhau là lãng nhăng chứ gì nữa!

Khoa định khai nó học lớp chín, hết hè sẽ lên lớp mười, nhưng ngẫm lại Khoa thấy tiết lộ điều đó cũng chẳng giải quyết được gì. Với một đứa ngây thơ như nhỏ Trang thì lớp tám hay lớp chín cũng chẳng có gì khác nhau: hễ đang đi học mà thích nhau là lãng nhăng tuốt!

Hèn gì hôm trước Khoa leo lên cây ổi cười chối bay gào khàn cả giọng, chẳng thấy nhỏ Trang động lòng tí ti. Chỉ có mỗi dì Liên thò đầu ra. Chắc lúc đó đó con nhỏ vô tư này nằm ngáy khò khò trong nhà cũng nên. Trong mắt Khoa lúc này, "công nương" của nó hiện nguyên hình là một đứa con nít.

Và đứa con nít đó sau khi phê phán "người lớn" Khoa, bắt đầu tò mò:

- Mà anh vẽ người nào vậy!

- Chuyện "lãng nhăng" Trang hỏi làm chi. - Khoa đáp giọng giận dữ.

- Thì anh cứ nói cho em biết đi!

Giọng điệu nhõng nhẽo của nhỏ Trang khiến Khoa mềm lòng. Khi này Khoa giận con nhỏ này, Khoa cứ ngỡ trái tim mình đã hóa thành cục sắt. Nào ngờ nhỏ Trang vừa cất giọng nũng nịu, cục sắt đó đã bị axit ăn mòn ngay tắp

lự.

Khoa úp mở:

- Người con gái mà tôi vẽ cũng có mặt trong lớp ngay lúc đó.

- Ai vậy ta? - Nhỏ Trang cắn môi - Chắc anh vẽ nhỏ Đào?

"Ai mà thèm vẽ con nhỏ rôn lời đó! Hơn nữa, nhỏ Đào là "công nương" của thằng Mừng, đâu phải của tôi!" Khoa nói thầm trong đầu, và nhún vai:

- Không phải.

- Vậy là nhỏ Quý?

- Không.

- Nhỏ Sen?

- Trật luôn!

Nhỏ Trang tiếp tục liệt kê một dãy tên. Và Khoa tiếp tục lắc đầu nguây nguây.

Nhỏ Trang đoán mò một hồi phát mệt, bèn hỏi:

- Tên nhỏ đó bắt đầu bằng vần gì?

Khoa khe khẽ đáp:

- Vần T.

- Vậy là nhỏ Tú? - Nhỏ Trang reo lên.

- Không.

- Nhỏ Thanh?

Biết con nhỏ khù khờ này có đoán tới già cũng không bao giờ tìm ra đáp số của bài toán tình cảm này, Khoa quyết định hé màn bí mật. Nó nhè nhẹ thớ ra:

- Nhỏ đó vần Tr.

Nhỏ Trang nhú mày, ngơ ngác:

- Trong lớp đâu có bạn nào vần Tr.

Con nhỏ này không những khù khờ mà còn thuộc loại vô tâm nhất thế giới! Khoa lắc ngán ngảm, biết rằng cơ hội sắp sửa trôi qua nếu Khoa không nhanh tay níu lại. Trong ba mươi sáu cách, chỉ còn mỗi cách nói toạc móng heo.

Khoa nhắm tịt mắt, cắn môi, đánh bài liều:

- Vậy chứ Trang vẫn gì?

Trái với sự hồi hộp chờ đợi của Khoa, nhỏ Trang reo lên như trẻ con được kẹo:

- Í! Anh vẽ em hả?

- Chứ còn ai.

- Vậy bữa nào anh đưa tấm hình đó cho em xem đi!

Lần này Khoa thấy mình chết chắc, mũi gươm của Độc Nhân Long phục hận hình như đã xuyên qua tim Khoa rồi! Hôm đó Khoa vẽ thầy Tám, đúng ra là vẽ một hình thù dị hợm nào đó chứ đâu có vẽ nhỏ Trang; bây giờ lấy gì đưa ra.

Hên cho Khoa, trong khi nó đang ú ớ, nhỏ Trang chợt nhớ ra bên dưới bức tranh còn có dòng chữ hết sức "lãng nhăng" nữa, thế là nó quay ngoắt một trăm tám mươi độ:

- Thôi, em không xem bức tranh đó đâu.

Khoa thớ phào khi nhỏ Trang bất ngờ rút lại đề tài nhưng vẫn không kèm được thắc mắc:

- Sao vậy?

- Tại anh viết dòng chữ gì phía dưới đó.

Nãy giờ, Khoa đối đáp trơn tru y như tay tướng cướp mồm mép trong truyện Tráng sĩ và giai nhân nhưng đến đây thì "tráng sĩ" Khoa á khẩu. Lưỡi "tráng sĩ" quíu lại, dính vào răng, trái tim "tráng sĩ" nảy thành thạch, còn trên mặt "tráng sĩ" màu đỏ lan tới tận mang tai, chuẩn bị lan ra sau gáy.

Và khi "giai nhân" Trang hứ một tiếng "Anh Khoa kỳ quá hà!" và vội vàng rảo bước thật nhanh, bỏ "tráng sĩ" rớt lại phía sau thì có thể nói chàng Khoa của chúng ta không còn thiết sống nữa.

Mười Bảy

Nói Khoa không thiết sống nữa không phải là nói ngoa. Bởi vì xét toàn bộ nội dung cuộc trò chuyện trưa nay giữa Khoa và nhỏ Trang trên đường về, những gì Khoa nói chẳng khác nào lời thổ lộ tâm tình. Hôm trước Khoa đóng vai chàng phù thủy trẻ tuổi leo lên cây ổi gân cổ gầm rú "Trên chiếc chổi bay này tôi nhớ em", chẳng qua chỉ là cách bày tỏ tình cảm mông lung, mơ hồ. Trữ tình thì quá có trữ tình thật, nhưng có ma mới biết "em" trong câu hát chung chung đó là ai. "Em" trong câu hát có thể là một cô gái, nhưng cũng có thể là một chiếc lá, một con chim hay một con cún.

Nhưng trưa nay thì khác. Qua câu chuyện bức tranh Khoa cố tình bịa ra, chuyện Khoa thích nhỏ Trang đã quá rõ ràng. Và cũng rõ ràng không kém là nhỏ Trang coi đó là chuyện hết sức lãng nhãng. Lãng nhãng đến mức khi nhắc tới chuyện đó, nó ùng ùng bỏ đi một mạch, quên mất thắc mắc tại sao nhờ trông thấy bức tranh này mà thầy Tám biết Khoa thông minh.

Vậy là xong! Khoa đứng nhìn theo nhỏ Trang khi nhỏ quay gót, thở một hơi dài ảo não, cảm thấy cuộc đời bỗng chốc đen ngòm như cái hũ đập nắp (và Khoa đang ở một mình bơ vơ dưới đáy hũ).

Để quên đi nỗi buồn sâu thẳm, để chôn cất cây ái tình chưa kịp ra hoa đã trụi hết lá (chưa kể thân cây còn bị mọt ăn và dưới gốc cây những con mối u sầu đã về làm tổ), và để khóa lấp những giờ khắc cô độc dài lê thê, chàng Khoa vừa bị tổn thương của chúng ta thất thểu lê bước về nhà, tìm gập di của mình để thông báo rằng chàng hoàn toàn đồng ý với lời đề nghị của thầy Tám hôm nào.

Di Liên dĩ nhiên hết sức tán đồng với quyết định của Khoa, nồng nàn khen Khoa ham học, xuýt xoa lặp lại những lời tâng bốc của thầy Tám dành cho Khoa. Nhìn Di Liên hào hứng huyên thuyên, một lần nữa Khoa thấy mình đang ngồi trên mây, ngạc nhiên tại sao dĩ dễ tin lời người khác đến vậy trong khi một sự thật sờ sờ là Khoa tự ý bỏ học ngang xương thì dĩ lại không hề đả động đến.

Thầy Tám tới ngay chiều hôm sau, vào lúc ba giờ chiều.

Bây giờ Khoa không còn sợ thầy nữa, thậm chí trong lòng còn nhú một

chút cảm tình. Sau tất cả những gì đã làm gần đây, thầy Tám đã tẩy xóa khỏi đầu óc Khoa hình ảnh một ông thầy hung dữ và trên cánh đồng đã được dọn dẹp sạch sẽ đó thầy gieo vào một hình ảnh khác, thân thiện, tốt bụng và đặc biệt rất tốt với Khoa.

Và qua những buổi được thầy kèm, Khoa càng củng cố ý nghĩ đẹp đẽ của mình về thầy. Y như được một chiếc đũa thần chạm vào, thầy biến thành một ông thầy hội đủ mọi đức tính mà bất cứ học trò nào cũng ao ước: kiên nhẫn, dịu dàng, tận tình và vui vẻ.

Trong khi Khoa ngạc nhiên về thầy Tám bao nhiêu thì thầy Tám cũng sửng sốt về Khoa bấy nhiêu. Hôm trước thầy khen Khoa thông minh ai cũng biết là thầy bịa (thầy lại càng biết rõ điều đó). Nhưng ngay buổi đầu tiên dạy kèm Khoa học, thầy ngỡ ngàng nhận ra những gì thầy bịa xét cho cùng cũng không xa thực tế là bao. Khoa thông minh thật, thậm chí thầy dám quả quyết đó là học trò thông minh nhất mà thầy từng gặp.

Thầy giảng tới đâu Khoa hiểu ngay tới đó. Thầy giảng một Khoa hiểu mười. Tất cả những đề toán thầy cho, Khoa đều giải dễ dàng và nhanh chóng.

Tới buổi dạy thứ ba, thầy Tám gật gù:

- Trò thật là sáng dạ. Trò làm tôi bất ngờ đó, Khoa.

Khoa khiêm tốn:

- Dạ, có gì đâu thầy.

Thầy Tám tặc lưỡi tặc tặc:

- Phải nói là trò có một bộ óc siêu thông minh Đường như không một đề toán nào làm khó được trò.

Khoa giở giọng nịnh nọt:

- Nhờ thầy giảng dễ hiểu đó thầy.

Thầy Tám nhìn đũa học trò trước mặt bằng ánh mắt hài lòng:

- Trò không những thông minh mà còn khiêm tốn nữa.

Giọng thầy đột ngột chuyển qua tâm sự:

- Tôi thành thật xin lỗi trò về hành vi nóng nảy của tôi hôm nọ ở trên lớp.

Học trò nào mà chẳng

ngịch, lẽ ra tôi không nên nặng tay với trò như vậy.

Khoa không ngờ thầy Tám nhắc đến chuyện này. Mặt Khoa hơi ửng lên; vì xấu hổ và vì cảm động. Khoa tội trạng ngập đầu, thầy không méc với dì Liên là đã "làm ơn làm phước" cho Khoa lảm lảm rồi, thầy đâu có cần xin lỗi nó nữa. Khoa bối rối chưa biết nói gì, thầy Tám đã tiếp:

- Có lẽ vì chuyện đó mà trò đã bỏ học. Còn tôi suýt mất một cậu học trò thông minh tuyệt đỉnh. Cũng may bây giờ tôi lại được ngồi ở đây với trò.

Theo như sự gửi gắm trong từng câu nói, có vẻ thầy Tám rất hân hạnh được kèm Khoa học. Cái giọng rung rung của thầy cho biết được dạy một "thần đồng" như Khoa là một vinh dự tốt bậc trong cuộc đời dạy học phẳng lặng đến buồn tẻ của thầy. Tất nhiên là chàng Khoa "thông minh tuyệt đỉnh" của chúng ta làm gì mà không nhận ra ý tứ của thầy. Chàng nhận ra. Chàng thích. Và chàng lo lắng.

Khoa lo lắng không thừa.

Đến buổi học thứ tư (hình như hôm đó là một ngày xấu trời), dì Liên đi ngang chỗ Khoa ngồi học tình cờ nghe hai thầy trò trao đổi với nhau về cách chứng minh tam giác vuông.

- Ủa, Khoa! Đây là toán lớp chín mà!

Dì Liên kêu lên, đến sát bên nhíu mày nhìn vào cuốn sách đang mở ra trên bàn.

- Dạ. - Khoa giật thót, không dám ngẩng đầu lên, giọng đột nhiên vo ve như muỗi kêu.

Ánh mắt dì Liên đảo sang thầy Tám, vẫn chưa hết sửng sốt:

- Anh đang dạy thằng bé chương trình lớp chín hả, anh Tám!

- Thì tôi đang dạy các em sắp lên lớp chín mà. Chính hôm trước trò Khoa đăng ký học lớp này.

- Thầy Tám lúng túng đáp, cách hỏi của dì Liên khiến thầy cảm giác như mình có lỗi mặc dù chính thầy cũng không biết mình có lỗi gì.

Dì Liên mau mắn giải đáp:

- Khoa năm ngoái học lớp chín, hết hè này sẽ vô lớp mười đó, anh Tám.

Nhưng dì không để thầy áy náy lâu. Ngay lập tức, dì nhận ra mấu chốt

vấn đề nằm ở đâu.

- Khoa! - Dì quay nhìn thủ phạm - Sao cháu lại học lại chương trình năm ngoái!

Y như dì Liên vừa thả một cái chong chóng vào đầu Khoa. Tâm trí nó rối bời, tai nó kêu u u, nhưng

trong một thoáng Khoa đã kịp bắt cái chong chóng ngừng lại:

- Tại cháu bị mất căn bản các môn toán lý hóa nên muốn ôn lại cho vững đó dì.

Khoa nói dối giỏi quá, đến mức ngay cả nó cũng ngạc nhiên. Miệng nó trơn như vừa ăn ba lát mỡ heo, sau đó còn uống thêm bốn muỗng dầu phồng. Trong khi dì Liên nhìn Khoa bán tín bán nghi, một lần nữa thầy Tám lại giúp Khoa thoát hiểm:

- Trò Khoa biết nghĩ như vậy là tốt đó, cô Liên. Không phải đứa học trò nào cũng ý thức được mình yếu môn gì để mà trau dồi đâu.

- Thật vậy hả, anh Tám!

Trán dì Liên từ từ giãn ra, vẻ căng thẳng biến mất. Dì nhìn Khoa âu yếm như nhìn một báu vật và nói với nó bằng giọng hỏi lỗi như đang nói với một con mèo ham học mà cứ luôn bị nghi là ham ăn vụng:

- Đúng là đạo này cháu ngoan hơn dì tưởng nhiều!

Nhưng Khoa chỉ lừa được dì Liên chứ không gạt được thầy Tám. Bằng chứng là kể từ hôm đó, thầy Tám không còn nức nở khen Khoa nữa. Những từ ngữ mỹ miều như "sáng dạ", "siêu thông minh", "thông minh tuyệt đỉnh", cả từ "khiêm tốn" đã không còn vang lên trong các buổi dạy kèm. Thầy lặng lẽ gỡ bỏ hết những từ đó khỏi đôi môi thầy, cẩn thận kỹ lưỡng như người ta dọn dẹp lau chùi kho bãi, để lương tâm thầy khỏi cắn rứt nếu trót khen nhầm Khoa lần nữa.

Mười Tám

Thằng Mừng có vẻ chí thú với việc đưa đón ông Mười khòm mỗi ngày.

Bà nó khen nó:

- Bà rất vui khi cháu biết giúp đỡ người khác.

Tất nhiên bà thằng Mừng không biết sở dĩ nó nhiệt tình giúp đỡ người khác là vì nó muốn lấy lòng một người khác nữa.

Được bà cổ vũ, Mừng càng siêng tợn.

Đó là lý do dạo gần đây Khoa ít gặp thằng này. Có những buổi sáng đang tha thẩn trước cổng, nhác thấy Mừng lẻo đẻo bên cạnh ông Mười khòm trên đường làng, Khoa mừng rỡ chạy lại:

- Ê, để tao đi với mày. Khi nào mày mỏi tay, tao sẽ diu ông Mười phụ mày.

Nhưng lần nào Mừng cũng gạt ngang:

- Mày vô nhà đi! Một mình tao được rồi.

Khoa ức quá. Một buổi tối, nó chạy qua nhà Mừng, ngoắt thằng này ra ngõ, hằm hằm trách móc:

- Mày hết thích chơi với tao rồi hả Mừng?

- Bậy!

- Bậy gì! - Khoa giận dữ - Qua nhà ít khi nào gặp mày, gặp mày ngoài đường thì mày đuổi tao như đuổi tà...

Mừng ngắt lời, không để Khoa kịp xả hết cơn giận:

- Mày đi chung với tao sao được!

- Sao không được? Tao có ý tốt muốn phụ mày một tay...

- Tao biết.

- Biết cái móc xì! - Khoa trề môi - Biết sao mày còn...

- Tại tao sợ... - Mừng bồi hồi.

- Sợ! - Khoa há hốc miệng - Mày sợ chuyện gì?

Mừng ấp úng:

- Tao sợ... nhỏ Đào nhìn thấy.

Mặt Khoa càng lúc càng nghệt ra:

- Nhỏ Đào nhìn thấy thì sao?

Đang thắc mắc, Khoa chợt reo lên:

- A, tao hiểu rồi! Mà mày muốn "độc quyền" ông Mười chứ gì! Mày sợ nhỏ Đào trông thấy hai đứa cùng xúm vào chăm sóc ông ngoại nó, nó sẽ phân vân không biết nên thích mày hay thích tao phải không?

Phân tích của Khoa làm Mừng đỏ mặt. Nó khịt khịt mũi:

- Bậy!

Xưa nay, khi phản đối chuyện gì, Mừng hay nói: "Bậy". Đó là từ cửa miệng của nó. "Bậy" có nghĩa là "không đúng", là "làm gì có chuyện động trời đó". Những đó là khi Mừng thốt ra từ "bậy" một cách oai phong, hùng hổ. Còn khi nó nói từ "bậy" bằng giọng ỉu xiu, gượng gạo như lúc này thì "bậy" gần giống như là "mày nói đúng rồi, nhưng nhỏ giọng chút coi".

Khoa nhỏ giọng:

- Vậy là tao nói đúng ha?

- Bậy!

Tiếng "bậy" lần này thốt ra từ miệng thằng Mừng còn nhỏ hơn nữa.

Khoa đập tay lên vai bạn, cười hề hề:

- Mắt tao đâu có lé như mắt mày. Tao đâu có điên mà đi thích một con nhỏ rồn lồi.

Khoa làm Mừng nổi khùng:

- Tao đập mày nghe Khoa!

Khoa vẫn dai nhách:

- Nó thích tao, chắc tao bỏ chạy mất dép!

Tới đây thì Mừng không dọa suông nữa. Nó cui xuống bặm môi cố nhỏ một cây cọc rào.

Lần này thì Khoa chạy mất dép thật. Phóng tới vạt ruộng mía, Khoa mới dám quay lại ong óng:

- Hiệp Sĩ Rừng Xanh gì mà mới giỡn chút xíu đã rút "hắc kiếm" ra đâm bạn!

Cứ tưởng Hiệp Sĩ Rừng Xanh bị trêu chọc tới mức đó sẽ không bao giờ thèm nhìn mặt Bàn Tay Máu nữa.

Nào ngờ sáng hôm sau, Khoa đang ngồi gặm khoai lang nướng trước hiên đã thấy Mừng lò dò bước qua.

- Ủa, bữa nay không đi "công tác" nữa hả? – Khoa ngạc nhiên.

- Không. - Giọng Mừng buồn thiu - Thằng Bông không cho tao đụng vô ông nó nữa. Nó bảo ông nó chứ đâu phải ông tao mà tao cứ dắt đi suốt!

- Thằng Độc Nhãn Long này vô duyên quá!

Mừng nhún vai:

- Không phải nó vô duyên. Mà nó thèm bánh mì.

- Cái gì? - Khoa giật thót.

Mừng thở dài:

- Nó bảo nếu tao mua cho nó một ổ bánh mì thịt thì tao dắt ông nó đi khắp thế giới cũng được.

- Trời đất! - Khoa giơ hai tay lên trời - Tao chưa gặp đứa nào như thằng này. Nó lười, chẳng bao giờ chịu dắt ông nó đi chơi. Mà dắt giùm nó, nó không cảm ơn mà thì thôi, còn đòi bánh mì!

Mừng duỗi chân trên bậc thềm như một con mèo đang phơi nắng. Trông nó có vẻ chán chường. Khoa nhìn bạn, nghi hoặc:

- Hay là nó biết tổng âm mưu lấy lòng nhỏ Đào của mày!

- Nó đâu có biết tao thích em họ nó.

- Tao nghĩ là nó biết. Hôm ở trong rừng mày nói với nhỏ Đào câu gì mà nhớ không?

Trong một thoáng, Mừng nghe người ngầy ngầy như phát sốt. Đúng rồi, hôm đó Mừng đã tình tứ nói với nhỏ Đào: "Kẻ hèn này là Hiệp Sĩ Rừng Xanh, nguyện suốt đời báo bọc công nương" Thằng Bông đứng ngay bên cạnh chứ đâu. Lúc đó, Mừng quên phát thằng Bông là... thằng Bông. Đang chìm đắm trong vai Hiệp Sĩ Rừng Xanh Mừng cứ ngỡ thằng Bông là tướng cướp Độc Nhãn Long chỉ chăm chăm phục hận. Mừng nghĩ như vậy không có gì sai. Chỉ có điều khi cởi bỏ lột tướng cướp, thằng Bông lập tức trở lại là thằng Bông thèm bánh mì thịt như cũ. Và nó đã tìm cách bắt chẹt Mừng.

- Nhưng đó là câu nói trong truyện... - Mừng tặc lưỡi, cố tìm cách bào chữa.

Khoa "xi" một tiếng:

- Thằng Bông đâu phải là con nít! Chắc chắn nó đã tự hỏi Trong truyện có cá ngàn câu, sao thằng Mừng láu cá kia không chọn câu nào mà chọn ngay câu mùi mẫn đó?

Lý lẽ của Khoa làm Mừng suy sụp. Giọng nó xiu như bún:

- Vậy tao phải làm sao!

Khoa hát đầu lên phía đường quốc lộ:

- Chạy tiệm bà Ký mua cho nó một ổ bánh chứ sao.

- Tao hết tiền rồi. - Mặt Mừng buồn xo.

- Tao cho mày mượn.

Mặc dù được Khoa mở lời, Mừng vẫn ngần ngừ:

- Biết chừng nào tao mới có tiền trả mày?

- Bao giờ có thì trả. Tao có đòi đâu.

- Rủi như tao không bao giờ có?

Khoa hào phóng:

- Vậy thì khỏi trả.

- Chờ mãi mới có một câu nghe được.

Mừng xòe tay ra, hớn hờ:

- Đưa tiền đây!

Khoa móc túi lấy tờ năm ngàn đưa bạn, giọng thốt nhiên bần khoản:

- Mấy hôm nay nhỏ Đào có nhìn thấy mày dắt ông ngoại nó đi chơi không?

- Tao không biết.

- Mày không đưa ông Mười về nhà sao?

- Ông Mười không ở nhà nhỏ Đào. Ông ở nhà thằng Bông.

Khoa an ủi bạn:

- Tao nghĩ chuyện mày giúp đỡ ông Mười, cả làng đều biết. Thế nào con nhỏ rồn lồi kia...

- Tốp lại được rồi đó mày! - Mừng gằm gù. Không phải ỷ cho tao mượn tiền rồi mày muốn nói gì thì nói à!

Khoa cười hề hề:

- Lỡ miệng chút xíu mà!

Sợ thằng này lui cui tìm cọc rào như hôm qua, Khoa hấp tấp đá vào chân bạn:

- Đi mua bánh mì đi kìa!

Mười Chín

Gần cả tuần nay, Khoa chưa có dịp gặp lại nhỏ Trang.

Kể từ hôm kết tội Khoa "lãng nhãng", nhỏ Trang không thèm trò chuyện với Khoa nữa. Nhỏ vẫn chạy qua nhà chơi với dì Liên nhưng toàn vào những lúc Khoa ngồi học với thầy Tám ở nhà trên. Khoa biết nhỏ Trang cố ý tránh mặt mình. Đã vài lần Khoa nhìn thấy chiếc áo bông của nhỏ thấp thoáng chỗ cửa thông, nhưng như vậy không thể gọi là gặp. Trong suy nghĩ của Khoa, gặp là phải đối diện, phải nói qua nói lại, rồi còn phải... nhìn vào mắt nhau.

Khoa buồn lắm, thấy mình còn thua cả thằng Mừng.

Mừng tuy chưa nói được với nhỏ Đào một lời bóng gió nào nhưng hằng ngày vẫn có dịp gâu gũ với... ông ngoại của con nhỏ này. Biết đâu mai một ông Mười khò cảm kích tấm chân tình của Mừng sẽ tuyên bố nhận nó làm cháu rể. Ồ, biết đâu!

Đã có lúc Khoa định vui mình vào những tiết dạy kèm của thầy Tám để quên đi hình bóng của nhỏ Trang, cái hình bóng mà đối với Khoa bây giờ đã vô cùng đáng ghét.

Thầy Tám với những thay đổi gần đây rõ ràng xứng đáng để Khoa xem là một con người bao dung, độ lượng. Thầy không giận Khoa chuyện Khoa vẽ chân dung thầy một cách gớm ghiếc. Thầy cũng không nhắc gì đến chuyện Khoa đội lột tướng cướp để chặn đường thầy, sau đó còn cắn vào tay thầy một cú mạnh đến mức mọi con chó trong làng phải ghen tị. Đã thế, thầy còn giải cứu Khoa khỏi đòn thù của thằng Ninh một cách khó tin.

Ồ, mọi chuyện sẽ vô cùng tốt đẹp, và Khoa sẽ dễ dàng quên được nỗi đau do "công nương" của nó gây ra nếu dì Liên không làm vỡ lở mọi chuyện. Kể từ khi phát hiện Khoa là thần đồng dỏm, thầy Tám vẫn đạp xe đến nhà ông Khoa vào mỗi buổi chiều vẫn lịch sự ngồi vào bàn, vẫn ân cần mở cặp lôi sách ra và vẫn ôn tồn giảng bài bằng giọng trầm ấm nói tóm lại là không có gì khác trước, nhưng Khoa vẫn nhận ra thầy chỉ vờ làm ra vẻ thế thôi.

Thầy vờ dạy, còn Khoa thì vờ học. Chỉ có dì Liên là vẫn đinh ninh Khoa đang quyết tâm lấy lại căn bản và thầy Tám đang quyết tâm giúp Khoa lấy lại cái mà thực ra Khoa chưa hề đánh mất.

Vì tất cả những lẽ đó mà những giờ học thêm với thầy Tám đã không còn giúp Khoa nguôi khuây như những buổi học đầu tiên, lúc mà những mỹ từ kiểu như "siêu thông minh" được thầy Tám chêm không tiếc lời vào tiết dạy như một thứ gia vị đậm đà.

Vào một buổi trưa buồn tình như vậy. Khoa lại leo lên cây ổi. Lần này rút kinh nghiệm, Khoa không lấy cây chổi của dì Liên làm chổi bay. Khoa lén nhỏ một cây cọc rào, buộc thêm túm rom phía sau đuôi (ra vẻ là lông chim phượng hoàng) rồi treo lên cành cây.

Lần này ca từ của chàng phù thủy tên Khoa có thay đổi một chút. Vì trái tim chàng đang vỡ vụn thành từng mảnh mà. Mặt quay về phía nhà bà Chín Ghe, chàng vừa cười chổi vừa hát "Trên chiếc chổi bay này tôi ghét em". (Ôi, tuổi mười lăm! Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà yêu thương đã kịp hóa thành thù hận!).

Lúc đầu thì đúng là hát. Nhưng về sau nghe ra giống như Khoa đang hú hét. Một lát lại biến thành gào rống. Đó là do tâm trạng Khoa đang chuyển đổi từng phút một.

Màn tra tấn lỗ tai người nghe của Khoa phát huy tác dụng ngay lập tức.

- Khoa ơi, Khoa à! - Dì Liên thò đầu khỏi cửa bếp.

- Mà có thôi om sòm cho người khác ngủ trưa hay không?

Chán thật! Lần nào cũng là dì! "Công nương" của mình chẳng biết đi ăn giỗ tận đâu tận đâu rồi!

- Ô, mà lại trèo cây nữa đấy à! - Dì ngược mắt lên cao và phát hiện Khoa đang toong teng trên cành ổi.

- Xuống! Xuống mau! - Lần này thì dì quát - Xuống ngay lập tức và trả cây chổi cho tao!

- Dì ơi, đây không phải là cây chổi.

Khoa mau mắn đáp trả, sung sướng khi bắt bẻ được dì - một chuyện rất hiếm hoi. Rồi giọng nó chuyển sang tủi thân:

- Dì chỉ toàn vu oan cho cháu!

- Ờ... ờ... - Dì Liên mở to mắt để xác nhận cái mà Khoa đang cười kia không phải là cây chổi và dì tặc lưỡi về hồi lỗi - Đúng là dì trách oan cháu

rồi!

Thái độ nhận lỗi của dì khiến Khoa đang từ chỗ vờ làm ra vẻ tủi thân bỗng chốc dâm ra tủi thân thật. Khoa cảm thấy cuộc đời sao bất công với mình quá. Khoa chỉ toàn bị dì ức hiếp. Và không chỉ dì, cả nhỏ Trang cũng chẳng hề đối xử tốt với Khoa. Nghĩ đến nhỏ Trang, bụng Khoa quặn lại (thoạt đầu là tưởng tượng thôi, sau thì Khoa thấy bụng mình đau thật - như có ai vò). Thế là nước mắt Khoa từ từ ứa ra.

Khoa làm dì Liên phát hoảng:

- Thôi mà! Cho dì xin lỗi cháu mà!

Dì Liên càng nhún giọng, Khoa càng thấy mình là đứa bé bị bạc đãi nhất trần gian. Miệng Khoa bắt đầu phụ họa với mắt Khoa.

Những tiếng "hức, hức" phát ra từ miệng thằng bé làm lòng dạ người dì rối bời.

- Nín đi cháu! Nín đi cháu ngoan của dì! - Dì Liên rồi rít năn nỉ.

Chàng phù thủy Khoa của chúng ta kể cũng lạ. Dì của chàng càng dỗ dành, chàng lại càng mủi lòng, càng thấy trái tim mình tan nát. Trong màn nước mắt nhập nhòa, chàng thấy dì của chàng đang ở đâu đó xa tít tắp - như bên kia một bức màn sương, còn chàng thì ở bên này, cô độc, bơ vơ, bị người đời hắt hủi và sắp chết bẹp dưới nỗi thảm sầu.

Và đến khi dì của chàng bất ngờ thốt ra hai từ "cháu ngoan" mà chàng hiếm khi được nghe thì khối bi ai trong lòng chàng thủng một lỗ to tướng và tiếng "hức hức" phát ra một cách chùng mực từ lồng ngực chàng chuẩn bị vỡ ra thành tiếng khóc òa.

Nhưng đúng vào lúc Khoa định ngoác miệng khóc cho hả hê, Khoa bỗng nghe tiếng gì như tiếng "hí hí" vọng lại từ bờ giậu mỏng tơ phía nhà bà Chín Ghe.

Thế là Khoa lập tức đóng miệng lại. Trong tích tắc, mắt Khoa ráo hoảnh. Những dòng lệ thập thò chực trào ra vội vàng thụt ngay vào.

Khoa lảo liên nhìn về phía vờ phát ra âm thanh khả nghi, bỗng chốc không còn vẻ gì của một thằng bé đáng thương nữa. Bộ tịch dáo dác của Khoa lúc này giống như thám tử đang rình trộm.

Thằng bé thoát đã trở lại hình thù của một đũa tinh nghịch, ranh mãnh, tất nhiên dì của thằng bé không còn lý do gì để rủ lòng thương nữa. Sực nhớ Khoa từ nãy đến giờ vẫn đu đưa trên cây, dì Liên hấp tấp bọc sắt lại trái tim và quạt thêm khói lửa vào giọng nói:

- Ô, mà sao mày cứ lủng lẳng mãi trên cây thế, Khoa? Có là cây chổi hay không là cây chổi của tao thì mày cũng leo xuống đi chứ!

Dì Liên nhăm nhẳng và lần này thì dì hết sức hài lòng khi thấy Khoa trèo ra khỏi cây chổi bay và tụt xuống nhanh như chớp.

Khoa không té ngã như lần trước. Nhờ vậy mà vừa đáp xuống đất, Khoa phi thẳng một mạch.

Ở phía sau, tiếng dì Liên la oai oái:

- Sắp tới giờ cơm rồi mày còn đi đâu đó!

- Cháu ra trước cổng chơi một chút! - Khoa đáp, vẫn không hãm đà phi.

Khoa chạy quanh hè, đánh một vòng sau nhà bếp, hướng ra phía cổng trước thật. Nhưng chạy nửa chừng, đoán là dì đã bỏ vào nhà, Khoa nhanh như chớp phi ngược trở lại. Tới gần bờ giậu ngăn nhà ông nó và nhà bà Chín Ghe, Khoa chậm bước rón rén, khom cả người xuống, mặt mày nhón nhác như quạ vào chuồng lợn.

Khoa vừa khua chân vừa nhìn quanh quất. Lúc này có tiếng cười rúc rích vắng lại từ phía này. Dì Liên không nghe thấy nhưng Khoa nghe rõ mồn mồn. Nhưng sực mắt một hồi, Khoa vẫn chẳng phát hiện ra dấu vết gì để có thể nghĩ đó là một bóng người đang ẩn nấp.

Đúng vào lúc Khoa chán nản định dừng cuộc lục lọi, tiếng nhỏ Trang bắt thần cất lên:

- Anh Khoa làm gì đi lom khom thế! Anh định bắt chước ông Mười khòm hả?

Y như có một phát đạn sượt qua tai, Khoa giật nảy một cái, vội vàng thẳng lưng lên. Khoa ngọ ngoạy đầu, căng mắt tìm kiếm.

- Đố anh tìm thấy em đó! - Tiếng nhỏ Trang lại vang lên, trêu chọc.

Khoa mím môi tiến sát bờ giậu, hai tay vệt những nhánh lá lòa xòa, thò đầu nghiêng ngó. Nhỏ Trang ở đâu thế nhỉ? Khoa tự hỏi khi thấy khu vườn

vắng hoe. Cạnh giếng nước phía sau cái bếp, cây đu đủ đang đứng ngủ mê trong nắng. Cửa nhà bà Chín Che mở toang nhưng không một bóng người thấp thoáng. Chỉ có một chú gà đậu trên nóc chuồng sau hè đang vươn cổ gáy trưa.

Chắc bộ tịch ngơ ngác của Khoa trông buồn cười lắm. Nên nhỏ Trang cười khúc khích:

- Anh nhìn lên trời đi!

Khoa nhìn lên, "à" một tiếng khi thấy nhỏ Trang ngồi đong đưa chân trên cây khế sát hàng rào:

- Trang làm gì trên đó thế?

- Ngồi chơi.

- Giữa trưa nắng leo lên cây ngồi chơi?

- Em ngồi nghe anh hát.

Chết rồi! Bụng Khoa giật thon thót, Bữa trước mình hát tôi nhớ em thì nó đi đâu mất biệt, đến khi mình hát "tôi ghét em" thì nó leo lên cây ngồi đong tai nghe!

Đúng như Khoa lo lắng, nhỏ Trang buột miệng hỏi:

- Anh hát "tôi ghét em" là anh ghét ai vậy?

Vừa hỏi nhỏ Trang vừa từ từ trèo xuống, thoáng mắt đã đến sát bờ rào.

- Tôi đâu có ghét ai. Hát chơi vậy thôi. - Khoa lúng túng đáp.

Nhỏ Trang nheo mắt bên kia kẽ lá:

- Chứ không phải anh ghét em hả?

- Làm gì có chuyện đó! - Khoa khịt khịt mũi vừa thụt đầu khỏi đám lá để tránh đối diện với nhỏ Trang ở khoảng cách quá gần. Khoa sợ nhỏ phát hiện sự dối trá trong mắt Khoa.

Nhỏ Trang không vắn vẹo nữa. Nó lặng lẽ chăm chăm vào mặt Khoa, và Khoa nhận ra đôi mắt con nhỏ thoáng buồn.

Tự nhiên Khoa nói, giống như thề thốt:

- Tôi chưa bao giờ ghét Trang.

Nhỏ Trang thở dài:

- Em biết anh ghét em.

Nó cắn môi, không để Khoa kịp phân trần:

- Tại sao anh ghét em!

Nhỏ Trang làm Khoa bâng khuâng quá. Có lúc Khoa ngỡ mình ghét nhỏ Trang, nhưng khi gió mang cái thông điệp cay cú đó từ cây ổi nhà nó đến cây khế nhà bà Chín Ghe và nhuộm gương mặt nhỏ Trang trong một màu xa vắng, Khoa chợt biết nó chưa từng ghét "công nương" của nó. Nó chỉ giận dỗi đó thôi.

Khoa ngược mắt nhìn lên cảnh khế, ngập ngừng:

- Bởi vì...

- Bởi vì sao!

Khoa liếm đôi môi khô rang, phải khó khăn lắm nó mới thốt được thành lời ý nghĩ trong đầu:

- Bởi vì nếu tôi nói... tôi thích Trang, Trang sẽ tôi lãng nhãng.

Nhỏ Trang nhướn mày nhìn gò má đỏ như tôm luộc của Khoa:

- Cho nên anh nói anh ghét em?

- Ờ.

Khoa bối rối gật đầu, có cảm giác nó là một đứa học trò hư đang đứng trước mặt cô giáo để trả lời từng câu hỏi: "Tại sao em không học bài?", "Có phải vì cô cho em điểm kém mà em ghét cô!"...

Khoa vừa bối rối vừa hồi hộp, không biết sau khi nó thành khẩn nhận lỗi, cô giáo Trang sẽ kết tội nó như thế nào.

Hóa ra cô tha bổng cho nó.

Khoa sè sẹ ngẩng đầu lên, ngạc nhiên thấy "công nương" của nó nhoẻn miệng cười:

- Anh đừng nói ghét em nữa! Em sẽ không bao anh lãng nhãng nữa đâu!

Hai Mươi

Kể từ buổi trưa tuyệt vời bên bờ giậu mỏng tơ đó, chàng phù thủy tên Khoa của chúng ta quyết định không làm phù thủy nữa. Nhỏ Trang đã chịu trò chuyện với Khoa, đã không còn lên án Khoa lảng nhãng khi biết Khoa thích mình, Khoa không có lý do gì để tiếp tục leo lên chổi bay gân cổ gằm rú om sòm nữa.

Bữa đó Khoa sung sướng quá, đến mức quên hỏi tội nhỏ Trang, rằng tại sao nó đang khóc "hức hức" trên cây ôi bên này thì ở trên cây khế bên kia con nhỏ này dám nhe răng ra cười "hí hí" để chế giễu nó.

Khoa quên hỏi tội nhỏ Trang cũng phải thôi. Vì nó đang sống trên mây mà. Ở trên mây thì con người ta đâu có thêm để bụng những chuyện nhỏ nhặt dưới... mặt đất.

Nhưng Khoa không quan tâm đến mặt đất cũng không được. Vì ở dưới cõi trần bụi bặm đầy rẫy những khổ đau đó, Khoa có một người bạn thân. Các bạn cũng biết rồi đó: bạn thân của Khoa tên là Mừng.

Cách đây mấy bữa, Khoa còn bắt gặp mình ghen tị với Mừng. Nhưng khi Mừng vác bộ mặt tang tóc đi tìm Khoa sáng nay thì Khoa nhận ra Mừng, chứ không phải Khoa, mới là kẻ đáng thương.

Khoa nhìn bạn bằng ánh mắt dò xét:

- Mà mới bị chó cắn à!

Như không nghe thấy Khoa, Mừng thả người rơi bịch xuống hiên. Nó ngồi như thế; môi mím lại, mắt nhìn đi đâu đó ngoài trời, không nói một tiếng nào.

Khoa bắt đầu lo lắng. Nó thả người xuống theo và huých cùi chỏ vào hông bạn:

- Làm gì im im vậy mà? Mà đừng nhát ma tao nha?

Khoa đợi thật lâu mới thấy Mừng mở miệng. Chỉ để nắc lên một lời giải thích cụt ngủn:

- Thằng Bông.

- Thằng Bông sao?

Mùng nghiêng răng:

- Nó ăn của tao hai ổ bánh mì.

- Trời đất! - Khoa kêu lên sừng sốt – Chỉ có vậy mà bộ dạng mày ra nông nổi này sao?

- Một ổ là để nó cho phép tao dắt ông Mười đi loanh quanh... - Phớt lờ sự châm chọc của Khoa, Mùng nói bằng giọng đều đều.

- Còn ổ kia?

Mùng nuốt nước bọt:

- Ổ kia tao mới nộp cho nó hôm qua. Là để nhờ nó nói với nhỏ Đào là tao thích nhỏ.

- Cái gì? – Khoa nhảy nhồm như thể thêm nhà nó đang ngồi đột ngột nóng lên 100 độ - Mày nhờ thằng Bông nói vật thật hả?

- Ờ.

Khoa nín thở:

- Thế nó có nói không?

- Có.

- Rồi nhỏ Đào nói sao? – Khoa hồi hộp chồm sát vào mặt bạn, nếu chớp mũi nó nhọn hơn chút nữa nó đã xoi thủng má thằng này.

Giọng Mùng buồn xo:

- Nó nói: Ông Mùng nay lãng nhãng quá!

- Ha ha ha...

Khoa phá ra cười, mặc dù Khoa biết thật là vô lương tâm khi toét miệng ra cười vào lúc này. Nhưng Khoa lại không kiềm được.

- Mày chơi với bạn tốt quá há Khoa? - Mặt Mùng sa sầm - Tao đau khổ mà mày lại cười!

Khoa đưa tay quệt nước mắt:

- Tao không cười mày. Tao cười bọn con gái.

- Cười bọn con gái?

- Ờ. - Khoa chép miệng gật gù - Bọn nó y như được đức ra từ một khuôn, mày ạ. Hôm trước khi nghe tao nói tao thích nó, nhỏ Trang cũng mắng tao

lãng nhãng.

Mùng "ồ" lên một tiếng. Và khi sự ngạc nhiên lắng xuống, mặt nó ngẩn ra:

- Sau đó thì sao hả mày?

- Sau đó nó không thèm trò chuyện với tao gần một tuần. Nhưng hôm qua tao và nó đã làm hòa rồi.

Khoa khoái trá kế cho bạn nghe sự tích làm hòa giữa nó và "công nương" của nó, rằng tụi nó hẹn nhau đưa trèo cây ổi đưa leo cây khế ra làm sao đánh tín hiệu bằng những tiếng "hức hức" và "hi hi" như thế nào, và kết quả là sau khi tâm tình bên bờ giậu mỏng toi, nhỏ Trang đã cho phép nó thích nhỏ bao nhiêu tùy ý, thích đến già cũng được.

Mùng không biết Khoa thêm cả đồng mắm dậm cả đồng muối vào câu chuyện. Nghe thẳng này ba hoa, Mùng xuýt xoa:

- Tuyệt thật!

- Mày và nhỏ Đào rồi cũng sẽ thế thôi. - Khoa nói vẻ hiểu biết - Tụi con gái không giận lâu đâu.

Khoa động viên bạn. Nhưng mặt Mùng chẳng tươi lên tẹo nào. Mặt nó buồn thiu:

- Nhưng tao không có điều kiện như mày. Vườn nhà tao không có cây ổi nào. Vườn nhà nhỏ Đào cũng không trồng khế. Nhà tao và nhà nó lại không ở cạnh nhau.

- Nhưng nó vẫn hay chạy qua nhà đỡ đàn cho bà mày kia mà.

- Nhưng trước nay nó chỉ nói chuyện với mỗi bà tao. Bây giờ, biết tao "lãng nhãng", nó càng cách mặt tao.

Khoa chưa biết tìm câu gì để an ủi bạn Mùng đã đứng lên:

- Thôi, tao đi đây.

- Mày định đi đâu!

- Đi kiếm ông Mươi, dắt ông đi chơi.

Khoa ngó ra:

- Mày dắt ông Mươi đi chơi bao lâu nay; nhỏ Đào không thèm động lòng mảy may. Giờ mày đi với ông chi nữa!

- Nhỏ Đào không thích tao thì kệ nó. - Mừng nhún vai - Bây giờ tao dắt ông Mười đi chơi là vì ông chứ không phải vì cháu ông.

Thấy Khoa nhìn mình bằng ánh mắt như thể mình vừa mọc thêm bốn cái tai và hai cái mũi.

Mừng tặc lưỡi:

- Ông Mười đi đứng loạng quạng lắm. Tao không kè kè bên cạnh, chắc có ngày ông rớt xuống mương quá.

Mừng bỏ đi cá buôi rồi, Khoa vẫn còn há hốc miệng. Đến khi quai hàm đã cử động được, Khoa mới bất thần cảm khái:

- Thì ra thằng này nó tốt thật chứ không phải giả vờ tốt!

Hai Mươi Một

Ông Mười khòh hỏi Mừng:

- Tại sao cháu không đi học nữa hả Mừng!

Ông hỏi đột ngột quá làm Mừng cứng lưỡi. Nó không biết phải trả lời thế nào. Từ ngày ba mẹ nó bị lũ cuốn trôi, nhà nó lâm vào cảnh neo đơn. Chỉ có hai bà cháu quanh quẩn ra vào, Mừng phải ở nhà phụ giúp bà nó. Ba nó mất đi, trong nhà không người chèo chống, nó cũng không đủ tiền để theo đuổi chuyện học hành. Phần khác là do nó lười.

Có quá nhiều lý do dẫn tới việc nó nghỉ học. Vì vậy Mừng không biết giải thích với ông Mười khòh ra sao.

- Cháu phải đi học, cháu ạ. - Ông Mười khòh nói, một tay trong tay Mừng, tay kia dọ dẫm đầu gậy xuống mặt đường.

- Dạ. - Mừng lí nhí đáp.

- Con người không học chẳng khác nào bị khòh. Suốt đời chỉ nhìn xuống đất, không thể ngước mặt lên trời như thiên hạ.

Giọng ông Mười khòh nghe như tâm sự. Ông không ngại lời khuyết tật của ông ra để khuyên răn thẳng bẻ. Ông làm Mừng xốn xang quá. Nó chưa thấy ai nói với nó về chuyện học hành giống như ông.

- Dạ.

- Cháu có muốn bị khòh giống như ông không?

- Dạ, cháu không muốn. - Mừng rung rung đáp.

- Vậy cháu phải cố gắng lên! Cháu còn trẻ, lại là đứa bé ngoan, cháu cần phải có tương lai tươi sáng.

- Dạ.

Mừng lại "dạ". Ông Mười khòh làm nó cảm động quá. Ông còn khen nó ngoan nữa. Nó nghĩ nó sẽ cố. Nó sẽ thôi lười. Cháu gái ông Mười khòh tuy không thích nó nhưng ông quý nó là nó vui rồi. Ông đã đánh lên một que diêm trong đầu óc tối tăm của nó, khiến nó tự dung muốn ôn tập đến trường như ngày xưa quá.

- Cháu sẽ nghe lời ông chứ? - Ông Mười khòh ngừng khua gậy, cố quay

mặt về phía Mừng. Trông ông cử động thật vất vả.

- Cháu... cháu...

Mừng áp úng và cố tránh ánh mắt của ông. Mừng đã muốn gật đầu "Dạ, cháu sẽ đi học lại"

nhưng sự nhớ đến hoàn cảnh khó khăn của mình, nó lấp bấp mấy tiếng rồi ngậm miệng làm thinh. Nó không muốn nói dối ông Mười khòm. Ông vừa khen nỡ là một đứa bé ngoan, nó không thể hứa một đường làm một nẻo.

Mừng nhìn băng quơ cánh đồng bấp bên kia đường, bụng thon thót sợ ông thắc mắc. Tại sao cháu không trả lời ông". Nhưng ông Mười khòm đã không hỏi gì. Ông chỉ báo:

-Mặt trời lên cao rồi đó. Cháu đưa ông về nhà đi!

**

Sau lần trò chuyện đó, ông Mười khòm không nhắc gì đến chuyện học hành của Mừng nữa.

Ông không nhắc, Mừng đỡ lúng túng. Người làm nó lúng túng bây giờ là cháu nội của ông.

Thằng Bông tìm gặp Mừng, cự nự:

- Mà y xúi ông tao nuôi heo phải không!

Mừng ngơ ngác:

- Đâu có!

- Chắc là mà y xúi! - Bông nhìn lom lom vô mặt bạn - Mấy ngày nay ông tao không biết nôi chứng gì mà nặng nặc đòi nuôi heo.

- Ông mà y nói tao xúi hả?

- Không. - Bông đưa tay quẹt mũi - Ông tao chỉ bảo rảnh rồi không biết làm gì, mua cặp heo về nuôi cho đỡ buồn.

Mừng nhíu mày:

- Ông mà y sức khỏe như thế làm sao nuôi heo được.

- Thì vậy! Ba mẹ tao can thế nào ông tao cũng không nghe.

Hôm sau gặp ông Mười khòm, Mừng hỏi ngay:

- Nghe nói ông định nuôi heo hả ông?

- Ồ.

Mừng liếm môi:

- Ông đừng nuôi heo ông ạ.

- Sao thế cháu?

- Nuôi heo cực lắm. Ông lớn tuổi rồi, lại không nhiều sức khỏe. - Mừng đáp, tránh nhắc cái lưng còng của ông.

- Ông chịu cực từ nhỏ quen rồi, cháu à. Hơn nữa chăm mấy con heo làm ông thấy vui, thấy ý nghĩa hơn là cả ngày đi lòng vòng.

Ông Mười khòem vừa nói vừa khua gậy lộp cộp Nghe tiếng gậy, Mừng đoán là ông muốn bảo ý ông đã quyết, đừng ai can ngăn ông nữa. Mừng đành cười trừ:

- Vậy mỗi ngày cháu sẽ qua nhà phụ ông.

Khi nói như vậy, Mừng hoàn toàn không nghĩ nó sẽ giáp mặt với nhỏ Đào ở... chuồng heo nhà thằng Bông.

Lúc Mừng tới, trời lưng lửng chiều, thấy nhỏ Đào đang lom khom rửa chuồng.

Ở gần bên cạnh, hai con heo trắng hồng, mông nở; thân dài kêu Ừ ừ không ngừng. Ông Mười khòem đang loay hoay sửa sang máng ăn gần lối ra vào. Ba thằng Bông làm ở phòng thương nghiệp huyện, ít khi có nhà. Mẹ nó giờ này chắc đã ra đồng. Riêng thằng Bông chẳng biết tếch đi đâu.

Thoạt nhìn thấy nhỏ Đào, Mừng đã bủn rủn tay chân, chỉ muốn thối lui. Những ngày gần đây, hễ thấy nhỏ Đào qua nhà chơi với bà là Mừng lảng tuốt ra xa. Mừng không dám bắt chuyện với nhỏ Đào đã đành, nó cũng không muốn con nhỏ này trông thấy mình. Bây giờ không còn như hồi trước nữa. Bây giờ nhỏ Đào đã biết Mừng thích nó. nhỏ chẳng những không thích lại, còn bảo "Ông Mừng này lảng nhãng quá". Chỉ hình dung đến cảnh nhỏ Đào nói câu đó với thằng Bông là Mừng đã nóng ran cả mặt, và bản thân nghĩ: Chắc thể nào khi nói câu đó, môi con nhỏ cũng trề ra cả thước!

Nhỏ Đào đang cầm vòi nước cầm cúi xịt nên không nhìn thấy Mừng.

Mừng rón rén bước về phía ông Mười khòem vừa lấm lét liếc "công nương" của nó, mặt mày nhón nhác y như thằng trộm gà.

- Ông à. - Mừng cúi người xuống ông Mười khòm, thấp giọng - Ông làm gì vậy? Để cháu làm cho!

Mừng nói bằng giọng vo ve, cốt để nhỏ Đào không nghe thấy. Ông Mười khòm đâu có hiểu tâm trạng của thằng bé. Ông reo lên vui vẻ:

- A, cháu Mừng đây rồi!

Ông chi tay về phía nhỏ Đào:

- Cháu lại đằng kia rửa chuồng giùm ông đi! Để cháu Đào rảnh tay sửa soạn mấy bình thuốc diệt côn trùng cho ông.

Ngay khi ông ngoại nó vừa cất tiếng reo, nhỏ Đào đã quay mặt nhìn về phía Mừng. Mừng đoán được điều đó nên nó cứ cúi gằm đầu xuống đất cứ như thể mặt đất dưới chân nó có quá nhiều thứ để khám phá, và trong tư thế của người nghiên cứu địa chất đó nó lầm lũi đi về phía nhỏ Đào.

- Anh Mừng rửa sàn giùm em nha!

Nhỏ Đào vừa nói vừa nhét vôi nước vào tay Mừng, ngạc nhiên thấy thằng này cho đến khi cầm lấy chiếc vôi mặt vẫn không chịu ngẩng lên. Hay ảnh đi chơi với ông ngoại mình riết, ảnh cũng sắp bị khòm theo?- Nhỏ Đào bước ra khỏi chuồng, lo lắng nghĩ.

Ở lại trong chuồng, Mừng lo lắng theo kiểu khác. Bụng Mừng nơm nớp: nhỏ Đào không thích mình cũng không sao nhưng nếu nó cao hứng đem chuyện đó méc với ông ngoại nó chắc mình chỉ có nước độn thổ. Ông Mười khòm vẫn luôn tin nó là đứa bé ngoan; nếu ông biết được nó lẻo đẻo đi theo ông khắp làng trên xóm dưới chỉ vì nó mê tí cháu gái ông chắc ông thất vọng về nó lắm. Thực ra thì thoát đầu Mừng có ý như vậy thật. Nhưng sau một thời gian gần gũi ông, nó nhận ra nó quý mến ông thật lòng. Bây giờ đã biết chắc nhỏ Đào không thích mình, nó vẫn sẵn sàng giúp đỡ ông đó thôi.

Mừng vừa rửa chuồng vừa nghĩ lan man, nước văng tứ tung.

- Ướt áo em!

Nhỏ Đào cầm mấy bình thuốc đi vào, bị vôi nước trên tay Mừng lia một đường, bật la oai oái.

- Í, tôi xin lỗi!

Mừng lúng búng nói, lật đật hạ tay xuống.

Nhỏ Đào cười:

- Chuồng sạch rồi đó anh. Anh giúp ông em đưa mấy con heo ra ngoài đi, để em xịt thuốc.

Mùng bước qua ngăn chuồng kế bên, chỗ nhốt hai con heo, bất giác nhận ra lòng mình nôn nao quá. Nó nhắm mắt lại, thấy có cái gì đó đang cựa quậy trong lồng ngực. Đây là lần đầu tiên nó trò chuyện với nhỏ Đào. Dù nó chỉ nói có một câu thôi, nhưng vẫn là trò chuyện. Lần trước, khi nó nói "Coi chừng chó cắn" thì đó không phải là trò chuyện, vì chỉ có một mình nó mở miệng.

Thế ra trò chuyện với người mình thích cũng không khó lắm, Mùng hơi hớ nhủ bụng, miễn là mình phải làm điều gì đó cho người mình thích la toáng lên - như xịt nước tùm lum vô áo chẳng hạn.

Hai Mười Hai

Cho đến cuối buổi chiều thì cuộc trò chuyện giữa thằng Mừng và "công nương" của nó không chỉ gói gọn trong một, hai câu nữa.

Ông Mười khòm loay hoay một lát đã ôm ngực thở dốc. Cuối cùng, ông đành ngồi xuống chiếc ghế thấp trước cửa chuồng, tay tì lên đầu gậy, đóng vai "chỉ huy". Thằng Mừng và nhỏ Đào đóng vai "quân sĩ" lảng xãng chạy tới chạy lui.

Bạn cũng biết rồi đó, một đứa con trai và một đứa con gái làm việc bên nhau suốt hai, ba tiếng đồng hồ thì không thể không trò chuyện. Đã chuyện thì không thể không thỉnh thoảng nhìn nhau. Chúng nhìn nhau, thoạt đầu là thỉnh thoảng về sau chúng nhìn nhau nhiều hơn. Dần dà Mừng nhận ra "công nương" của nó là một con người lịch sự, tế nhị, dễ thương quá chùng chùng.

Suốt buổi chiều, nhỏ Đào không hề đả động gì đến chuyện "lãng nhãng" của Mừng. Gặp con nhỏ khác, nó đã thừa cơ hội này chửi Mừng tắt bếp rồi. Nhưng nhỏ Đào không làm vậy. Nhỏ không muốn làm Mừng xấu hổ. Nhỏ giữ thể diện cho Mừng. Nhỏ giúp mồm miệng Mừng trơn tru hơn.

Mặc dù đề tài Mừng trao đổi với nhỏ Đào từ trước tới nay chỉ loanh quanh hết "chó" tới "heo" nhưng như vậy cũng đã mãn nguyện lắm rồi. Thằng Khoa nói đúng, tụi con gái không giận lâu! Tụi con gái kiếp trước là tiên, kiếp này vẫn là tiên nhưng đội lốt người. Tụi nó hiền lành, thật thà, chất phác và đẹp như... tiên!

Vì nhỏ Đào là tiên nên chuồng heo nhà thằng Bông trong mắt Mừng đã biến thành chốn bồng lai tiên cảnh. Nó và nhỏ Đào hằng ngày trò chuyện giữa mùi phân heo thoang thoang nhưng với Mừng không có mùi hương nào trên đời thơm tho ngào ngạt hơn.

Mừng lạc vào cõi tiên, hí hửng như Lưu Nguyễn lạc Thiên Thai. Chiều nào nó cũng tót qua nhà thằng Bông và ở lì trong chuồng heo nhà thằng này đến tối mịt.

Ở dưới cõi trần, Khoa thắc mắc quá. Đã mấy ngày rồi nó không còn bắt gặp thằng Mừng và ông Mười khòm lảng vảng trên đường làng.

Một buổi sáng, Khoa chạy qua nhà Mừng, thấy thằng này đang ngồi đan cót trước hiên, cạnh chân lán lóc mấy ống nứa và một đồng nan đã chế.

- Làm gì vậy mày?

- Tao đan cót làm phen.

Khoa lướt mắt lên các bức vách nhà bạn, đoán thằng này muốn chằm lại mấy chỗ phen mục phòng mùa mưa sắp tới.

- Mày giỏi thật đấy! - Khoa gật gù - Trước nay tao cứ tưởng mày chỉ biết chơi.

- Giỏi gì đâu! Ông Mươi mới bày tao làm. - Mừng đáp, tay thoăn thoắt lật lên gài xuống các nan cót.

Khoa lắng nghe âm thanh tí tách phát ra dưới tay bạn, chớp mắt hỏi:

- Mấy hôm nay mày làm gì mà tao không thấy mày dắt ông Mươi đi chơi?

- Tao chơi nhà thằng Bông.

Mừng làm Khoa ngạc nhiên quá. Nó dựng mắt lên:

- Tinh cảm mày chuyển từ ông ngoại nhỏ Đào qua anh họ nhỏ Đào từ hồi nào vậy?

- Chuyển cái đầu mày! - Mừng hừ mũi - Tao qua đó phụ ông Mươi nuôi heo.

Ngay chiều hôm đó, Khoa đã có mặt ở chuồng heo nhà thằng Bông.

Khoa xuất hiện hoàn toàn bất ngờ. Nó đứng ngoài cửa chuồng, ánh mắt đi qua đi lại giữa Mừng và nhỏ Đào, miệng tùm tùm cười khiến Mừng nhột nhột quá. Cảm giác của Mừng lúc này y hệt cảm giác đang ăn trộm bị bắt quá tang.

Ngược lại với Mừng, nhỏ Đào reo lên hồn nhiên khi thấy Khoa:

- Anh Khoa đi mua heo hả? Anh chờ năm tháng nữa đi! Năm tháng nữa heo nhà em mới đẻ.

- Sao em biết năm tháng nữa heo đẻ?

- Biết chứ cháu! - Tiếng ông Mươi khò khè thành linh cất lên, Khoa không biết ông đến sau lưng nó từ lúc nào - Một tháng nữa, heo được phối giống, hơn trăm ngày sau thì sinh lứa đầu tiên, cháu à.

- Vậy hả ông!

Khoa vừa nói vừa đưa mắt quan sát chung quanh. Phát hiện mấy tấm cót che chung quanh chuồng, Khoa buột miệng "à" lên một tiếng. Hóa ra thằng Mừng đan cót là để chắn gió cho cái chuồng heo này! Không biết mấy bữa nay nhỏ Đào đã thích nó chưa mà trông nó y như đang làm rề nhà ông Mười! Khoa ghen tị nhủ, chợt nhớ đến nhỏ Trang.

Nhỏ Trang có thích mình không nhỉ?

Kể từ hôm gặp nhau bên bờ giậu mồng toi, mối quan hệ giữa Khoa và nhỏ Trang tiến nhanh như tên lửa. Hai đứa gặp nhau nhiều hơn, trò chuyện nhiều hơn, cười đùa nhiều hơn. Nhưng tất cả chỉ đến thế thôi. Tên lửa chỉ mới bay tới mặt trăng. Chẳng biết chừng nào mới tới được sao Hỏa.

Chưa lần nào Khoa dám nhắc lại với nhỏ Trang chuyện nó thích nhỏ, dù nhỏ đã hứa sẽ không lên án thói "lãng nhãng" của nó nữa. Khoa không nhắc, nhỏ Trang lại càng không nhắc. Vậy là sao ta? Nhiều lúc Khoa băn khoăn nghĩ. Làm sao để một đứa con trai biết được một đứa con gái thích mình? Nhỏ Trang không bảo mình "lãng nhãng" có thể do nó sợ mình buồn đó thôi. Nó giống như một cô giáo nhân từ không nữ bất học trò quý gồi hay một quan tòa độ lượng không nữ khép tội phạm nhân. Nó không giống một người này đang thích một người kia. Nếu nó thích mình hẳn nó đã nói nó thích mình như hôm trước mình nói mình thích nó. Đẳng này, nhỏ Trang không nói gì cả. Mỗi lần gặp Khoa, nhỏ Trang chỉ nói "Hôm nay trời gió ghê anh hả" hoặc hỏi "Chiều nay thầy Tám có tới dạy anh không?". Đại loại như vậy. Khoa chờ hoài mà chẳng nghe nhỏ Trang hỏi "Anh còn thích em nữa không?". Rầu gì đâu!

Vì những lẽ đó mà đứng nhìn thằng Mừng và nhỏ Đào quần quít bên nhau, lòng Khoa dâng lên một cảm giác gì đó rất khó tả, rất gần với cảm giác so bì, đố kỵ. Khoa ước gì nhà bà Chín Ghe cũng nuôi heo để nó có cơ chạy qua chạy lại. Nhưng bà chỉ nuôi gà. Gà thả trong vườn, chúng tự kiếm ăn, trời chạng vạng tự nhảy lên chuồng, Khoa chẳng có việc gì để ra tay nghĩa hiệp. Mon men tới gần chuồng gà có khi còn bị nghi ăn cắp trứng không chừng.

Khoa buồn quá. Đứng chơi cạnh chuồng heo một lúc, nó lạng lẽ bỏ về.

Thầy Tám ngồi đằng bàn đợi một hồi lâu mới thấy Khoa thập thò ló đầu vô cửa.

- Trò đi đâu về đó? - Thầy ôn tồn hỏi.

Khoa ngoan ngoãn:

- Dạ, em qua nhà bạn.

- Trò lấy tập ra học đi! Trễ gần nửa tiếng rồi đó.- Thầy Tám hắng giọng, tay cầm lên cuốn sách trước mặt.

- Dạ, bữa nay xin thầy cho em... nghỉ một bữa. -Khoa gãi tai - Khi nãy đi ngoài nắng em nhức đầu quá.

- Nhức đầu thiệt không đó? - Di Liên nhìn Khoa bằng ánh mắt nghi ngờ.

Khoa rúc mười đầu ngón tay vào mái tóc bù xù cố nặn ra vẻ nhăn nhó:

- Đầu cháu đang nhức như búa bổ đây nè.

Thầy Tám chép miệng, ân cần:

- Nhức đầu thì trò nằm nghỉ đi. Lần sau đi đâu trò nhớ đội nón nghe chưa!

- Dạ.

Nói xong, Khoa lần xuống bếp. Chẳng biết làm gì, nó bước ra sau hè; đứng ngó băng quơ qua nhà bà Chín Ghe, nghe gió chiều lùa buồn buồn qua khe tóc. Giờ này nhỏ Trang đang làm gì hả? Khoa tự hỏi, đưa tay lên véo tai một cái, nghe đau đau liền bỏ tay xuống.

Khoa thận trọng khua chân về phía giậu mồng tơi, mắt liếc chùng ra sân trước xem thầy Tám đã về chưa. Thấy thầy đạp xe ra ngõ là Khoa phải tức tốc vù vào nhà nếu không muốn dì Liên khám phá ra màn khai bệnh vờ vịt của Khoa.

Bên kia bờ giậu, nhỏ Trang đang ngồi trên chiếc đòn kê trước hiên, cặm cùi lật rau trong chiếc rổ tre. Chưa bao giờ Khoa thấy nhỏ Trang xuất hiện trước cửa nhà vào giờ này. Hằng ngày, nhỏ vẫn vo gạo lật rau nhưng nhỏ chỉ ngồi sau hè, kế giếng nước.

Khoa nhìn chăm chăm qua kẽ lá, nghe trái tim trong lồng ngực mình đập thình thịch. Đó là do Khoa đang nghĩ "lãng nhãng" trong đầu: Không phụ nhỏ Trang nuôi heo thì phụ nhỏ lật rau cũng được! Nếu chuyện ai nấy làm; còn khuya nhỏ mới thích mình!

Năm phút sau, Khoa đã có mặt trước nhà bà Chín Ghe sau một hồi chiến đấu quyết liệt với bản thân.

- Trang đang làm gì đó? - Khoa hỏi, giọng rụt rè vì đã lâu lắm nó mới đặt chân qua nhà "công nương" của nó.

Nhỏ Trang ngược lên, cười khúc khích:

- Anh thấy rồi mà còn hỏi!

Khoa đành cười theo:

- Tôi lật rau phụ Trang nha?

Không đợi nhỏ Trang trả lời, Khoa ngồi thụp xuống; thò tay nhặt mấy cọng rau muống xanh ngắt trong rổ.

- Anh có biết lật rau không đó?

- Lật rau mà không biết thì chỉ có nước vô rùng làm...

Bị chạm tự ái, Khoa hùng hổ tuôn một tràng. May mà đến phút chót, nó dừng lại kịp. Nếu nó phun ra chữ "cướp" thế nào nhỏ Trang cũng trêu "Thì anh từng vô rùng làm cướp đó thôi". Mặc dù thầy Tám đã minh oan cho nó nhưng chắc gì nhỏ Trang đã tin.

Thấy Khoa đang nói nửa chừng bỗng im bật, nhỏ Trang tò mò:

- Vô rùng làm gì hả anh?

- À, à... - Khoa chà tay lên mũi, ấp úng - Anh muốn nói là vô rùng làm... cúi ấy mà.

- Anh ưa nói giỡn quá à. - Nhỏ Trang chúm chím - Làm cúi còn khó gấp mấy lần lật rau lận đó.

Nhỏ Trang bình thường đã xinh. Khi cười chúm chím nó càng xinh gấp bội. Trong một lúc, Khoa cứ ngồi nhìn sững, quên cả lật rau.

Nhỏ Trang ngạc nhiên quay qua:

- Sao anh không lật rau đi?

Vừa quay qua thấy Khoa thộn mặt nhìn mình, nó liền hấp tấp quay lại. Từ đằng sau mái tóc dài bay ra một giọng thỏ thẻ:

- Mặt em có dính lọ nghẹ hả anh?

- Đâu có.

- Vậy sao anh nhìn em chăm chăm vậy?

Có một điều gì đó đang đập cánh trong đầu Khoa sau câu hỏi của nhỏ Trang. Khoa nghe đầu cổ nóng bừng bừng. "Công nương" của nó hỏi một câu giống như đẩy đưa. Có nên lặp lại là mình thích nhỏ không nhỉ? Hôm trước nhỏ báo nhỏ sẽ không mắng mình lãng nhãng; nhưng đó là nhỏ nói thể thôi, còn nhỏ nghĩ gì trong bụng làm sao mình biết được! Hay mình thú thật mình không thể nào rời mắt khỏi nhỏ chỉ vì khi mỉm cười gương mặt nhỏ bừng sáng như có nghìn tia nắng chiếu vào? Khoa nghĩ và nghĩ, nảy ra một ý rồi dập xóa để thay bằng một ý khác để rồi dập xóa tiếp, tâm trí rối bời.

Không, mình cứ nói là mình thích nhỏ! Đẳng nào mình cũng thổ lộ điều đó một lần rồi và nhỏ cũng đã biết rồi! Hơn nữa, mình về đây nghỉ hè đã được một tháng rưỡi. Mình chỉ còn ở chơi chừng mười lăm ngày nữa thôi. Trong thời gian ít ỏi còn lại có lẽ mình chẳng nào cơ hội nào nữa. Đúng rồi, mình sẽ lặp lại là mình thích nhỏ, rồi mình sẽ nói thêm là mình thích nhỏ ghê lắm, thích đến mức nếu nhà nhỏ nuôi heo như nhà ông Mười khòm mình sẽ không ngần ngại gì mà không chạy qua rửa chuồng, dọn phân mỗi ngày để được trò chuyện với nhỏ và được ngắm gương mặt nhỏ như hôm nay.

Khoa hít vào một hơi thật sâu, cắn môi thêm một cái để lấy can đảm rồi ngáp ngừng háng giọng:

- Trang này.

- Gì hả anh?

- Trang có biết tại sao tôi nhìn Trang như vậy không?

- Anh không nói làm sao em biết được.

Khoa nuốt nước bọt:

- Vậy tôi nói nha?

- Anh nói đi!

-Tại vì...

Ở đời; cơ hội đôi khi chỉ hiện ra trong tích tắc, nếu ta không kịp nắm lấy nó sẽ trôi tuột đi và lòng ta sẽ ngập tràn hối tiếc. Chàng Khoa của chúng ta đang rơi vào tình huống như vậy. Chàng nói năng lòng vòng quá. Muốn gì thì nói ngay từ đầu cho rồi; chàng bộc bạch tình cảm mà cứ như làm tập làm

văn trên lớp, trình bày phải lớp lang, nhập đề phải bóng bẩy.

Do vậy mà đợi cho tới khi chàng thốt được hai chữ "tại vì", chưa kịp nói tiếp thì bà Chín Ghe từ trong nhà bếp đã ra tới ngoài hiên:

- Lặt có rổ rau mà lâu vậy con?

Nhác thấy Khoa ngồi cạnh con gái, bà nhoẻn miệng cười:

- Khoa qua chơi hả con?

- Dạ.

Khoa bồi rồi đáp, cay đắng nhận ra số mình đúng là số con rận.

Đã vậy, bà Chín Ghe còn ngồi xuống cạnh hai đứa:

- Để mẹ lặt phụ cho nhanh!

Như cho vậy là chưa đủ khốn khổ khốn nạn với Khoa, nhỏ Trang ngược mặt nhìn nó:

- Anh nói tiếp đi! Tại vì sao hả anh?

Khoa than thầm trong bụng, không biết "công nương" của nó ngây thơ thật hay cố tình dồn nó vào chỗ chết. Khoa liếc bà Chín Ghe, quyết định nói dối - bằng một câu trái với lòng mình, vì vậy là câu mà Khoa căm thù vô hạn:

- Tại vì... khi này có một ruồi đậu trên chóp mũi Trang.

Khi thốt ra câu đó, Khoa có cảm giác gió mùa hè đang kéo về chật vườn và lòng nó bỗng dung ngập đầy lá rụng.

Hai Mươi Ba

Khoa về đến nhà, thấy chiếc xe đạp của thầy Tám vẫn còn dựng trước sân. Chắc thầy đang trò chuyện với dì Liên, Khoa thở phào và nó quyết định chạy qua nhà Mừng, xem thằng này đã về chưa.

Nhà thằng Mừng vắng teo. Khoa đi thẳng ra sau, thấy bà nó đang làm thức ăn.

- Mừng chưa về hả bà?

- Nó ở sau hè đó cháu.

Chỗ giếng đá cạnh gốc mít, Mừng mặc độc cái quần xà lỏn, đang xối nước ào ào lên đầu. Nó múc từng gàu nước xối mê mải, mắt nhắm tịt nên không thấy Khoa đứng bên cạnh tò mò dòm nó.

- Cười gì đó mày?

- Đầu mày dính phân heo hay sao mà mày tắm kỹ vậy?

- Bậy!

Mừng cuốn dây, mắc chiếc gàu vào cây cọc cạnh thềm giếng, rồi rút chiếc khăn trên dây phơi chà xát tứ tung lên người. Có cảm tưởng nó là một con mèo đang cố lau khô bộ lông dẫm nước.

Khoa ngồi lên thành giếng, ngó bạn. gheo:

- Mày phải chà tróc da may ra mới hết mùi!

Gặp lúc khác thế nào Mừng cũng giơ nắm đấm: "Tao đập mày nghe Khoa". Nhưng bữa nay Mừng đang có lăm ưu tư. Nên mặc Khoa chọc, nó không nói gì. Lau người xong, nó để nguyên chiếc quần ướt mềm ngồi xuống cạnh Khoa tặc lưỡi:

- Khi nãy lúc mày vừa đi thì thằng Bông về tới.

- Rồi sao?

- Nó và nhỏ Đào cãi nhau một trận toí bời.

Khoa nhướn mắt:

- Cãi nhau chuyện gì vậy?

- Cũng quanh chuyện... bánh mì thôi! Thằng Độc Nhãn Long ham ăn đó

có chuyện gì khác nữa đâu!

Gần một tuần nay, Bông đã thấy Mừng lảng vảng ở chuồng heo nhà nó. Nó biết Mừng đến để phụ ông nội nó nuôi heo. Trong thâm tâm, Bông biết lẽ ra nó phải cảm ơn thằng này, vì nhờ có Mừng nó mới có thể đi chơi lông bông mỗi buổi chiều. Nhưng khổ nỗi, nó lại mắc cái tật... thèm bánh mì. Thèm bánh mì mà không có tiền mua bánh mì, Độc Nhân Long chỉ còn cách tiếp tục bóc lột Hiệp Sĩ Rừng Xanh – là cái thằng thực ra còn khổ rách áo ôm hơn cả nó.

Bóc lột Mừng lúc này quá dễ. Bông đắc ý nủ bụng. Mừng thích nhỏ Đào, từng sẵn sàng mất một ổ bánh mì thịt để nhờ Bông bán tiếng giùm, bây giờ nhờ qua phụ ông nội nó, Mừng mới có dịp cận kề nhỏ em họ nó mỗi ngày. Không cho Mừng qua nữa chắc Mừng khóc thét.

Chính vì "âm mưu" như vậy nên hồi chiều canh lúc ông nội nó vừa đi vô nhà, Bông chạy vội ra chuồng heo sau vườn, gạ Mừng:

- Ngày mai mua cho tao một ổ bánh mì nha mày.
- Thằng này! Bánh mì hoài!

Dĩ nhiên khi Bông giờ trò trần lột, nhỏ Đào không có ở đó. Bông đã quan sát kỹ rồi: Em họ nó đang ngồi xắt rau cho heo đằng sau hè. Chỉ có mỗi thằng Mừng lui cui cột máng uống chỗ vách chuồng.

Bông quả không uống công từng... vào rừng làm cướp. Nó tính toán, sắp xếp đâu đó cẩn thận mới ra tay. Chỉ có điều nó tính không bằng trời tính. Nhỏ Đào đang xắt rau, lưỡi dao bỗng sút ra thế là một tay cầm cán một tay cầm lưỡi nó chạy ra kiếm thằng Mừng định nhờ thằng này sửa.

Đi gần tới chuồng heo, nó nghe Mừng to tiếng:

- Tao hết tiền rồi!
- Hết tiền thì kệ mày! - Tiếng thằng Bông còn to hơn.

Nhỏ Đào ngạc nhiên quá, nó rón rén đi sát tới vách chuồng, nhón chân nhìn qua khe liếp.

Ở vách đối diện, Bông đứng bên ngoài Mừng đứng bên trong, hai đứa đang đờ mắt tía tai cãi nhau.

- Hết tiền thì tao lấy gì mua bánh mì cho mày?

- Tao không cần biết! Ngày mai mày không "nộp" cho tao một ổ bánh mì thịt, tao sẽ không cho mày tới đây nữa.

Thoạt đầu, nhỏ Đào tưởng Mừng thiếu tiền Bông, bị thằng này đòi, Nghe hai đứa nói qua nói lại một hồi, nhỏ Đào ngó người ra. Hóa ra thằng anh họ của nó đang "đòi hồi lộ". Lý do lại lằng xẹt: để cho phép Mừng tới nhà phụ ông nó nuôi heo.

- Anh Bông vô duyên quá nha! - nhỏ Đào thò đầu ra nói lớn.

Bông giật mình ngược lên, chưa kịp nghĩ cách chống chế, nhỏ Đào đã bắt bình tiếp:

- Anh Mừng tới đây giúp ông mình mà anh còn gây khó dễ là sao?

Dĩ nhiên Bông cũng tự biết là mình vô lý. Chẳng qua do nó thèm bánh mì quá. Khi quá thèm muốn một thứ gì đó con người ta thường hành động bất chấp lý lẽ, nhất là với một người có... tiền sử làm cướp như thằng Bông. Nhưng thà để nó tự thấy nó sai. Người khác, đặc biệt khi người khác đó là vai em của nó, oang oang vạch ra cái sai của nó, nó đâu có chịu được. Thế là, như người ta nói "thẹn quá hóa cuồng", Bông đâm bướng:

- Kệ tao! Đây là nhà tao chứ không phải nhà mày nghe Đào! Cho ai tới hay không chớ ai tới là quyền của tao!

Thấy thằng anh họ mình giở giọng ngang phè, Đào tức muốn ứa nước mắt. Nó nói, giận dữ:

- Vậy để ngày mai em chạy lên bà Ký mua bánh mì cho anh. Được chưa?

Với Bông, miễn có bánh mì cho nó ăn là nó thỏa mãn, người mua là ai không quan trọng. Cho nó cười toe:

- Được.

Còn bổ sung:

- Mày nói phải giữ lời đó nha!

Mừng kể cho Khoa nghe đầu đuôi câu chuyện rồi ngượng nghịu kết luận:

- Nhỏ Đào làm tao mắc cỡ quá mày ạ.

- Mắc cỡ gì! Nó có tiền thì nó mua. Nó qua phụ bà mày hoài, nó thừa biết nhà mày nghèo rớt mồng tơi mà.

Mừng nhìn ra sân, chép miệng bâng khuâng:

- Tụi con gái sao lúc nào chúng cũng giàu hơn tụi con trai mày hả. Tụi nó lúc nào cũng có tiền.

Khoa nhún vai:

- Tại tụi mình có đồng nào là tiêu bég đồng nấy. Tụi con gái khác mình. Tụi nó thích để dành.

- Ồ há! - Mặt Mừng thoát lộ vé ngẩn ngơ - Hôm nào hái rau hay bắt gà đem ra chợ bán, bà tao đều cho tao tiền nhưng tao xài nhoáng một cái là hết sạch. Tao cũng muốn để dành, nhưng không tài nào làm được.

Khoa gật gù, giọng hiểu biết:

- Tụi con gái cũng thích ăn vặt như tụi mình nhưng tụi nó giỏi nhịn thèm.

Nhớ đến nhỏ Đào, tự dưng Mừng nghe sống mũi mình cay cay:

- Tội tụi nó ghê mày há.

Khoa lườm bạn:

- Tụi nó giỏi nhịn thèm thì tụi nó giàu, tội gì mà tội!

Mừng hít vô một hơi:

- Nhưng nhỏ Đào nhịn thèm rồi cuộc lại lấy tiền mua bánh mì thay cho tao.

- Tại nó thích mày.

Khoa phang một câu khiến Mừng đỏ mặt:

- Không dám đâu! Nó bảo tao lãng nhăng thì có!

Khoa vỗ vai bạn:

- Đó là chuyện mấy hôm trước, biết đâu bây giờ nó quay lại thích mày!

Mừng không biết Khoa nói thật hay đùa nhưng bụng cũng thấy khoai khoái. Ồ nhỉ, biết đâu Khoa đúng! Nếu nhỏ Đào nghĩ mình lãng nhăng, mấy hôm nay nó đâu có nói cười vui vẻ đến vậy. Nó còn bỏ tiền mua bánh mì cho thằng Bông để mình có điều kiện gặp gỡ nó thường xuyên nữa.

Đầu óc miên man, Mừng không biết nó đang thả hồn bay xa. Nó không biết bạn nó đang kín đáo nhìn nó qua khóe mắt.

Quả như Khoa chờ đợi, sau một hồi im lặng Mừng bỗng buột miệng, bần thần:

- Làm sao biết được nhỏ Đào thích tao hả mày?

- Dễ ợt!

- Dễ? - Khoa làm Mừng ngạc nhiên quá.

- Ồ. - Khoa nhiệt tình - Để tao chỉ cách cho mày!

Rồi Khoa lấy giọng nghiêm trang:

- Ngày mai lúc hai đứa mày rứa chuồng heo, mày hãy nhìn chăm chăm vào mặt nó.

- Chi vậy?

- Chi vậy cái đầu mày! - Khoa gắt - Mày có im miệng để tao nói tiếp hay không?

- Ồ, tao im! - Mừng rói rít - Mày nói tiếp đi!

- Mày cứ nhìn như thế một lát thế nào nó cũng phát hiện ra. Chắc chắn nó sẽ hỏi "Sao anh nhìn em chăm chăm vậy? Mặt em có dính lọ nghe hả?" Khi đó mày sẽ đáp là mày không thể nào rời mắt khỏi nó chỉ vì gương mặt nó bùng sáng như có nghìn tia nắng chiếu vào.

- Vậy thôi hả?

- Vậy thôi. Câu đó tao học được trong sách, có giá trị bằng nghìn lời tỏ tình. Phải thích một người nào đó ghê lắm mình mới thấy mặt họ sáng trưng như vậy. Còn không, mặt họ tối om om. Lần trước thằng Bông nói giùm mày. Lần này coi như mày nói trực tiếp luôn.

Mừng nhìn bạn, phân vân:

- Chỉ vậy làm sao tao biết được nó có thích tao hay không?

- Sao không biết! - Khoa hừ giọng - Nếu vẫn không thích mày, nó sẽ tiếp tục mắng mày là đồ lãng nhãng. Còn nếu thích mày, nó sẽ mỉm cười then thùng quay mặt đi chỗ khác.

Tới đây thì Mừng bị thuyết phục hoàn toàn. Nó gật đầu:

- Ồ, hay đấy! Để ngày mai tao thử.

Hai Mươi Bốn

Khoa bày mẹo cho Mừng chẳng qua nó muốn dò xem kết quả thế nào.

Hồi nãy, lúc ở bên nhà bà Chín Ghe, Khoa đã định nói với nhỏ Trang câu này nhưng nó mãi vòng vèo nên cơ hội trôi qua mất.

Sẵn dịp này, Khoa xúi Mừng nói trước. Nếu Mừng làm theo lời Khoa mà đạt kết quả tốt, hôm nào gặp nhỏ Trang nó sẽ yên tâm "xỏ" câu đó ra.

Chiều hôm sau, Khoa ngồi học với thầy Tám mà người cứ nhấp nha nhấp nhồm. Học xong là nó tót ra ngoài ngõ đứng nhìn về phía nhà thằng Bông, thấp thỏm chờ đợi. Nó chạy ra chạy vô mấy lần, vẫn chưa thấy bóng dáng thằng Mừng đâu.

Có lúc sốt ruột quá Khoa tính chạy qua nhà thằng Bông xem Mừng đang làm gì trong chuồng heo nhưng Khoa cố kềm mình lại. Khoa sợ Khoa xuất hiện đúng lúc Mừng đang "nhìn chăm chăm" vào mặt nhỏ Đào thì hỏng bét.

Bữa đó Khoa đợi Mừng đến chạng vạng. Ăn cơm tối xong vẫn chưa thấy Mừng qua tìm mình, Khoa quyết định nhảy hàng rào lần sang nhà bạn.

Hóa ra Mừng đã về nhà từ lâu. Khi Khoa vào tới trong sân đã thấy Mừng ngồi thù lù một đống trên chiếc chõng tre kê trước hiên.

- Về hồi nào vậy mày! - Khoa đá vô chân bạn.

- Về lâu rồi.

- Sao mày không qua nhà tao?

- Qua làm gì?

Câu hỏi vắn của Mừng làm Khoa thộn mặt. Nó nhìn lom lom vào mặt bạn:

- Ừa, vậy hồi chiều mày chưa nói câu đó với nhỏ Đào hả?

Mừng thở ra:

- Nói rồi.

Khoa đá bạn cái nữa:

- Nói rồi thì chạy qua báo cho tao biết kết quả chứ?

- Có kết quả gì đâu mà báo. - Mừng trả lời xụi lơ.

- Sao vậy? - Khoa nheo mắt - Nhỏ Đào lại mắng mày lằng nhằng hả?

- Không.

Mừng làm Khoa thắc mắc quá. Thái độ của thằng này làm Khoa chả hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao. Khoa cảm giác như mình đang đi trong sương mù.

Khoa liếm môi, nghi ngờ:

- Mày có nói đúng cái câu tao bày cho mày không đó?

- Đúng mà. - Mừng nhăn nhó.

- Câu gì mày nhắc lại tao nghe coi!

Khoa gặng hỏi hoài làm Mừng bực mình. Nó ngoác miệng tuôn một lèo:

- Nói chung là tao làm đúng y như lời mày dặn, không sai chút nào hết á. Lúc tao và nó đang ngồi trộn thức ăn cho heo trước cửa chuồng, tao trở mặt nhìn trần trời vào mặt nó. Một lát nó ngẩng lên thấy tao nhìn ghê quá, liền thắc mắc. Nó thắc mắc như mày nói "Mặt em dính lọ nghe hay sao mà anh nhìn em chăm chăm vậy?". Nghe vậy tao mừng quýnh, nhanh nhẩu thốt ra cái câu mày mớm. Tao nói tao không thể nào rời mắt khỏi nó chỉ vì gương mặt nó bừng sáng như có nghìn tia nắng chiếu vào...

Khoa hỏi hộp chen ngang:

- Thế là nó bẽn lễn quay mặt đi phải không?

- Nó chẳng bẽn lễn gì cả. Nó bĩu môi trách "Vậy mà anh không biết chạy vô nhà lấy cho em cái nón". Tại lúc đó tụi tao ngồi ngoài cửa chuồng, nắng đang chiếu vô mặt nó thật.

Khoa không ngờ câu chuyện của Mừng lại xoay ra như thế. Khoa ôm bụng cười bò. Khoa cười đến đau cả bụng vẫn không ngừng được. Mừng liếc bạn, giọng quàu quạu:

- Cười đủ rồi đó mày!

Khoa cố hãm đà cười, nhưng cổ họng vẫn phát ra những tiếng "hic, hic".

- Cái đó là do số mày xui. - Khoa đặt tay lên vai bạn, an ủi - Thôi, để tao bày cho mày cách khác.

- Khỏi! - Mừng hất tay Khoa ra, mặt hầm hầm - Tao sẽ tự có cách của tao.

Mừng chưa nghĩ ra cách thì một biến cố xảy ra Ông Mươi khòem mắt.

Ông Mười khòm qua đời thật đột ngột, tuy vậy cả làng không ai ngạc nhiên. Vì ông là người già nhất làng. Ông xưa nay đi đứng lom khom, nhiều lần ngã xuống ruộng suýt chết; may mà lần nào cũng có người cứu kịp.

Trừ những người thân trong gia đình ông, người khóc ông nhiều nhất là thằng Mừng. Vì nó là người gắn bó với ông nhất. Vì nó thương ông. Và vì ông cũng rất thương nó. Ông dạy cho nó bao nhiêu là lời hay lẽ phải.

Sau khi ông Mười khòm mất cả tuần lễ, Khoa gặp Mừng vẫn thấy mắt nó hoe hoe đỏ.

Khoa qua nhà Mừng chơi, thấy bạn ngồi buồn xo, liền lấy vai huých vai nó:

- Ra sông Đá Nhọn bơi đi mày!

Mừng trả lời bằng cái lắc đầu; mặt vẫn dàu dàu.

- Hay xách ná vô Gò Thung bắn chim chơi? -Khoa tiếp tục gạ gẫm.

- Tao hết thích bắn chim rồi.

Đã lâu lắm, Khoa và Mừng không đi bơi, không đi bắn chim và không chơi những trò tụi nó vẫn thường chơi mỗi độ hè về. Chỉ mới đây thôi, những ngày đầu tiên Khoa đặt chân về quê ngoại, hai đứa còn háo hức rủ nhau đi long nhong khắp nơi. Nhưng kể từ khi Khoa và Mừng phát hiện ra nhỏ Trang và nhỏ Đào "trông khang khác" và "dễ thương ghê", tụi nó không còn hào hứng với những trò chơi từng khiến tụi nó mê say nữa. Giã từ trò chơi tuổi nhỏ, bây giờ Khoa thích leo lên cây ổi còn Mừng thích chui vô chuồng heo hơn.

Ông Mười khòm qua đời, Mừng càng chẳng muốn đi đâu. Nó chỉ muốn ngồi một chỗ để gặm nhấm nỗi buồn.

- Ông Mười chết tội lắm. - Tự nhiên Mừng nói, giọng hiu hắt, như không phải nói với Khoa mà nói với chính mình - Nửa đêm nghe gió thổi lộng lộng trên mái tranh, ông sợ heo trong chuồng bị lạnh, tại hồi chiều có một tấm cốt bị rớt mà tao chưa kịp treo lên, nên ông lò dò xách đèn ra chuồng. Chắc ông định cột lại tấm cốt nhưng trời tối khiến ông vấp té ngay cửa chuồng không một ai hay biết. Tờ mờ sáng, mẹ thằng Bông ra sau hè rửa mặt đã thấy ông chết rồi.

Lòng Khoa trĩu nặng theo từng câu nói của bạn. Nó thở hắt ra:

- Sao mà biết chuyện này?

- Nhỏ Đào kể tao nghe.

Mùng đáp trong tiếng nấc. Và khi nói tiếp thì nó òa ra khóc:

- Nhỏ Đào còn bảo ông ngoại nó nuôi heo là vì tao. Ông tâm sự với nhỏ Đào như vậy, ông muốn giúp tao nhưng ông không có tiền. Ông chờ heo đẻ, bán vài lứa heo con để có tiền giúp tao đi học lại.

Khoa ngồi im nghe Mùng kể, mắt bắt giác cay cay. Khoa rờ tay lên má, thấy gò má ươn ướt mới hay mình đã khóc. Bây giờ thì không chỉ Mùng thương ông Mười khòm. Khoa cũng thương ông. Nó thương ông vì ông thương bạn nó. Nó thương ông vì ông là người tốt. Chỉ tiếc là khi nó biết thương ông thì ông không còn nữa.

Mùng đã thôi khóc. Nó ngồi im lặng bên cạnh Khoa, ngó mông lung ra ngõ bằng ánh mắt thần thờ như chờ đợi ai. Chắc nó đang hồi tưởng lại trong buồn rầu bóng dáng ông Mười khòm thấp thoáng trên đường làng những ngày trước đây.

Khoa nhìn bạn, tự dưng nghe nỗi buồn rút tóc. Và nhận ra khi buồn thật buồn, con người ta buồn đến từng sợi tóc. Tóc cũng biết buồn, lạ ghê!

Hai Mươi Lăm

Ông Mười khòem rất thương thằng Mừng, hẳn thế.

Ngay cả khi đã chết đi, ông vẫn tiếp tục phù hộ nó. Cho nên bên cạnh nỗi buồn, ông đem lại cho nó niềm vui.

Trưa ngày thứ ba kể từ hôm sụt sùi trên chiếc chõng tre, Mừng hí hửng chạy qua nhà Khoa.

Mặt mày sáng trưng, Mừng khoe với Khoa hồi sáng khi qua phụ bà Mừng quét sân, nhỏ Đào nhắc lại với Mừng những lời ông ngoại nó tỉ tê với nó và khẳng định "Em sẽ tiếp tục thực hiện ước mơ dang dở của ngoại em". Lúc đó, Mừng lại "Tức là Đào tiếp tục qua nhà thằng Bông chăm sóc hai con heo?" Nhỏ Đào gật đầu "Ồ, Và sau đó em lấy tiền bán heo giúp anh đi học tiếp".

Khoa hỏi hộp:

- Rồi mày nói sao?

- Tao kêu lên "Í, không được đâu!".

Khoa chớp mắt:

- Sao không được?

- Nhỏ Đào cũng hỏi y như mày. Nó tròn mắt nhìn tao "Sao không được!".

Tao nói: "Còn ba mẹ Đào, và cả ba mẹ thằng Bông nữa chi! Ai mà chịu!".

Nhỏ Đào báo "Anh đừng lo! Lúc mới đem cặp heo về, ngoại em đã tuyên bố trước cả nhà rồi, rằng tiền bán heo sau này ngoại cho em để dành". Tao hỏi

"Nhà thằng Bông không ai nói gì sao!". nhỏ Đào bảo "Cậu mợ em chỉ cười.

Nhà cậu mợ em khá giả hơn nhà em nhiều mà anh". Nó nói thêm "Chỉ có anh Bông là lười, nghe vậy anh phó mặc cho em chăm mấy con heo".

Theo lời thằng Mừng, lúc đó nhỏ Đào nhìn nó cười cười:

- Nhưng em đâu có cần anh Bông! Có anh chăm sóc hai con heo với em là được rồi.

Nhỏ Đào nói câu đó chắc chẳng có ẩn ý sâu xa gì. Nhưng Mừng sững sờ cả người. Nó vung tay, hào phóng:

- Tôi sẽ tiếp tục qua phụ với Đào. Nhưng mai mốt báo được heo, Đào

không cần đưa tiền cho tôi. Đào cứ giữ lấy đi.

Nhỏ Đào khẽ lúc lắc hai bím tóc:

- Đây là ý của ngoại em mà anh.

Thấy nhỏ Đào đem ông ngoại ra làm bằng chứng, Mừng hết ham phản đối. Mừng nhớ ông Mười khòm từng bảo nó "Cháu còn trẻ, lại là đứa bé ngoan, cháu cần phải có tương lai tươi sáng", ông thương Mừng, ông muốn Mừng đi học. Vì vậy ông gắng nuôi heo để giúp Mừng "có tương lai tươi sáng" và ông qua đời cũng chính vì điều đó. Mừng không thể phụ lòng ông được. Nó nhìn nhỏ Đào, gật đầu:

- Ồ, tới lúc đó rồi tính!

Bỗng dưng Mừng hỏi, thực ra nó không hỏi (vì nó không đủ gan dạ để hỏi), chỉ là câu hỏi tự động trượt khỏi môi nó - giống như người ta đánh rơi một que kem đang ngậm nơi miệng:

- Vậy còn ý của Đào thì sao?

- Em cũng giống ngoại em thôi. - Nhỏ Đào cắn môi. - Em muốn anh đi học lại.

Nhỏ Đào làm Mừng cảm động quá. Trước nay Mừng tưởng chỉ có mỗi ông Mười khòm thương Mừng. Hóa ra cháu gái ông cũng tốt bụng y hệt ông. Cháu gái ông biết thừa Mừng không phải là "đứa bé ngoan" (nó từng lên án Mừng "lãng nhãng") nhưng nó vẫn thật bụng muốn Mừng "có tương lai tươi sáng". Nó không muốn Mừng "suốt đời chỉ nhìn xuống đất, không thể ngược mặt lên trời như thiên hạ".

Từ cảm động, Mừng chuyển qua phấn khích. Bao giờ cũng vậy, khi hưng phấn quá mức con người ta thường đánh mất khả năng kềm chế. Con người ta đâm ra ba hoa chích chòe. Mừng cũng vậy. Nó tí tởn, bắt đầu giở giọng bông phèng, vừa nói nó vừa cúi đầu kính cẩn:

- Công nương thật là tốt. Kẻ hèn này xin cảm tạ công nương.

Mừng chắc mẫm khi thấy mình pha trò, "công nương" của nó sẽ toét miệng ra cười. Nào ngờ nhỏ Đào há hốc miệng, ngơ ngác:

- Anh vừa nói gì?

- Tôi nói tôi cảm ơn Đào.

- Không phải. - nhỏ Đào lắc đầu - Cái câu vừa rồi kia. Câu gì mà có "công nương" ấy!

-Tôi nói đùa ấy mà.

Nói xong, Mừng cố nặn ra một nụ cười giả lả, ra cái điều sống trên đời ai mà chẳng có lúc đùa, nếu không đùa thì cuộc sống sẽ chán như kiếp con gián.

Nhưng nhỏ Đào chẳng có vẻ gì thích đùa. Nó nghiêm mặt lại, và hỏi bằng giọng của cảnh sát điều tra:

- Vậy hôm trước anh chặn đường em ở trong rừng phải không?

Từ lúc phát hiện nhỏ Đào tốt với nó không thua gì ông Mười khòm; đầu óc Mừng lơ lơ lửng lửng như quả bóng bay. Mừng quên bém chuyện nó đi làm cướp, tệ hơn nữa là quên cả chuyện nó vung gươm chặn đường nhỏ Đào khiến con nhỏ này sợ cả mật. Nó cũng quên phắt lúc đó hễ nó mở miệng ra là y như rằng một điều "kẻ hèn" hai điều "công nương".

Câu hỏi bất ngờ của nhỏ Đào làm Mừng toát mồ hôi hột. Quả bong bóng thành linh bị gai đâm lủng, xì hơi và rớt xuống đất.

Trong nháy mắt, vé sừng sốt trên mặt nhỏ Đào nhảy qua mặt Mừng, Mừng há miệng ra, ngậm lại rồi há ra, chỉ để thốt lên những tiếng ú ớ y như bị ai nhét giẻ vào mồm.

Ánh mắt nhỏ Đào tiếp tục bám chặt gương mặt đang lo lắng của Mừng:

- Anh khai thật đi! Bữa đó ngoài anh và anh Khoa, người còn lại là ai?

Mừng lắp bắp:

- Ờ., ờ... đưa thứ ba... là... thằng Bông.

- Trời! - nhỏ Đào kêu lên sừng sốt.

Sực nhớ đến câu chuyện Khoa kể, Mừng như kẻ chết đuối vớ được cọc:

- Có gì đâu mà Đào la trời! Tôi và thằng Bông giúp cho thằng Khoa tập kịch thôi mà. Thầy Tám đã nói rồi đó.

Nhỏ Đào mãi lo "bắt cướp", quên bằng lời giải thích hôm nào của thầy Tám. Nghe Mừng nhắc, nó buột miệng lên một tiếng, mặt dịu lại. Nhưng rồi mà nó lại nhướn lên:

- Bữa đó anh là người nói câu "Công nương đừng sợ. Kẻ hèn này không

phải là ma" phải không?

- Ồ. - Mừng liếm môi, dè dặt đáp.

Nhỏ Đào hăng giọng:

- Rồi anh nói "Kẻ hèn này là Hiệp Sĩ Rừng Xanh, nguyện suốt đời..."

Đang hào hứng kể tội đối phương, chợt nhận ra ý tứ trong câu nói, nhỏ Đào ngưng bật, mắc cỡ ngoảnh đầu đi chỗ khác.

Câu nói tình tứ đó khi nhắc lại ai mà không mắc cỡ, người nghe cũng thế mà người nói cũng thế. Cho nên nhỏ Đào ngoảnh mặt đi thì Mừng cũng ngoảnh mặt đi, mặc dù để đứa này không nhìn thấy đứa kia chỉ cần một đứa ngoảnh mặt là đã đủ.

Mừng ngó lơ, bụng than khổ thầm: Chết rồi! Mấy hôm nay nó đã quên chuyện mình lãng nhãng, bây giờ mình bép xép làm chi cho nó nhớ lại! Ngu ơi là ơi!

Nhỏ Đào ngó lơ, bụng băn khoăn: Anh Mừng nói "nguyện suốt đời bao bọc công nương" là có ý gì vậy ta?

Dĩ nhiên nhỏ Đào cũng lờ mờ đoán ra ý nghĩa chứa đựng trong câu nói đó, nhưng sau khi quay mặt đi một hồi thì trong lòng nó sự tò mò dần dần thay thế cho sự mắc cỡ. Nó ngập ngừng hỏi, vẫn không quay lại:

- Anh nói câu đó là có ý gì vậy?

Thoạt đầu Mừng định "chạy tội" bằng cách trả lời rằng nó nói câu đó chả có ý gì hết, chỉ là bắt chước một câu nói trong truyện thôi, bà con cô bác đừng có nghĩ xấu cho nó. Định bụng như vậy nhưng đến phút chót tự nhiên Mừng nghe ngực mình tung tức, một cảm giác nghèn nghẹn dâng lên nơi cổ. Một cảm giác rất gần với sự ám ức xen lẫn tủi hờn. Nó nhớ nó đã tốn cho thằng Bông một ổ bánh mì thịt để rồi cuộc cãi nó nhận được là sự lên án của nhỏ Đào. Mà để có ổ bánh mì đó, nó đã phải ăn cắp tiền của bà nó, bị bà nó phát hiện và mắng cho một trận nên thân.

- Tôi... lãng nhãng đó mà. - Mừng đáp, giọng đong đầy hờn giận.

- Anh nói gì em không hiểu. - Nhỏ Đào tròn xoe mắt.

Mừng âm ức:

- Hôm trước Đào bảo tôi lãng nhãng mà bây giờ lại nói không hiểu!

- Em bảo anh lăng nhăng hỏi nào?

- Đào không nói thẳng với tôi nhưng Đào nói với thằng Bông.

Mặt nhỏ Đào càng lúc càng ngẩn ngơ:

- Em có nói gì về anh với anh Bông đâu?

- Có. - Mừng mím môi - Đào bảo "Ông Mừng này lăng nhăng quá".

- Anh Bông kể với anh vậy hả?

- Chứ còn ai!

- Anh Bông bịa đó, anh đừng tin! - Nhỏ Đào giậm chân - Sao tự nhiên em lại nói anh như vậy!

- Ai bảo là tự nhiên! - Mừng gân cổ - Tại tôi nhờ thằng Bông nói với Đào là tôi... tôi... thích Đào chứ bộ.

Đang hùng hổ, nửa câu sau Mừng đột nhiên ập úng, giống như chiếc xe đang chạy ngon trớn bỗng nhìn thấy ổ gà trước mặt, cố thắng lại nhưng không kịp nên cứ giật cục và nảy tung tung. Mặt Mừng nóng ran, cảm giác xấu hổ lấp đầy người nó khiến nó suýt chút nữa đưa tay lên bịt mắt. Buột miệng xong nó mới nhận ra những gì nó vừa nói không khác nào một lời tỏ tình. Trong một phút, Mừng bỗng ước giá mà nó chưa nói ra câu đó. Nó hoảng hồn nhắm mắt lại, chờ sét đánh xuống đầu.

Nhưng nhỏ Đào có vẻ không xem thú nhận của Mừng là điều gì ghê gớm. Nó chỉ ngạc nhiên:

- Em có nghe anh Bông nói gì đâu.

Y như đột ngột bị nhúng nước lạnh, Mừng mở bừng mắt ra, người bất giác tỉnh như sáo. Và nó lật đật hỏi, còn ngạc nhiên gấp mấy lần nhỏ Đào:

- Ủa, nó không nói gì với Đào hết hả?

- Không.

- Vậy Đào không có bảo tôi lăng nhăng hả?

- Không.

- Thằng Bông này! - Mừng gầm lên, tức tối - Tôi phải đòi lại ổ bánh mì mới được.

- Bánh mì gì vậy anh?

Vừa cất giọng, nhỏ Đào chột "à" lên một tiếng:

- Em hiểu rồi, hóa ra là anh "hồi lộ" anh Bông...

Trong khi Mừng đứng chết trân, nhỏ Đào vẫn nhỏ nhẹ:

- Lần sau muốn nói gì anh cứ nói thẳng với em. như vậy anh khỏi phải tốn tiền mua bánh mì.

Được "công nương" động viên, nhất là từ khi biết "công nương" của nó không hề lên án nó "lãng nhãng" như nó vẫn nơm nớp mấy ngày nay, Mừng cảm thấy tự tin lên rất nhiều. Nó bấm mười đầu ngón chân xuống đất, cố giữ giọng đừng run:

- Lần sau tôi cũng nói câu đó thôi.

- Nói câu anh thích em ấy hả?

- Ờ.

Mừng gật đầu, sung sướng khi thấy nhỏ Đào không còn bẽn lẽn như lúc đầu. Thái độ tự nhiên của nhỏ Đào bơm vào lồng ngực Mừng thêm mấy chục gòram can đảm. Nó nhìn nhỏ bạn, chớp mắt:

- Còn Đào thì sao?

- Sao là sao?

Mừng cắn môi:

- Đào có thích tôi không?

- Thích chứ.

Nhỏ Đào mím cười:

- Thời gian qua anh giúp đỡ ngoại em bao nhiêu là chuyện nè. Rồi anh phụ em chăm sóc hai con heo nữa nè.

Nhỏ Đào nói như giải thích. Nó còn nói thêm gì đó nữa nhưng Mừng không nghe thấy. Trong phút chốc tai nó như ù đi. Nó không nghe thấy cả tiếng gió lùa qua khe lá lẫn tiếng ve râm râm trên các tàng cây trước ngõ.

Trong đầu nó chỉ vang vang hai chữ "Thích chứ". Vang tới cả trăm lần như vậy.

Hai Mươi Sáu

Khoa bắt gặp mình ghen tị khi nghe Mừng kể chuyện thích qua thích lại giữa nó và nhỏ Đào.

Tự dung Khoa thấy buồn quá. Khoa thích nhỏ Trang trước, sau đó mới đến lượt thằng Mừng thích nhỏ Đào. Vậy mà bây giờ đưa đi sau lại đến đích trước, còn đưa đi trước là Khoa tới lúc này vẫn chưa biết cuộc đời mình sẽ trôi dạt về đâu.

Nhỏ Trang hứa sẽ không lên án Khoa "lãng nhãng" nhưng nhỏ không nói cho Khoa biết là nhỏ có thích Khoa hay không. Nhỏ Đào khác. Mừng hỏi "Đào có thích tôi không?", nhỏ Đào khẳng khái trả lời "Thích chứ". Thật là sung sướng quá đi mất! Mà Mừng là ai? Là chúa cù lằn, suốt đời chỉ mong chui vào rừng làm cướp để đón đường nhỏ pào nói vài câu trong lốt người bị mặt. Cả tháng nay Khoa toàn phải đóng vai quân sư, bày vẽ cho Mừng từng chút một. Thế mà bây giờ tên đệ tử khờ khờ lại qua mặt sư phụ vèo vèo, bảo Khoa không âm ức sao được!

Mừng bỏ về từ lâu nhưng Khoa vẫn không buồn nhúc nhích. Nó thù người trên bậc thêm đưa mắt nhìn ra sân nắng. Trước cổng nhà ông nó, đôi chim chiền chiện từ đầu bay về đậu trên bờ giậu, ngựa cỏ hót chào mặt trời ban trưa. Lạ ghê, tiếng chim lảnh lót thế mà Khoa thấy lòng mình vô cùng tịch mịch.

Nếu ai quan sát Khoa lúc này sẽ thấy mặt Khoa giống như bầu trời mùa đông dù Khoa đang ngồi giữa mùa hè.

Một lát sau, bầu trời mùa đông đó bớt xám đi một chút, rồi hừng nắng lên một chút, lát sau thì hình như có mặt trời ló ra. Sự thay đổi thời tiết trên mặt Khoa bắt nguồn từ việc Khoa chợt nhớ là nó chưa từng hỏi nhỏ Trang cái câu thằng Mừng vừa hỏi nhỏ Đào. Ồ, mình không hỏi "công nương" của mình "Trang có thích tôi không?" thì nhỏ Trang đâu có cơ hội hớn hờ reo lên "Thích chứ". Biết đâu nhỏ Trang đang nôn nóng bày tỏ tình cảm với mình nhưng mình không hỏi nó đành phải ngậm tằm. Nó là con gái, nó đâu có dám lên tiếng trước, tội nó ghê!

Như có đôi cánh vừa mọc ra dưới chân, Khoa đứng bật dậy, co căng nhảy

tung tung. Nhảy chán, Khoa lại giang hai tay quay vòng vòng. Khoa chỉ thôi múa may khi dì Liên thò đầu ra cửa, nhướn mày gọi:

- Cháu đang làm trò khi gì đó! Vô ăn cơm!

Dì Liên dạo này tỏ ra dễ chịu đặc biệt với Khoa. Dì ít quát mắng Khoa hơn trước. Thậm chí nhiều hôm Khoa chạy qua chơi nhà thằng Bông, bỏ cả buổi học, khi đun đầu vô cửa, dì chỉ mắng lấy lệ:

- Thằng khỉ này! Mày đi đâu mà để thầy Tám đợi cả buổi thế hử?

Chắc biết mình chỉ ôn lại chương trình năm ngoái nên dì không khát khe với chuyện học của mình lắm! Khoa nghĩ và hôm sau nó lại chuồn đi chơi tiếp.

Dì Liên dễ chịu, thầy Tám cũng dễ chịu. Nhỏ Trang nói với Khoa là thầy Tám bây giờ khác xa hồi xưa. Đã lâu rồi thầy không đánh học trò. Thầy cũng thôi quát tháo và mắng mỏ. Ngay cả những đứa lười làm bài tập, thầy cũng không buồn trách phạt. Thầy chỉ nhẹ nhàng dặn dò và khuyên nhủ. Trông thầy hiền lành và vui vẻ lắm!

Trang bảo thế và túm tùm kết luận: Chắc có một ông Bụt vừa nhập vào người thầy!

Chính vì đồng ý với kết luận của nhỏ Trang nên trưa nay ăn cơm xong, Khoa leo lên phản nằm lăn qua lăn lại rồi thừa lúc dì Liên đi ra nhà sau Khoa tót xuống đất, chạy một mạch ra sau hè (bình thường những lúc chuồn đi chơi Khoa chạy đã nhanh, hôm nay nhác thấy chiếc xe đạp của thầy Tám sắp trở tới trước ngõ, Khoa phóng còn nhanh hơn). Khoa băng ngang vườn, nhảy vèo qua bờ giậu, té một cái huych như thường lệ, lồm cồm bò dậy lấy tay phủi phủi hai đầu gối rồi tiếp tục chạy tới trước cổng... nhà bà Chín Ghe.

Khoa đã quyết định rồi, chỉ còn hai ngày nữa nó phải về thị trấn. Trong quãng thời gian ít ỏi đó; nó phải đuổi kịp thằng Mừng. Tướng cướp Bàn Tay Máu có thể thua Hiệp Sĩ Rừng Xanh khả năng trấn lột khách đi đường chứ không thể kém trong khoản chinh phục trái tim người đẹp.

Khoa lò dò đi vào trong sân, mắt lác liên. Giờ nay chẳng biết nhỏ Trang đang làm gì mà không thấy nó ngồi lật rau trước hiên như hôm nọ nhỉ?

Khoa tự hỏi, chân tiếp tục dọ dẫm. Khoa đã định bụng rồi, hôm nay nếu lại lật rau phụ nhỏ Trang Khoa sẽ tìm cách khơi lại câu chuyện bữa trước

Khoa sẽ thú thật với nhỏ rằng Khoa nhìn chăm chăm vào mặt nhỏ là vì nhỏ dễ thương đến mức Khoa không thể rời mắt đi đâu được chứ thực ra bữa đó không có con ruồi nào đậu trên mũi nhỏ hết á, sở dĩ Khoa bịa ra con ruồi là vì có mẹ nhỏ ngồi lù lù bên cạnh đó thôi.

Khoa vừa khua chân vừa nhảm câu nói trong đầu, một chốc đã tới trước cửa nhà.

Đang ngoẹo cổ dòm quanh quất, Khoa bỗng giật thót khi thấy nhỏ Trang từ sau hè dắt xe ra. Vậy là tiêu! Khoa thở một hơi dài, thấy ngực tự dưng nặng như đeo chì. Sớm không đi; muộn không đi; lại nè ngay lúc Khoa qua chơi nhỏ Trang lại dắt xe đi, làm vậy có khác nào giết Khoa không kia chứ.

- Trang đi đâu đó? - Khoa gượng gạo hỏi.

Nhỏ Trang mãi nhìn xuống đất, không nhìn thấy Khoa. Nghe Khoa hỏi, nó giật mình ngoảnh lại:

- Em xuống xóm Gà.

Nhỏ Trang chớp mắt:

- Còn anh Khoa đi đâu đó?

Khoa đáp. mặt xịu xuống:

- Tôi định qua chơi với Trang. Hai hôm nữa tôi về lại thị trấn rồi.

Chắc giọng nói thều thào như người sắp chết của Khoa làm nhỏ Trang động lòng. Nó vui vẻ rủ:

- Vậy anh đi với em đi!

Mắt Khoa đang sụp xuống bỗng dựng lên, sáng trưng:

- Đi xuống xóm Gà hả?

- Ồ. Anh chở em đi! - Vừa nói nhỏ Trang vừa chìa tay lái về phía Khoa.

Khoa không nghĩ vận may lại đến với mình bất ngờ như vậy. Chở nhỏ Trang đi chơi là chuyện Khoa chưa bao giờ dám mơ. Thằng Mừng và nhỏ Đào thích qua thích lại nhưng còn lâu Mừng mới được chở nhỏ Đào đi chơi.

Khoa hí hửng cầm lấy tay lái:

- Trang xuống xóm Gà chi vậy?

- Em xuống trả tiền trứng vịt. Hôm trước mẹ em mua nhưng chưa trả tiền.

- A, vậy là không phải đi chơi! Khoa vừa đạp xe vừa nghĩ. Nhưng như vậy cũng đã sung sướng lắm rồi.

- Ủa, chiều nay anh không ở nhà học với thầy Tám sao? - Từ yên sau, nhỏ Trang chột thắc mắc.

Khoa khịt mũi:

- Chiều nay thầy cho nghỉ.

Nghe cái giọng thật như đém của Khoa, nhỏ Trang chẳng nghi ngờ gì. Nó đang định hỏi qua chuyện khác bỗng tiếng dì Liên từ bên kia hàng rào vắng tới lờng lộng:

- Khoa ơi, Khoa! Mà không về học mà chạy đi đâu rồi thằng khỉ kia!

Suýt chút nữa Khoa đã tông xe vô cây sấu đông trước ngõ nhà bà Chín Ghe. Khoa kịp kèm tay lái, phóng ra đường và cong lưng guồng mạnh bàn đạp, phi thẳng một mạch. Mặt Khoa đỏ lựng, nhưng chắc chắn không phải do phản chiếu ánh mặt trời. Chạy một quãng, không nghe nhỏ Trang nói gì Khoa mới bình tĩnh trở lại.

Khoa không biết nhỏ Trang không hé môi chẳng qua do Khoa đang chạy thực mạng, nó sợ Khoa ủi xe vô gốc cây hoặc lao xe xuống ruộng. Đến khi thấy Khoa bắt đầu đạp chậm lại, nó mới nhẹ nhàng lên tiếng:

- Chắc anh hay nói xạo lắm hả?

Lần thứ hai Khoa suýt ủi xe vô gốc cây. Khoa không ngờ nhỏ Trang lại nở lòng hỏi khó Khoa như vậy, nhất là nhỏ biết thừa Khoa trốn học là để qua chơi với nhỏ, rồi còn ề cô chở nhỏ đi trả nợ giữa trưa nắng gắt, mồ hôi tẩm ướt cả lưng áo (chỗ này là Khoa tưởng tượng).

Nhưng nhỏ Trang đã hỏi, Khoa không thể làm thính. Thế là Khoa thở hắt ra, giọng ngang phè:

- Ờ, tôi là chúa xạo.

Nhỏ Trang tò mò, không biết Khoa đang giận lấy:

- Anh còn xạo chuyện gì nữa?

Nhỏ Trang không biết nó đang đổ dầu vô lửa. Dầu nóng phùng phùng, Khoa nghiêng răng nói toẹt luôn:

- Chuyện con ruồi đó.

- Con ruồi nào?- - Nhỏ Trang ngo ngác.

- Con ruồi đậu trên mũi Trang chứ con ruồi nào!

Chi tiết nhỏ xíu trong câu chuyện nhỏ xíu đó trên đời này chắc chỉ có một mình Khoa nhớ. Nhỏ Trang ở trong mấy tỉ người còn lại cho nên nó hồn nhiên sờ tay lên chóp mũi:

- Em có thấy con ruồi nào đâu.

- Trời ơi là trời!

Khoa rên rỉ, nếu không phải đang lái xe nó đã giơ thẳng hai tay lên trời rồi.

Tất nhiên nhỏ Trang không biết tại sao Khoa kêu trời. Chỉ đến khi Khoa hăng hái nhắc lại câu chuyện hôm Khoa ngồi lật rau phụ nó, nó mới sực nhớ. Nhưng nhớ xong, nó vẫn ù ù cạc cạc:

- Em có thấy anh xạo gì đâu!

Khoa nhún vai:

- Bữa đó không có con ruồi nào đậu trên mũi Trang hết á.

- Ủa, thế sao lúc đó anh nhìn em chăm chăm vậy!

Lần này ông thần may mắn đã đến sát bên vách Khoa, đưa tay gõ chiếc đĩa phép "cộp cộp" lên đầu Khoa. Khoa nhắm mắt lại (chỉ nhắm he hé thôi vì còn phải thấy đường chạy xe):

- Tại lúc đó... nhìn Trang dễ thương lắm.

Ông thần may mắn không chỉ gõ đĩa phép lên đầu Khoa, ông còn mượn tay nhỏ Trang đập lên lưng Khoa, kèm theo câu nói dễ thương ơi là dễ thương (Khoa vừa khen Trang dễ thương mà):

- Cái anh này!

Khoa mở mắt ra, vì trước mặt có một mô đất và vì Khoa có cảm tưởng những gì khó khăn nhất đã trôi qua.

- Khi mình nhìn chăm chăm một người nào đó tức là mình... thích người đó ghê lắm.

- Vậy hả anh? - Khoa nghe tiếng nhỏ Trang vọng tới từ sau lưng, không đoán ra "công nương" của nó đang nghĩ gì, đang cười chúm chím hay đang nhăn mặt.

- Ồ.

Khoa "ờ" và quyết tâm bắt chước thằng Mừng:

- Còn Trang thì sao?

-Sao là sao?

Khoa hỏi, không nhớ là mình có đang thờ hay không:

- Trang có thích tôi không?

- Thích chứ.

Những câu hỏi đáp trên đây giống hệt như bản sao cuộc đối đáp có hậu giữa Mừng và nhỏ Đào cách đây mấy tiếng đồng hồ. Chỉ khác một chút ở phần tiếp theo.

Phần tiếp theo, nhỏ Trang nói:

- Nếu không thích anh, em đâu có nhờ anh chở em đi xuống xóm Gà làm chi!

Cũng như Mừng trước đó, Khoa nghe tai mình kêu ong ong u u như có ruồi bay trong đầu.

Mãi đến khi khu rừng thưa trên con đường dẫn xuống xóm Gà - nơi trước đây Khoa hành nghề... ăn cướp - hiện ra trước mắt, bầy ruồi trong đầu Khoa mới thôi đập cánh.

Hai Mươi Bảy

Bây ruồi trong đầu Khoa đã đi ngủ.

Nhưng Khoa thì vẫn thức. Khoa thậm chí không chỉ thức mà còn trợn ngược mắt lên.

Vì ngay khi xe Khoa vừa bắt đầu lăn bánh trên con đường mòn xuyên rừng, một tiếng thét ròn rợn vang lên:

- Đứng lại!

Chưa kịp biết chuyện gì đang xảy ra, Khoa đã thấy mình bị bao vây bởi ba bóng người. Quần áo đen thui, đầu rúc trong khăn trùm, tay người nàonười nấy cầm lăm lăm thanh hắc kiếm - Đại khái là giống hết các tướng cướp Hiệp Sĩ Rừng Xanh, Bàn Tay Máu và Độc Nhãn Long cách đây một tháng rưỡi. Chỉ khác là trước ngực áo của mỗi tướng cướp đều có vẽ một chiếc đầu lâu với hai khúc xương bắt chéo phía dưới, nhìn muốn nổi da gà.

Khoa rung tay lái một cái, suýt ngã nhưng đến phút chót nó kịp rà chân xuống đất. Ở phía sau nhỏ Trang làm một chuyện mà từ nãy đến giờ nó không dám làm là quàng tay ôm cứng lấy Khoa.

- Ê, ê, không giỡn nha tụi mày! Khoa run run nói, sau khi xe đã dừng hẳn.

Đáp lại câu nói của Khoa là một tiếng quát đanh:

- Im miệng! Leo xuống xe!

Cho tới lúc này, Khoa vẫn thấy óc mình như vón cục lại. Khoa không xác định được trước mắt là bọn nào. Khoa lập cập leo xuống khỏi yên xe, mắt không ngừng quét qua ba bóng người, cố đoán xem bọn cướp này do những đứa nào trong làng giả trang. Khổ nỗi, Khoa không phải người làng này, những dịp về quê nghỉ hè nó chỉ chơi thân với mỗi thằng Mừng, vì vậy xem xét một hồi nó vẫn không nhận dạng được đứa nào là đứa nào.

- Tôi không đùa với mấy bạn nha. Ngày mai lên lớp tôi méc thầy Tám à! - Nhỏ Trang vọt miệng, lúc này nó đã leo xuống xe, đứng thập thò sau lưng Khoa.

- Bọn ta ở phương xa tới đây lập sào huyệt, không cần biết thầy Tám hay thầy Chín là ai! - Một giọng ồm ồm cất lên từ tên đứng bên tay trái.

- Phải mà không, Mừng? - Khoa liếm môi hỏi dò. Khoa nghĩ chỉ có thằng Mừng mới ghét cay ghét đắng thầy Tám. Hơn nữa, Mừng mê tít truyện tranh hiệp sĩ; bữa trước chính nó bày cho Khoa làm cướp để trả thù thằng Ninh chứ đâu.

- Không "mừng" hay "vui" gì hết á! Ta là tướng cướp Bạch Hải Đường!

Tên cướp vừa nói vừa giơ thanh kiếm lên cao. "Tướng cướp Bạch Hải Đường", Khoa nhớ Khoa đã từng nghe tới cái tên này nhưng không nhớ nghe ở đâu và nghe lúc nào. Khoa nhíu mày nhìn chăm chú vào thanh kiếm đang phản chiếu ánh nắng trên tay Bạch Hải Đường, cố đoán xem đó có phải là thanh kiếm gỗ hay không nhưng không tài nào biết được.

- Đừng dọa tao! - Khoa cố nói cứng, giọng thăm dò. Kiếm của mày dẻo bằng gỗ ai mà sợ!

- Để ta cho người biết đây có phải là kiếm gỗ hay không! - Tướng cướp Bạch Hải Đường cất giọng lẽo - Hà hà, máu sắp đổ tại khu rừng này!

Vừa dứt lời, tên cướp bất thần chém vụt một phát ngay cổ Khoa, y như muốn lấy mạng của Khoa thật. Tay chân rụng rời, Khoa hấp tấp buông chiếc xe đạp, co giò nhảy phắt ra sau, một bước, hai bước, ba bước, rồi chưa hết hoảng sợ Khoa chạy tuốt ra xa khiến nhỏ Trang quỳnh quýu chạy theo.

Tên cướp bước lại chỗ chiếc xe đang ngã chổng kèn, dựng xe lên bằng một tay và quay sang nói với đồng bọn:

- Chiến lợi phẩm đây rồi! Tụi mình đem bán lấy tiền chia nhau!

- Máy người không được bán! - Nhỏ Trang thét lên be be - Đó là xe của mẹ tôi!

Tướng cướp Bạch Hải Đường phớt lờ tiếng kêu của nhỏ Trang. Nó đẩy chiếc xe về phía tên cướp đứng ngay sau lưng, thản nhiên ra lệnh:

- Cọp Ba Móng giữ lấy nè.

Nhỏ Trang tái mặt la lớn:

- Trả xe cho tôi!

Tên Bạch Hải Đường trả lời nhỏ Trang bằng cách chĩa mũi kiếm ra phía trước:

- Người hỏi thanh kiếm trên tay ta đã!

- Máy người làm bộ làm tịch mục đích là để cướp xe của tôi chứ gì! Tôi quyết liều mạng với mấy người!

Nhỏ Trang chồm tới, dáng điệu vô cùng nóng nảy, nhưng Khoa đã lật đật thò tay níu chặt tay bạn, sợ sệt thì thầm:

- Đừng xông tới! Có khi đây là cướp thật! Cái tên Bạch Hải Đường này nghe quen quen...

- Buông tay em ra! - Nhỏ Trang quay phắt sang Khoa và nhìn Khoa như thể bây giờ nó mới nhận ra Khoa là hạng người chết nhất và nó vô cùng hối hận tại sao không phát hiện ra điều đó sớm hơn.

Ánh mắt của nhỏ Trang chẳng khác nào một ngọn lửa ném vào Khoa. Lòng tự ái của Khoa lập tức bị đốt nóng, cháy phừng phực. Bất giác Khoa nhớ Khoa từng tưởng tượng mình khăng khái nói với nhỏ Trang "Ta là kẻ ái mộ nàng từ lâu và nguyện sẽ bảo bọc nàng suốt đời". Bây giờ mới gặp nạn có chút xíu Khoa đã run cầm cập làm sao bao bọc "công nương" của Khoa suốt đời được! Chưa kể, cách đây ít phút "công nương" của Khoa vừa công khai bày tỏ lòng mình với Khoa, nàng đã thật thà xác nhận là thích Khoa lắm lắm, vậy mà thời gian chưa kịp nấu sôi một ấm nước, Khoa đã chứng tỏ không có ai trên đời này yếu bóng vía hơn Khoa thì đúng là quá tệ!

Khoa nghĩ lẫn tẩn một hồi; tự nhiên thấy nổi sợ bay biến đâu mất.

Thế là Khoa hiên ngang bước tới trước mặt tên cướp Bạch Hải Đường, cất giọng đồng dục:

- Tụi mày muốn lấy chiếc xe này phải bước qua xác tao!

- Ngon!

Tên cướp Bạch Hải Đường gật gù khen. Hấn khoa tay một vòng, mũi kiếm đã chĩa ngay ngực Khoa, tăng hăng:

- Vậy thì ta lấy mạng người trước, lấy chiếc xe đạp sau!

Cùng với lời nói, tên cướp thúc mạnh mũi kiếm tới trước. Khoa nghe ngực mình nhói lên một cái, tay chân lập tức bủn rủn, đầu gối quy xuống, người ngã vật ra sau và trước khi hồn lìa khỏi xác, Khoa còn nghe văng vẳng tiếng kêu thảm thiết của nhỏ Trang:

- Anh Khoa!

Trước khi về âm phủ, Khoa chợt nhớ đến các phim đã xem trên tivi, liền mấp máy môi, thì thào:

- Vĩnh... biệt...

Trong khi tên cướp Cọp Ba Móng giữ chặt lấy nhỏ Trang lúc này đang diên cuồng lao tới, mặt đầm đìa nước mắt trước cái chết thương tâm của Khoa, tên cướp Bạch Hải Đường cười hề hề:

- Vĩnh biệt cái đầu nguoi!

Hắn khua mũi kiếm ngang dọc trên ngực áo Khoa, nhún vai nói thêm;

- Ta ngu gì để nguoi chết ngay! Phải hành hạ nguoi trước đã!

Nói xong, Bạch Hải Đường leo ngòi trên bụng Khoa, nhún lên nhún xuống, miệng cười hà hà.

Khoa ngạc nhiên thấy mình chưa chết. Khoa chỉ nghe tức bụng vì thằng cướp nhún nhảy ghê quá. Đồng thời một tia chớp lóe lên trong óc Khoa.

- Tao biết mày rồi! - Khoa hét lớn - Mày là thằng Ninh!

Khoa nhăn mặt rên rảm khi thằng này không những không đứng lên mà còn nhún mạnh hơn:

- Ôi, bể bụng tao rồi!

Chỉ đến khi một tiếng quát bất thần vọng ra từ sau lùm cây bên đường "Mày có thôi đi không, Ninh!" thì thằng Ninh mới chịu buông tha Khoa. Nó chống một tay vào gối, tiếc nuối đứng lên, tay kia huơ huơ thanh kiếm trước mặt Khoa (lúc này Khoa nhìn rõ là thanh kiếm gỗ) toét miệng cười:

- Huề nha!

Khoa biết ngay thằng Ninh muốn trả thù vụ cướp lên người bữa trước. Hôm nọ trước cổng trường, nó cướp lên người Khoa mới chút xíu đã thì thầy Tám can thiệp. Bữa nay nó giả làm cướp để hành hạ Khoa cho hả.

Nhưng lúc này Khoa không quan tâm đến thằng Ninh. Khoa lóp ngóp ngòi đây, ngoảnh đầu ra sau xem ai vừa lên tiếng cứu mình. Không nhìn thì thôi; đã thấy người đó rồi Khoa có cảm giác mình đang bị hoa mắt. Thằng Mừng!

Mừng từ sau bụi cây lò dò đi ra. Mừng không nhìn Khoa mà xoáy mắt vào mặt Ninh, lộ vẻ tức giận:

- Tao có báo mày cưới lên người thằng Khoa không hả?

Thằng Ninh đưa tay kéo khăn trùm ra khỏi đầu, cười nhăn nhở:

- Cho tao trả thù chút xíu mà!

Lúc này hai tên cướp còn lại cũng lần lượt tháo khăn trùm. Một lần nữa Khoa phải đưa tay lên dụi mắt. Dụi mắt xong Khoa còn phải lúc lắc đầu thêm bốn, năm cái để biết chắc mình không nằm mơ.

Trước mắt nó là thằng Bông và nhỏ Đào. Thằng Bông chính là thằng Cọp Ba Móng.

- Tụi mày làm trò gì vậy hả? - Khoa gầm lên

Sửng sốt và giận dữ. Ninh đáp giọng ráo hoảnh:

- Tụi tao làm cái trò trước đây mày từng làm đó!

- Ngày mai tui méc thầy Tám phạt mấy người sói trán cho coi! - nhỏ Trang thút thít lên tiếng, lúc này nó đang đứng cạnh chiếc xe đạp, mắt vẫn còn hoe đỏ vì chưa ra khỏi cơn xúc động bất thần ập đến.

- Cho bạn méc! - Ninh hát đầu về phía nhỏ Trang, thách thức - Thầy Tám ủng hộ tụi tôi trong chuyện này chứ bộ!

- Thầy ủng hộ mấy bạn làm cướp á? - Nhỏ Trang chu môi.

- Không phải đâu, Trang. - nhỏ Đào tím tím thanh minh - Chính mình nghĩ ra chuyện này đó. Tụi mình định bắt chước bạn Khoa dựng kịch để diễn trong buổi liên hoan văn nghệ sắp tới đó mà.

Được người khác xem mình là tâm gương sáng để noi theo, lẽ ra Khoa phải sung sướng lắm. Đằng này nhỏ Đào nói tới đâu, Khoa dờ cười dờ mếu tới đó. Hôm trước nó giả làm cướp mục đích là để đón đường trả thù thằng Ninh chứ có định diễn kịch diễn cợt gì đâu, chỉ là thầy Tám bịa ra để "cứu" nó thôi. Không ngờ tụi nhỏ Đào tưởng thật.

Nhưng nhỏ Đào, thằng Ninh và kể cả thằng Bông tưởng thật cũng không sao. Riêng thằng Mừng là đưa biết tổng chuyện này (chính nó bày ra trò làm cướp hôm nọ chứ ai!) không hiểu sao bữa nay cũng hùa theo mấy đứa kia để hãm hại Khoa.

Ý nghĩ đó khiến mặt Khoa phù ra. Nó quắc mắt nhìn Mừng, giọng bốc khói, tiếc là không có lửa để phun ra:

- Đồ phản bạn!

Mừng nhăn mặt:

- Tao phản bạn?

- Mà chứ ai! - Mặt Khoa hằm hằm - Tao không chơi với mày nữa!

- Ê, ê! - Mừng kêu lên bằng giọng oan ức - Đừng hiểu lầm nha mày...

Nhưng Khoa không để Mừng nói hết câu. Nó cầm lấy ghi đông xe, hỏi hả giọng nhỏ Trang:

- Lên xe đi, Trang! Đừng thềm nói chuyện với mấy đứa này nữa!

Khoa trút giận dữ lên bàn đạp làm chiếc xe lao như tên bắn. Ở phía sau vang lên cả đồng tiếng: "Ê! Ê! Ê!"

Lần này không chỉ thằng Mừng "Ê".

Thằng Ninh, thằng Bông và nhỏ Đào cũng thi phau "Ê! Ê!"

Nhưng Khoa đã quyết định điếc đột xuất rồi. Đừng hòng Khoa dừng xe lại!

Hai Mươi Tám

Nắng tháng tám đã về trên ngọn sào đông.

Trước nhà ông ngoại Khoa, những viên gạch lát sân vẫn lấp lóa nắng nhưng cái nóng đã dịu đi nhiều so với những ngày trước.

Trên bầu trời xanh ngắt và cao vợi vợi, mây đi từng bầy, như rủ nhau về đâu đó.

Gió kéo qua làng, đã mạnh hơn, búng những gốc cỏ khô và thổi đi khắp nơi.

Khoa ngồi một mình trước hiên, bất động, suy tư - như một con mèo đang lim dim phơi nắng. Trông Khoa như một cái châm nhỏ nhoi lọt thỏm giữa trang sách mùa hè.

- Mày ngủ hả, Khoa?

Tiếng thằng Mừng rụt rè cất lên sau lưng đánh thức Khoa khỏi giấc ngủ chập chờn. Khoa mở mắt ra, nhưng vội nhắm ngay lại.

Mừng biết Khoa đang giận mình. Nó rón rén ngồi xuống cạnh bạn, đưa mắt nhìn ra đầu ngõ, không biết nên bắt đầu câu chuyện ở chỗ nào để bạn nguôi giận. Nghĩ hoài không ra, Mừng thở một hơi dài và liếc sang Khoa, thấy thằng này không thèm nhúc nhích, mắt vẫn nhắm tịt. Mừng thở một cái nữa, lần này mạnh hơn.

Thở dài hai cái, thấy Khoa vẫn ngồi im thín thít, Mừng lấy vai huých khẽ vào vai bạn.

Mừng huých một cái, chẳng ăn thua, lại huých thêm một cái, rồi một cái nữa. Con nhà Khoa đâu phải là gỗ đá. Nó chỉ vờ làm ra vẻ gỗ đá thôi. Cho nên Mừng huých đến cái thứ tư, Khoa đành phải mở cả mắt lẫn miệng.

Nó ngoảnh sang Mừng, răng nghiến trèo trẹo:

- Đủ rồi đó, mày!

Mừng sung sướng reo, phớt lờ vẻ mặt đờ đờ sát khí của bạn:

- Hi hi, cuối cùng rồi mày cũng mở miệng?

- Đừng mừng vội! - Giọng Khoa lạnh tanh. - Nếu tao có mở miệng cũng chỉ để chửi mày thôi!

- Tội nghiệp tao, mày!

- Tội cái đầu mày! - Khoa thu năm đằm dứ dứ trước mặt Mừng - Hôm qua đưa nào bày kế cho thằng Ninh cười lên người tao vậy.

Chuyện đó là do thằng Ninh tự tiện làm càn. Làm sao tao biết được hôm qua mày đi xuống xóm Gà mà bày kế cho nó trả thù mày?

Lửa giận trong lòng Khoa đang ngùn ngụt, bị câu nói của Mừng làm cho tắt ngóm. Ồ há, tụi nó đâu có biết Khoa đi ngang qua đó mà lên kế hoạch chặn đường. Chuyện Khoa đi xuống xóm Gà là do nhỏ Trang bày ra, ngay cả Khoa cũng bị bất ngờ nữa là.

- Chứ tụi mày định phục kích ai vậy? - Khoa thắc mắc, giọng đã mềm đi.

- Tụi tao đâu có định phục kích ai. - Mừng gãi cổ - Hể thấy đưa nào đi ngang là tụi tao nhảy ra hù chơi thôi. Tập dượt cho vở kịch mà.

Bàn tay Mừng nhảy từ cổ lên cằm. Nó xoa cằm áy náy:

- Hồng ngờ đưa đi ngang là mày và nhỏ Trang.

Khoa bĩu môi:

- Mày đâu con đi học mà nhảy vô dựng kịch?

- Tao không đi học nhưng "công nương" của tao đi học. "Công nương" của tao khoái dựng kịch nên tao nhận làm "đạo diễn". - Mừng nói, mắt long lanh khi nhắc đến nhỏ Đào.

Bắt gặp Khoa đang nhìn mình với vẻ chế giễu, Mừng áp úng nói thêm:

- Thực ra chính thằng Bông đề nghị tao. Thằng Độc Nhãn Long biết tao thuộc vanh vách cả đóng truyện tranh, từng "đạo diễn" thành công cho nó và mày một lần rồi.

- Sao mày không kể chuyện này cho tao nghe? - Khoa hỏi, lần này tới lượt nó huých vai vào vai Mừng.

- Nhỏ Đào dặn cả bọn không được kể với ai. Nó sợ có nhiều người biết, màn tập dượt trong rừng sẽ hỏng bét.

Khoa không hỏi nữa. Nó nhìn ra sân, vẫn vợ nghĩ đến nhỏ Trang. Mừng bỏ học mấy năm nay, chữ nghĩa quên gần hết, chỉ nhờ mê truyện tranh hiệp sĩ mà bây giờ được lên chức "đạo diễn"; có cơ hội làm vui lòng "công nương" của nó. Thằng hên ghê! Còn mình, mình phải làm gì cho "công

nuong" của mình vui hả?

Ồ, mà Khoa đâu cần phải làm gì thêm nữa. Hôm qua Khoa đã sẵn sàng hy sinh tính mạng để bảo vệ... chiếc xe đạp của nhỏ Trang, hành động cao đẹp đó quá đủ để chứng minh tình cảm của Khoa. Lúc đó, Khoa cứ tưởng Khoa đã lên đường đi gặp ông bà rồi. Cả nhỏ Trang cũng tưởng thế nên nó khóc bù lu bù loa.

Sau vụ đó, trên đường xuống xóm Gà rồi từ xóm Gà quay về, nhỏ Trang ngồi sau lưng cứ tám tắc hết "Anh tốt ghê" đến "Anh dũng cảm ghê" làm Khoa sượng rơn. Nhưng câu nói khiến Khoa mê toi nhất là "Anh làm em khóc hết nước mắt". Nước mắt của con người ta, nhất là của tụi con gái, dễ gì hết (tụi nó nổi tiếng là "mít ướt" mà). Cho nên khi người con gái nói với người con trai như vậy chứng tỏ người con gái đó phải thích người con trai đó ghê lắm.

Càng nghĩ mắt Khoa càng sáng lên. Từ chỗ trách móc, Khoa đâm ra biết ơn thằng Mừng. Nếu không có "đạo diễn" Mừng bày trò cho các tướng cướp Bạch Hải Đường và Cọp Ba Móng, Khoa đã không có dịp làm nhỏ Trang lé mắt.

- Dù sao mày cũng không phải là đứa phản bạn. - Khoa đập tay lên vai Mừng, giọng cảm khái.

- Mày hết giận tao rồi hả? - Mừng sung sướng để sung sướng nghe bạn xác nhận chứ Mừng thừa sức tự mình trả lời. Câu hỏi dễ quá mà!

Nhưng Khoa lảng sang chuyện khác:

- Mày và nhỏ Đào dạo này sao rồi.

- Tụi tao vẫn nuôi heo.

- Tao không nói chuyện heo gà. - Khoa hừ mũi - Ý tao là nó có thích mày nhiều không?

- Nhiều.

Khoa nheo mắt nhìn bạn:

- "Đạo diễn" thích "diễn viên" nhiều hơn hay "diễn viên" thích "đạo diễn" nhiều hơn?

- Trước đây thì tao thích nó nhiều hơn. - Mừng ngập ngừng - Bây giờ thì

chắc là... bằng nhau.

Nói xong Mừng nhú mày, tò mò:

- Còn tụi mày thì sao? Đứa nào thích đứa nào nhiều hơn?

Khoa ưỡn ngực, hết sức tự tin:

- Dĩ nhiên là nhỏ Trang thích tao nhiều hơn.

- Ai bảo mày vậy?

- Cần gì ai bảo! - Khoa nhún vai - Hôm qua nó tưởng tao ngủm nó khóc quá trời mày không thấy sao?

- Ồ há! - Mừng gật gù - Nó làm tao phát hoảng, cứ tưởng mày lăn ra chết thật. Mày mà chết thì chắc tụi tao đi tù nguyên cả đám.

Khoa tăng hăng, cố giữ giọng nghiêm nghị:

- Mày biết không, đi xuống xóm Gà xong, về tới nhà nó vẫn còn khóc. Nó giụi mặt vào lưng tao khóc ti ti suốt đường về, tới nhà là áo tao ướt đầm. Tao phải cởi ra giặt ngay để không bị nhiễm lạnh.

Khoa liếc Mừng qua khoeo mắt; thấy thằng nãy mặt nghệt ra; miệng há hốc như đang nghe chuyện ma; nó khoái trá tiếp:

- Tối hôm qua nó còn khóc suốt một đêm nữa. Sáng nay lúc nó ra sau hè rửa mặt, tao đứng bên này nhìn sang, thấy mắt nó vẫn còn đỏ hoe.

Giọng của Khoa du dương quá, làm dây thần kinh xúc động của Mừng rung bần bật. Mừng chép miệng:

- Tội nó ghê há mày!

- Ồ, tụi con gái đứa nào cũng vậy. Tụi nó "lụy tình" thấy ớn!

Mừng bị câu chuyện cảm động của Khoa làm cho mờ mắt. Nếu không nó sẽ thắc mắc tại sao thấy con nhà Khoa vẫn còn sống nhăn răng mà nhỏ Trang cứ tiếp tục khóc hoài như vậy. Hồng lẽ nó bị khùng!

Tất nhiên Khoa bịa chuyện để ra oai với Mừng. Mắt nhỏ Trang chả đỏ hoe tí ti ông cụ nào. Chỉ có mắt Khoa đỏ lựng. Đó là vào buổi chiều, lúc nó gặp nhỏ Trang bên bờ giậu để chia tay.

- Sáng mai tôi về lại thị trấn rồi đó. - Bằng giọng nghèn nghệt, Khoa nói từ bên này hàng rào.

- Sao anh Khoa về sớm vậy? - nhỏ Trang nhìn bộ mặt đang chảy dài của

bạn, chớp mắt hỏi.

- Sớm gì! - Khoa thở ra - Tôi về đây nghỉ hè đã hai tháng rồi.

Thở dài là bệnh hay lây. Nhỏ Trang đưa tay vuốt tóc và thở ra giống Khoa:

- Thời gian trôi nhanh quá há anh?

- Ồ, nhanh thật. - Khoa đưa mắt nhìn những đám mây trên đầu, nói giọng buồn buồn - Không biết chừng nào tôi mới gặp lại Trang.

- Ít hôm nữa em sẽ ra thị trấn xem anh diễn vở Hiệp Sĩ Rừng Xanh mà.

Câu nói của nhỏ bạn khiến bụng Khoa giật thon thót. Chẳng có vở kịch nào như thế cả. Đó là vở diễn trong trí tưởng tượng của thầy Tám. Niên khóa tới, Khoa cũng không còn học ở trường thị trấn. Trường cấp ba thị trấn chỉ mở ban A, ban B. Khoa theo ban C, phải khăn gói ra thành phố học.

Dĩ nhiên, buổi liên hoan văn nghệ đầu niên học sẽ không có mặt Khoa.

- Trường tôi không diễn vở đó nữa. - Khoa lắc đầu, giọng ra vẻ tiếc nuối.

Nhỏ Trang ngỡ ngác:

- Sao vậy anh?

Khoa làm chú Cuội lần thứ hai:

- Nghe nói trường làng này sẽ diễn vở kịch có đề tài tương tự nên trường tôi quyết định bỏ tiết mục đó.

- Tiếc quá hả anh? - Nhỏ Trang xuýt xoa.

- Không diễn kịch chỉ tiếc sơ sơ thôi. Tiếc nhất là tôi không gặp được Trang. - Khi nói câu đó; tự nhiên Khoa nghe cay xè nơi mắt. Khoa muốn đưa tay lên mặt rờ rẫm nhưng lại sợ nhỏ Trang nhìn thấy.

Chia tay Khoa, nhỏ Trang chắc cũng buồn. Nhưng nó không "lụy tình" như con nhà Khoa. Mắt nó không cay cay. Mắt nó sáng trưng. Tại vì nó đang nghĩ đến ngày mai và nó vui vẻ nói:

- Sang năm anh về đây nghỉ hè là gặp em chứ gì!

Nhỏ Trang vui. Nhưng Khoa không thấy vui tẹo nào. Nó chẹp miệng, giọng ỉu xìu:

- Biết chừng nào mới tới hè lần nữa. Xa xôi quá!

- Xa gì đâu, anh! - Nhỏ Trang hồn nhiên – Chừng bảy bước là tới chứ mấy!

- Bảy trăm bước không biết đã tới chưa, ở đó mà bảy bước! – Khoa cắn môi nói, trông nó phụng phịu như trẻ con.

Thấy Khoa có vẻ sắp òa ra khóc tới nơi, nhỏ Trang lật đật chìa tay ra:

- Em tặng anh cái này nè.

Hóa ra nhỏ Trang đã chuẩn bị sẵn quà chia tay cho Khoa. Đó là đôi giày nhỏ xíu, kết bằng cỏ, nằm lọt thỏm trong lòng bàn tay nó.

Khoa thò tay qua kẽ lá nhón lấy đôi giày xinh xắn bằng hai ngón tay, cảm động hỏi:

- Đôi giày này Trang tự làm à?

- Ồ, em tự làm mấy ngày nay đó. - Nhỏ Trang đáp. Rồi nó cười, đôi mắt long lanh - Đây là đôi hia bảy dặm đó anh. Ai có đôi hia này, mùa hè sẽ không còn xa nữa.

Khoa biết nhỏ Trang nhắc đến câu chuyện cổ Đôi hia bảy dặm để an ủi nó. Khoa mân mê đôi giày cỏ trên tay, lòng bâng khuâng quá đỗi. Nhỏ cặm cùi kết đôi giày để tặng Khoa trong khi Khoa chẳng có gì tặng lại. Công nhận con gái ý tứ và sâu sắc ghê!

Nghĩ đến những ngày sắp tới, Khoa thấy lòng mình như có gió thổi qua, buồn man mác. Khoa không biết "Đôi hia bảy dặm" sẽ giúp Khoa mau trở về quê ngoại với nhỏ Trang hay sẽ đưa Khoa ngày càng xa cô bạn thuở thiếu thời. Ngày mai Khoa về thị trấn chuẩn bị sách vở, áo quần, ba tuần sau lên thành phố học. Khác với thị trấn, thành phố ở xa quê ngoại lắm.

Mùa hè năm nay, Khoa thấy thật nhiều chuyện mới mẻ đã xảy ra với mình. Khoa không rõ sau khi chia tay, câu chuyện thơ mộng giữa nó và "công nương" của nó sẽ diễn ra như thế nào. Đó sẽ là một câu chuyện có hậu hay rốt cuộc tất cả chỉ là kỷ niệm.

Những ngày quanh quẩn ở thị trấn chờ nhập học, Khoa vẫn hay tự hỏi mình câu hỏi này và Khoa thấy mọi thứ trước mắt sao mà mông lung quá.

Chỉ đến khi chuẩn bị lên thành phố, Khoa mới bất ngờ tìm được câu trả lời.

Còn trong buổi chiều cuối cùng ở làng - như các bạn thấy đó - Khoa chỉ biết bùi ngùi đứng nhìn nhỏ Trang qua bờ giậu mừng toi, lòng mềm yếu, miệng luôn nói những câu hờn giận, dù thực ra Khoa không biết mình hờn giận ai và hờn giận điều gì.

Và khi dì Liên thò đầu ra cửa bếp kêu Khoa vào nhà, Khoa nói vội một câu "Trang ở lại vui nhé" rồi hấp tấp quay mình chạy vụt đi.

Khoa phải chạy đi thôi, vì nếu Khoa nấn ná thế nào nhỏ Trang cũng sẽ kịp phát hiện trên mặt Khoa có hiện tượng gì đó giống như là mưa xuống.

Hai Mươi Chín

Bạn cũng biết rồi đó, ký ức là ngôi nhà kho quý báu, nơi cất giữ những gì đã xảy ra trong cuộc đời của mỗi người. Nói cách khác, ký ức cất giữ những kỷ niệm.

Nhưng không phải những gì xảy ra trong cuộc đời đều hóa thành kỷ niệm.

Chẳng hạn cách đây mười lăm năm, bạn từng khóc vì bị bụi bay vào mắt. Ký ức của bạn sẽ không lưu giữ trận khóc tầm thường đó. Nhưng nếu cách đây mười lăm năm bạn khóc vì chia tay mỗi tình đầu vụng dại, cơn mưa nước mắt ấy sẽ hóa thành cơn mưa kỷ niệm.

Mười năm nữa, hai mươi năm nữa hoặc lâu hơn, chàng Khoa mà bạn theo dõi từ đầu đến giờ sẽ không còn là một chàng trai ngấp nghé ngưỡng cửa người lớn như hôm nay. Lúc bấy giờ chàng trai ấy sẽ là "ông Khoa", thậm chí "ngài Khoa", nhưng dù trở thành ai đi nữa, "ông Khoa" hoặc "ngài Khoa" ắt sẽ nhớ như in khoảnh khắc "mưa xuống" bên bờ giậu mỏng toại trong một chiều tháng tám nhiều mây và trên những ngọn cây cao tiếng ve đang nhỏ giọng dần để chuẩn bị tiễn biệt mùa hè.

Khoa cũng chuẩn bị tiễn biệt những tháng năm thơ ấu của mình, chắc thế! Nếu không tại sao chỉ trong hai tháng ngắn ngủi lại có nhiều sự kiện trọng đại xảy ra trong đời Khoa đến vậy: Khoa leo lên cây làm phù thủy, vào rừng làm cướp (toàn những hạng người phi thường), rồi Khoa mơ mộng được làm chàng chăn heo, bét nhất cũng là người lật rau và bây giờ đang cầu mong những mùa thu, mùa đông, mùa xuân trôi qua thật nhanh để một sớm mai thức dậy, mở mắt ra Khoa lại thấy thời gian gõ móng xuống mùa hè.

Những chàng trai mới lớn chắc đều giống như Khoa. Và giống như Mừng. Trong mắt bọn chúng, tương lai là điều gì mù mịt lắm.

"Xa xôi như thể ngày xưa

Mong manh như thể đời chưa định hình."

Nói thế thôi, Khoa đã tìm ra câu trả lời cho tương lai của mình rồi, bà con cô bác yên tâm!

Điều đó xảy ra vào một buổi sáng, lúc Khoa đang ngồi trên đi-văng sắp

xếp đồ đạc vô ba lô để ngày hôm sau theo xe đò lên thành phố, nó bỗng nghe tiếng kêu:

- Khoa!

Khoa ngẩng đầu trông ra, mừng rỡ khi thấy Mừng đứng trước cửa nhìn vô.

- Mà đi đâu đây? - Khoa đứng bật dậy, hớn hở chạy ra đón bạn.

- Tao và nhỏ Đào ra thị trấn mua thức ăn cho heo. - Mừng vừa đáp vừa bước vào nhà.

- Nhỏ Đào đâu?

Mừng hát đầu ra đường:

- Nó ghé chơi nhà bà cô.

Khoa gãi má:

- Mà và nó sao rồi?

- Sao, sao hoài! - Mừng nhăn mặt - Tao và nó vẫn như lâu nay thôi!

Đang nói, Mừng bỗng "à" lên một tiếng:

- Cho mà biết, rốn của nó không lồi nha mà.

Khoa nheo mắt:

- Mà vén áo nó lên xem à?

- Tao đập mà nha Khoai!

- Chứ sao mà biết.

Mừng mỉm cười:

- Hôm trước tao và nó thi thả diều. Vạt áo nó bị gió tốc lên, thế là tao tình cờ trông thấy.

Mừng khoe bằng giọng sung sướng và hãnh diện, cứ như thể nó vừa trông thấy sao chổi Halley bay ngang bầu trời.

Tự dưng Khoa bỗng nhớ nhỏ Trang quá đỗi. Nó muốn hỏi Mừng "Nhỏ Trang lúc này sao rồi?" nhưng đến phút chót cổ họng nó bỗng khô rang và câu hỏi lại chệch sang hướng khác:

- Thằng Bông dạo này còn vùi bánh mì thịt mà và nhỏ Trang nữa không?

- Hết rồi.

Khoa ngạc nhiên:

- Nó tu tỉnh rồi hả?

- Tu tỉnh gì! - Mừng trề môi - Tại dạo này nó và nhỏ Sen đang thích qua thích lại.

Khoa bật kêu, suýt chút nữa nó đã nhảy dựng lên:

- Nhỏ Sen con bà Ký bán bánh mì á?

- Chúc mừng mày nha! - Khoa tặc lưỡi hít hà - Vậy là nỗi khổ của mày và nhỏ Trang chuyển qua bà Ký rồi. Bị thằng Bông dụ, thế nào con nhỏ này cũng ăn cắp bánh mì của mẹ nó đem cho thằng này.

- Nói như mày?

- Tao dám cá với mày đó. - Khoa rùn vai - Thằng Bông nó thích bánh mì chứ thích gì nhỏ Sen.

Mừng đá vào chân bạn:

- Mày đừng có nói tao thích nuôi heo chứ thích gì nhỏ Đào đó nha!

Khoa cười hì hì:

- Mày khác. Mày giống tao.

Sực nhớ tới một chuyện, cặp mắt Mừng rục lên:

- Di Liên mày và thầy Tám sắp làm đám cưới mày biết chưa?

- Chưa. - Như người từ trên mây rớt xuống mặt đất, Khoa thuôn mặt ra - Ủa, có chuyện đó hả? Sao tao là cháu di tao mà tao không biết?

- Tại ba mẹ mày chưa nói với mày thôi. Ở làng, ai cũng biết hết á.

Hèn gì từ hôm biết mình là cháu di liên, thầy Tám đăm ra tốt với mình như vậy! Khoa đưa tay véo môi, từ từ nhớ lại. Không những tốt với Khoa mà theo như nhỏ Trang kể, thầy thay đổi hẳn tính tình, tốt với tất tần tật học trò. Chắc dạo trước thầy hay nổi cộc là do thầy để ý di Liên lâu rồi nhưng không biết cách nào ngỏ lời. Nếu không có Khoa và không có chuyện Khoa vào rừng làm cướp, thầy Tám không có cơ gì ghé nhà ông ngoại Khoa để rồi sau đó nảy ra ý định tới nhà kèm Khoa học mỗi ngày. Bây giờ Khoa mới hiểu tại sao thầy Tám chẳng phiền trách gì mỗi khi Khoa trốn học đi chơi. Cả di Liên nữa. Xưa nay Khoa chưa thấy ai nghiêm khắc như di, vậy mà kể từ khi di và

thầy Tám bí mật "thích qua thích lại" dì dâm ra dễ tính hẳn.

- Làm gì thần thờ vậy mà? - Mừng hăng giọng, có cảm giác bạn mình đột ngột rơi ra ngoài câu chuyện.

Câu hỏi của Mừng làm Khoa choàng tỉnh. Nó hít mạnh một hơi, rồi nhẹ thở ra:

- Tao đang nhớ đến nhỏ Trang.

Mừng toét miệng cười:

- Nó cũng đang nhớ mà? -

- Thật không há mà? - Khoa nhìn sâu vào mắt bạn, trong một giây nó có cảm giác trái đất như ngừng quay.

Mừng trả lời bằng cách cho tay vào túi quần lôi ra một con chim kết bằng lá dừa. Nó đưa con chim cho bạn:

- Suýt nữa tao quên. Nó nhờ tao gửi tặng mà cái này nè.

Khoa cầm lấy món quà, xúc động đến nỗi suýt đánh rơi con chim xuống đất. Nó biết tại sao nhỏ Trang tặng nó món quà này. Lần trước nhỏ đã tặng Khoa đôi hia bằng cỏ, thấy Khoa vẫn ỉu xiu như bánh đa nhúng nước, bây giờ nhỏ gửi tặng thêm con chim bằng lá dừa. Ý nhỏ muốn nói Khoa đừng sốt ruột mong ngóng nữa. Thời gian như cánh chim bay thôi mà! Bấy bước là tới mùa hè chứ mấy!

Con nhà Mừng đâu có biết "công nương" của Khoa là cô gái có tâm hồn lãng mạn. Nó nhìn món quà tặng dưới ánh mắt rất ư là trần tục:

- Bộ mà nói với nhỏ Trang là mà khoái thịt chim hả?

Đang đắm chìm trong cảm xúc ngọt ngào, Khoa không buồn để ý đến "tâm hồn ăn uống" của bạn. Tâm trí nó mãi lẩn tẩn chuyện khác.

- Tao thích nó, nó thích tao, rồi sao nữa hả mà?

- Sao là sao?

- Tao còn phải làm những gì nữa để nó thích tao mãi mãi?

Câu hỏi của Khoa khó ơ là khó. Chưa bao giờ Mừng gặp một câu hỏi khó như thế trong đời. Cho nên nó ngẩn tò te:

- Tao đâu có biết.

Khoa lườm bạn:

- Thế mà với nhỏ Đào chí thích qua thích lại vậy thôi à?

Giọng điệu coi thường của Khoa trảng lên mặt Mừng một lớp men màu gạch cua. Nó nghiêng răng ken két:

- Sao lại vậy thôi, cái thằng này! Tụi tao còn nuôi heo nữa chi!

Mừng trả lời chán quá, Khoa không buồn hói nữa. Khoa biết nếu nó hỏi tiếp, Mừng cũng không biết đường nào trả lời. Ngay cả Khoa cũng vậy thôi, Khoa cũng chẳng biết Khoa và nhỏ Trang; cả Mừng và nhỏ Đào nữa, tụi nó thích lẫn nhau rồi cuộc sống tiếp theo sẽ như thế nào. Chuyện của tướng cướp Độc Nhãn Long thì dễ hình dung rồi. Bông thích nhỏ Sen, nhỏ Sen thích nó; kết quả là nó sẽ được "chén" bánh mì tha hồ. Còn tương lai của Hiệp Sĩ Rừng Xanh và Bàn Tay Máu với các "công nương" của mình, vì không có bánh mì chen vô giữa, nên khó biết hơn nhiều.

Đang nghĩ ngợi miên man, chợt nhớ đến thầy Tám và dì liên, Khoa liền "a" lên một tiếng thật lớn, y hệt tiếng còi xe lửa khi chui ra khỏi đường hầm, khiến thằng Mừng suýt chút nữa bắn người lên không. Mừng chưa kịp nói, Khoa đã reo lên:

- Tao biết rồi, mà ới!

Mừng nhìn lom lom vào mặt bạn:

- Mà vừa phát hiện ra chuyện gì động trời à?

- Ờ. Tao vừa phát hiện ra trẻ con khác với người lớn mà ạ.

Phát hiện "động trời" của Khoa làm Mừng muốn khóc quá chừng. Không khóc được, nó bĩu môi "xì" một tiếng:

- Tưởng gì!

Phớt lờ vẻ chế giễu của bạn, Khoa tiếp tục theo đuổi những ý nghĩ trong đầu:

- Người lớn họ thích nhau rồi cưới nhau. Còn trẻ con tụi mình thích nhau rồi ráng lớn nhanh nhanh để thành người lớn mà ạ!

- Ờ há.

Mừng gật gù. Nó phục bạn của mình quá.

Chuyện đơn giản vậy mà trước nay Mừng không nghĩ ra. Nó nhìn Khoa, mặt tươi hơn hơn:

- Thành người lớn rồi tha hồ cưới nhau hả mà?

- Chớ gì nữa! - Khoa nói giọng chắc nịch - Tao cưới nhỏ Trang, còn mà cưới nhỏ Đào.

Viễn ảnh Khoa vẽ ra thật mê ly. Lần đầu tiên con nhà Mừng thấy cuộc đời tươi đẹp đến vậy. Mừng cười tủm tỉm, mắt lim dim, tưởng tượng nó là thầy Tám, còn nhỏ Đào là dì Liên, người bồng chốc lằng lằng. Nhưng Mừng chỉ lằng lằng một chút thôi, rồi lòng nó dậy lên bao nỗi băn khoăn. Nó không biết chừng nào nó mới lớn bằng thầy Tám và nhỏ Đào lớn bằng dì Liên. Chắc phải ăn hết cơm hết gạo! Thế là Mừng thu ngay nụ cười lại:

- Sao tao thấy chuyện trở thành người lớn xa xôi quá mà!

Khoa đá vào chân bạn:

- Xa gì mà xa!

Sực nhớ câu nói của nhỏ Trang hôm nọ, nó đá thẳng Mừng thêm một cái nữa, mặt héch lên trời:

- Chừng bảy bước là tới chứ mấy!

Trại Hoa Vàng, tháng 12-2014

Nhận Xét

Nguyễn Nhật Ánh trong sáng từ cách nghĩ, cách cảm, từ ngôn ngữ đối thoại, từ cách miêu tả đến xây dựng nhân vật. Tất cả đều đầy sức khơi gợi tới cái đẹp. Anh khơi dậy sự tự tin, tin vào sức mạnh của mỗi người trong đời. Tác phẩm của Nguyễn Nhật Ánh in hàng chục ngàn bản mỗi cuốn, là sự chờ đợi háo hức như chờ người 'hò hẹn' của các em. Mấy ai được hạnh phúc như anh Mỗi nhà văn có một khoảng riêng và anh thực sự làm chủ khoảng đất sáng tạo của mình

-Nhà văn Lê Minh Nguyệt (Tiền Phong 6-3-2014)

"Cái khả năng hô biến của nhà văn thật kỳ lạ". Đã bao lần, qua những trang sách của mình, Nguyễn Nhật Ánh đã làm cho những ngõ xóm, những khu chợ, những ngọn đồi, những vòm cây, thậm chí một góc nhỏ trong ngôi nhà... thành một xứ thần tiên. Nguyễn Nhật Ánh là một nhà thơ, một nhà thơ từ trong bản chất, trong tâm thái. Chính tư chất thi sĩ này làm nên thành công cho những ánh văn xuôi thơ mộng của anh."

-Nhà thơ Ý NHI (Tiền Phong 9-3-2014)

Phụ Lục (Tặng Kèm)

1) Sinh nhật em chẳng biết tặng gì
Tặng đôi dép nhỏ để em đi
Tặng cây viết nhỏ cho em viết
Hay tặng vàng trắng đã dây thì
Hay tặng em một buổi dạo chơi
Cỏ xanh dưới đất, mây trên trời
Anh mười lăm tuổi, em mười bốn
Quên mất rằng ta đã lớn rồi
Hay tặng em một sớm mai hồng
Cụm mây vàng chở nắng đi rong
Mênh mông trời đất không bờ bến
Kiếm chỗ nào cho mưa xuống thăm
Hay tặng em một chuyện tình dài
Đọc hoài mà chưa tới chương hai
Yêu hoài mà vẫn chưa tan vỡ
Xa cách hoài mà chẳng nhạt phai
Rốt lại thì anh biết tặng gì
Thôi, tặng một ngày nói chi
Ngồi im chỉ để nghe sau áo
Hai trái tim cười rất đáng nghi.

2)

Đừng như công chúa
Ngủ mê trong rừng
Nằm hoài trên cỏ
Có ngày đau lưng
Mà như cô Tấm
Ngồi bên hiên nhà

Đề anh qua ngõ
Có người trông ra
Đùng như trái thị
Rớt bị bà già
Cất trong hũ gạo
Coi chừng chuột tha
Mà như hoa thắm
Lung linh trong vườn
Một lần lỡ ngắm
Một đời lỡ thương
Đùng như, em nhé
Đông xám lạnh lòng
Mà như, em nhé
Xuân hồng băng khuâng
Đề anh qua ngõ
Em còn trông ra
Đề em pháo đỏ
Anh còn hương hoa...

3)

Làm sao em biết
Tôi là mùa hè
Trong ngăn ký ức
Chứa toàn tiếng ve
Tôi là ngọn gió
Qua vườn nhà em
Đêm về tôi mơ
Chỉ toàn tiếng chim
Ngày mai tôi chín
Trên cành chiêm bao

Cầu cho tôi rụng

Xuống môi hồng đào

NGUYỄN NHẬT ÁNH - 2015

4)

Thiếu một nửa, tôi đi tìm một nửa

Một nửa nắng vàng, một nửa mưa bay

Một nửa khuya, một nửa chiều, nửa gió

Ai sẽ là một nửa của tôi đây?

Nhớ một nửa, tôi đi tìm một nửa

Một nửa đường xa, một nửa bụi hồng

Một nửa vui, một nửa buồn, nửa giận

Bạn có là một nửa của tôi không?

Khuyết một nửa, tôi đợi chờ một nửa

Như rằm chờ một nửa của vầng trăng

Như câu hỏi đợi một người để hỏi:

Bạn có là một nửa của tôi chăng?